ZANE GREY

LUPTA PENTRU FERMĂ

Colecţia Romanelor Senzaţionale
N. 9

ZANE GREY

LUPTA PENTRU FERMĂ

(Kampf um die Farm)

V.1.0

Traducere de V. Pătrăşcanu

Editura Danubiu
1941

CAPITOLUL I

În amurgul pârguit al după amiezii, Molly Dunn se aşezase gânditoare pe prispa singurului «magazin» al lui West Fork. Nici nu lua în seamă pe tinerii care treceau prin faţa prăvăliei şi care, fermecaţi de drăgălăşenia tinerei fete, căutau să intre în vorbă cu ea. Căci Molly era fericită, pentru prima oară în viaţa ei nu număra decât şaisprezece primăveri – era nerăbdătoare. Aştepta un mare, eveniment: familia See o invitase să meargă cu ea la Flagerstown. Cu mulţi ani înainte, ea mai fusese o dată pe acolo. Iar amintirea orăşelului mai dăinuia încă în mintea ei.

Niciodată, până acum, nu purtase ghete şi ciorapi Pe altădată însă, tată-său îi dase bani pentru a-şi cumpăra asemenea podoabe vestimentare. Chiar acum, stând în tinda prăvăliei trebuia să-şi ascundă goliciunea picioarelor. Îi era tare ruşine! Era mândră însă când se gândea la rochia ei de Duminică şi la cascheta nouă pe care o căpătase.

…Andy Stoneham, un băiat înalt – cu obrazul palid, se apropia de ea:

— Ce mândră eşti! îi spuse el.

Molly privea curioasă găurile de gloanţe din perete. Cu toate acestea ele nu reprezentau o noutate pentru ea. Încă din copilărie, obişnuise să-şi vâre degetele subţiri prin astfel de găuri. Iar imaginaţia ei se înflăcăra la amintirea acelor lupte.

— Pleci şi tu la Flag? o întrebă el glas batjocoritor.

— Doar n-oi crede că m-am dichisit atât pentru a rămâne aici, îi răspunse Molly măsurându-l din priviri.

— Totuşi, ai mai făcut-o de multe ori. Eu însămi te-am văzut odată îmbrăcată tot atât de frumos ca şi azi.

— Da? Foarte curios! Nu-mi amintesc de una ca asta.

— Atunci… se vede treaba că ai o memorie foarte slaba. Am dansat de multe ori cu tine şi erai îmbrăcată cu rochia pe care o porţi acum!

— Da?

— Desigur… Ba chiar, pe vremea aceea, făceam şi pe îndrăgostiţii…

— Nu-mi aduc aminte de nimic, răspunse dispreţuitoare Molly.

— Atunci… poate că ai uitat şi faptul că te-am condus acasă, nu?

— Întocmai!

— Şi de asemeni, că te-am sărutat, nu? Iar tu…

— Ce-am făcut eu? întrebă ea cu glas mânios.

— M-ai sărutat… iar apoi mi-ai tras o palmă.

— Minţi cu neruşinare! strigă Molly furioasa.

— Fie şi aşa, dacă tu vrei astfel, răspunse Andy liniştit Dar… ia spune-mi ştii că săptămâna viitoare va avea loc o petrecere la care se va dansa?

— Da? Şi unde, mă rog?

— La moara lui Hall! Vezi de vino şi tu!

— Îţi mulţumesc pentru invitaţie. Cu siguranţă însă ca nu voi veni. Nu-mi place dugheana aceia. Şi apoi, în nici un caz, nu merg cu tine.

— Îngăduie-mi să te întreb te rog, pentru ce nu mergi cu mine?

— Din cauza acelui «început de dragoste», care – aşa după cum pretinzi tu – a existat între noi.

— Totuşi, tu erai foarte mulţumită pe atunci. Le-ai permis şi altora acelaş lucru…

— Minţi! Minţi! strigă Molly supărată. Cine a îndrăznit să-ţi spună aceste minciuni?

— Sam Wisse! Chiar şi Bill Smith!

— Aşa sunt băieţii! Mai întâi sărută, fetele şi apoi îşi bat joc de ele. Foarte frumos din partea voastră, n-am ce spune!

— Cu toate acestea noi nu am vorbit nici pe sfert, cât ceilalţi curtezani ai tăi. Şi nici nu mai pomenesc de cowboy de pe «Frumosul Tal». Îndeosebi «Roşcovanul» susţine că tu – ca şi celelalte fete de altfel – ai fi îndrăgostită de el.

— Nu te cred! Cum ar putea să afirme tocmai el un astfel de neadevăr?

— Totuşi ai avut o purtare foarte ciudată faţă de el. Te-am observat când ai plecat să te plimbi prin pădure cu el… Pretinde chiar că ar obţine foarte multe de la tine, daca ar rămâne singur numai cu tine…

— Iar tu l-ai lăsat să vorbească astfel despre mine?

Molly ridică din umeri şi, plină de dispreţ, întoarse capul.

În acel moment, în faţa prăvăliei, se opri un călăreţ.

Părea să fie un om tare curios. Era un cowboy. Să tot fi avut vreo patruzeci şi cinci-cincizeci de ani. Înalt şi uscăţiv, făcea

totuşi impresia unui om foarte puternic.

Calul său, plin de spume şi cizmele lui, pline de praf, dovedeau că el venea de departe.

...Bătrânul Enoch Sommer, patronul prăvăliei, ieşi în prag şi-l saluta cu respect.

— Bună ziua Seth! se adresa el călăreţului. Dar de unde vii atât de grăbit?

— Am fost împreună cu Frank Dunn, la Diamant.

Auzind numele fratelui ei, Molly ascultă cu atenţie. Ştia că Frank şi Seth Haverley erau prieteni, nedespărţiţi. Aflase că cei doi bărbaţi plănuiseră ceva.

— Atunci, desigur că ai să ne spui o mulţime de noutăţi, zise Enoch. Descăleca şi vino înăuntru! După un drum lung, o înghiţitură de rachiu îţi va face bine.

— Mulţumesc! Înainte însă, am să trec pe acasă să mănânc ceva.

Toţi cei de faţă, făcură roată în jurul călăreţului. Erau tare miraţi. Li se părea ciudat ca Seth să refuze, mai ales după o călătorie atât de lungă, un păhărel de rachiu.

— Bineînţeles, spuse Seth, adresându-se bătrânului Sommer, că ai auzit vorbindu-se de gardul de sârmă, pe care plănuiau să-l facă acolo sus?

— Da, s-a vorbit foarte mult despre el.

— Ei bine, află că nu erau numai vorbe goale. Frank şi cu mine, am văzut gardul. Se întinde de acum pe o lungime de şaizeci de mile. Un gard nou de sârmă ghimpată...

— Ei, nu zău! Chiar de sârmă ghimpată...?

— Chiar aşa! N-am nici un zor să te mint!

Seth era tare mulţumit de el însuşi privind această mulţime, uluită de vestea pe care o aducea. Era mândru văzând că toţi îl ascultau cu atenţia încordată.

— Frank presimţea, continuă el, că cei de sus vor începe construirea gardului. Dar numai la Flag am avut confirmarea bănuielilor noastre.

— La urma urmei, întrebă Enoch, ia spune-mi şi mie, cine construieşte acest gard?

— Traft!

— Dă? Şi el crede că-şi poate îngădui un astfel de lucru? Care sunt adevăratele lui gânduri?

— În orice caz, ele nu sunt prea măgulitoare pentru West Fork, râse Seth batjocoritor. Şi apoi, după cele ce am auzit, bănuiesc că nici oamenii de aici nu vor rămâne nepăsători faţă de

ridicarea acestui gard. De la oameni de acolo, nu am putut afla prea multe, ei au un nou conducător, un nepot al bătrânului Traft, unul din statul Missuri. Frank şi eu sunt de aceiaş părere cu el susţine că este un om foarte dibaci. L-am întrebat, de-a dreptul pe el, că scop se construieşte gardul. Ne-a privit ţintă în ochi şi ne-a răspuns: «Puteţi ghici şi singuri de ce!»

— Iată un răspuns foarte prietenos şi cât se poate de nimerit! strigă cineva din mulţime.

Şi zicând acestea, omul acela se îndepărtă.

— Frank şi cu mine, continuă Seth, eram tare curioşi să vedem gardul. Am pornit călare din Flag, spre locul unde începe, ţine de la pădurile lui Traft şi continuă spre sud până la Diamant. Astăzi, gardul a ajuns la Limestone, iar când va cădea prima zăpadă, va fi terminat până la Koppe.

— Doamne Dumnezeule! se auzi o voce. Asta înseamnă o sută de mile!

— Exact! întări Sommer, iar vitele noastre nu vor mai putea paşte decât până la Koppe.

Haverley dădu pinteni calului şi se îndepărta, Molly şi ceilalţi oameni, strânşi acolo, priviră gânditori în urma lui.

«De bună seamă, gândeau ei, gardul era construit ca o apărare împotriva locuitorilor din West Fork».

Din direcţia contrară, se zări sosind în fuga telegarilor, o trăsură. Molly tresări de bucurie. Recunoscu caleaşca familiei See.

Tânăra fată era bucuroasă că John See nu se afla printre cei din trăsură, căci Molly se simţea atrasă de frumuseţea vigurosului John. De aceea poate, era atât de încurcată când se găsea în faţa lui.

Trăsura se opri. Bătrânul See scoase capul afară pe fereastra diligenţi şi strigă:

— Grăbeşte-te Molly! Am întârziat!

Sprintena fată se urcă grăbită în cupeu. Se aşeză lângă soţia fermierului.

— Bună dimineaţa! zise ea zâmbind.

— Bună dimineaţa, micuţo! îi răspunse nevasta lui See. Ce veselă eşti!

— Sunt atât de fericită!… Nici nu vă pot mulţumi îndeajuns pentru invitaţia dumneavoastră.

Între timp, Sommer se apropie de trăsură.

— Bună ziua, Caleb, îl salută el pe See. Ai timp să vii puţin înăuntru?

— Bună dimineaţa, Enoch, răspunse el clătinând din cap, ca pentru a saluta şi pe ceilalţi. Din păcate, sunt foarte grăbit.

— Totuşi, vino puţin, stărui Sommer, intrând în prăvălie.

Bolborosind cuvinte de neînţeles şi mârâind de nemulţumire. See coborî din trăsură se mişcă anevoie, căci era tare gras.

Toţi cei din faţa dughenei îl urmară. Numai Andy rămase pe loc. Privea gânditor spre Molly.

— Flăcăul acesta, te soarbe din priviri, vorbi femeia.

— Mi-a spus lucruri foarte urâte, răspunse Molly. Şi pe deasupra a mai îndrăznit să mă invite la balul de la moara lui Hall… Este un mojic…

— Mojic. La vârsta ta, draga mea, ar trebui să iei mai în serios atenţiile bărbaţilor.

— Mi s-ar părea foarte caraghios, răspunse zglobiu Molly. Mai ales acum, când mă duc la Flag…

— Ce copil! Eşti mult prea drăgălaşă pentru a fi atât de uşuratică. A venit însă timpul să te măriţi şi tu.

Fata izbucni în hohote de râs. Părea ruşinată.

— Şi mama are aceleaşi gânduri, spuse ea. Dar eu nici nu vreau să mă gândesc la un astfel de lucru. Am destul de muncit şi fără bărbat.

Caleb See, tocmai ieşea din prăvălie. Privirile lui, atât de vesele până mai adineauri, erau întunecate acum. Se urcă pe capră. Trăsura scârţâi sub greutatea trupului său. Dădu bice cailor.

— Vi s-a spus că s-a început construcţia gardului de sârmă? îl întrebă Molly pe See. Ce rost are acest gard?

— De, draga mea, cum a-şi putea să-ţi explic aceasta?… Până acum, păşunea aparţinea tuturor. Vitele noastre se duceau acolo şi păşteau în linişte. Lucrurile se vor schimbi cu totul acum.

— Prin urmare, îşi dădu cu părerea Molly, gardul nu este deloc folositor.

— O fi el folositor pentru domnii Traft, Blodgett şi pentru ceilalţi crescători dinspre Flagerstown, nouă însă, construirea lui nu ne convine deloc… Turmele noastre vor fi astfel lipsite de cele mai bune păşuni.

— Încă de acum, adăugă Molly, celor mai mulţi dintre noi le merge foarte prost. Pentru ei nu poate fi mai rău…

— Îmi pare că te înşeli, răspunse See. Până acum, ai avut întotdeauna o cană cu lapte, o bucată de pâine şi o pereche de ghete, dar acum…

— Nu chiar întotdeauna, surâse Molly. Dacă nu mi-aş fi strâns

eu singură bani să-mi cumpăr ghete şi ciorapi noi, nici n-aş fi putut primi invitaţia dumneavoastră, căci, de bună seamă, nu mi-aţi fi îngăduit să viu cu picioarele goale…

— În orice caz, interveni fermiera, nu te-ai fi putut duce astfel la balul de Duminică seara. Va fi o petrecere grandioasă… aproape ca la patru Iulie. Ţi-ar trebui chiar o rochie nouă.

— Într-adevăr? OK, Doamna See, sunteţi într-adevăr, prea bună!

Nevasta lui Caleb îşi retrase mâna pe care Molly vroia s-o sărute.

— Slavă Domnului, mai spuse ea, ne mai putem îngădui să mai facem şi mici daruri din când în când. Gardul acela nu-i încă gata. Caleb, spune-mi cum este cu putinţă una ca asta? Eu credeam că păşunile aparţin comunei şi că fiecare din noi avem voie să trimitem vitele la păscut acolo.

— Desigur, Traft nu are nici un drept să îngrădească păşunea. El este însă foarte bogat şi de aceea şi foarte puternic. Şi apoi… când şi-a pus ceva în cap, nume nu-i poate sta în cale. Este mult mai încăpăţânat decât cel mai îndărătnic dintre taurii lui! Ce-am putea face noi? Să recurgem la lege? Tribunalul îşi are reşedinţa tocmai la Tairfield. Ştii cât de departe este până acolo! Pe lângă aceasta, asemenea procese durează foarte mult timp şi costă mulţi bani.

— Doamne, Doamne, ofta fermiera, când se vor întoarce şi pentru noi, timpurile cele bune!

— Linişteşte-te, Suzane, vom şti noi să ieşim din încurcătură! Blestematul ăsta de gard este o lovitură grea pentru fiecare din noi. Traft ne învinovăţeşte că i-am fi schimbat viţeii şi vitele tinere, care nu erau încă însemnate. Cred ca vor fi din nou tot felul de tulburări.

— Tulburări? Ce vrei să spui prin asta, unchiule Caleb? întreba Molly neliniştită.

— Aşa ca: acelea din trecut. Nu-ţi mai aminteşti când cei de la «Frumosul Tal» s-au războit în regula cu muntenii din ţinutul Tonto? Probabil că-ţi mai aminteşti! Nu sunt mai mult de zece ani de atunci. Pe vremea aceea, erai o fetiţă de şase sau şapte anişori.

— Desigur că-mi amintesc. Pe atunci, locuiam la Lunden. Mama nu-mi dădea niciodată voie să mă joc afară. În curte. Nu ştiu prea bine, nici chiar acum. Ce vroiau unii ce urmăreau ceilalţi, cu toate că taică-meu mai vorbeşte din când în când de acele timpuri. Am auzit chiar că el ar fi avut parte la aceste lupte

cu prilejul cărora ar fi fost rănit, tata tăgăduieşte acest lucru. În realitate însă, se pare că el a fost de partea ciobanilor. Ceea ce îmi pare ciudat este că pe fratele meu îl supără mult acest lucru. În orice caz, ei se cearta mereu din pricina aceasta. Şi atunci frate-meu devine tare violent…

— Mda… răspunse gânditor See. Frank nu este întotdeauna un băiat cumsecade, dar are şi el părţile lui bune… Dar acum, pentru a reveni la gardul nostru vă mai spun doar un singur lucru: sunt sigur că atunci când el va fi terminat, sau cel puţin atunci când oamenii lui Traft vor ajunge la Diamant, va fi tăiat şi doborât din cealaltă parte. Traft însă poate plăti mulţi oameni, adevăraţi maeştri în arta mânuirii revolverului, care se vor război aprig cu potrivnicii lor. Va fi o adevărată vărsare de sânge. Cearta va dura ani de zile, căci oamenii de aici sunt tare încăpăţânaţi.

Suzane şi Molly nu răspundeau nimic. Erau îngrijorate. Ce va aduce oare viitorul? Căci femeile din ţinutul acesta – şi printre ele se aflau numeroase văduve – îndurau cu multă răbdare suferinţa şi niciodată nu crâcneau împotriva ei! Molly se gândea la Frank. Nici nu împlinise încă douăzeci şi doi de ani şi omorâse de acum mai mulţi oameni. Nenumăratele scandaluri pe care le pricinuise – şi cele mai multe dintre ele se soldaseră în mod sângeros – îi atribuiseră un renume foarte prost.

Toată familia avea de suferit de pe urma lui. Şi numai cu puţin înainte fusese atât de drăguţ şi de bun. Dar lipsa de lucru, băutura şi prietenia unor băieţi răi, aşa ca Seth Haverley, îl înrăise Iar tatăl lor, un bătrân infirm, care nu se putea mişca, era nespus de mâhnit din pricina lui.

Tânăra fată se răzvrătea împotriva acelui om bogat, care îndrăznea să îngreuneze viaţa atâtor oameni. Ura ei se îndrepta mai ales împotriva acelui pierde-vară, acelui nepot, care venise din Missuri, special pentru a construi acest gard. Oare cum arăta el? Mergea neras ca şi ceilalţi văcari? Respira şi el, ca şi ceilalţi, aerul de staul? Fără îndoiala… dacă-l va vedea vreodată, îi va spune părerea ei. Dar era foarte puţin probabil că-l va întâlni. Doamne fereşte să, se întâlnească cu fratele ei Frank. Căci atunci acesta, socotindu-se mandatarul locuitorilor din West Fork, îl va provoca la luptă. Iar cearta se va termina desigur tare prost…

Pentru a-şi alunga gândurile care o frământau. Molly începu să se intereseze de ceea ce vedea în jurul ei.

Nu mai depăşise de mulţi ani graniţele satului său. Nu-şi mai amintea deloc de prima ei călătorie.

E adevărat că de pe prispa casei părinteşti putea admira această vale largă şi mănoasa, e adevărat ca de acolo, ea zărea înălţimile Diamantului şi lanţul de stânci ce porneau înspre Sud, totuşi acum, când în goana telegarilor, trecea prin faţa acestor minunăţii, avea cu totul altă impresie.

Merseră cam cincisprezece mile de-a lungul râului West Fork, pe valea Cibeque. În tot cursul drumului, nu întâlniră decât un singur călăreţ. Apoi See se îndreptă spre şoseaua principală, care şerpuia în lungul unui povârniş.

Molly aruncă o privire fugară în urma ei. Era obişnuită cu priveliştea această verde-cenuşie. Încă de mic copil alergase zglobie printre aceste ferigi înalte şi zburdase veselă în mijlocul apelor de chihlimbar ale râului sau prin desişul pinilor şi al brazilor. Cerbul şi elanul, îi deveniseră tot atât de dragi ca şi vacile pe care le ducea seara acasă.

Suspina cu durere. Ce rău l-ar fi părut se despartă vreodată de toate aceste lucruri dragi, de care era legată fiinţa ei.

CAPITOLUL II

Coasta urca mereu. Străbăteau văi adânci. Caii răsuflau greu, obosiţi de calea anevoioasă. Curând ajunseră la limita punctelor Zedern şi Pinien. De acolo începea adevărata păşune.

Tot timpul iernii, preria fusese acoperită de un strat gros de zăpadă. De aceea iarba era atât de înaltă şi de buna acum. În bătaia razelor de soare, ea începea să pălească.

Întregul şes, toate luminişurile pădurii şi livezile, scăldate de lumina orbitoare a zilei, erau împestriţate de turmele de vite, aduse acolo la păscut. Spre înserat, ajunseră în vârful celei mai înalte înălţimi. De acolo, puteau admira toată pădurea care se întindea la picioarele lor.

Desigur că s-ar fi putut opri la vreunul din conacurile întâlnite pe drum. Cu siguranţa că ar fi fost bine primiţi şi găzduiţi. Dar See mâna mereu mai departe. Înainte de lăsarea nopţi, el vroia să ajungă la jumătatea drumului. Îşi propuse să înnopteze într-una din colibele din mijlocul pădurii. Iar acum, când ele se zăreau, era mulţumit că izbutise.

Pe dinafară, aceste colibe nu avea o înfăţişare prea plăcută. Înăuntru, erau însă cu mult mal ispititoare.

Împreună cu moara din apropiere, formau proprietatea văduvei Peech, care era o gazdă foarte curtenitoare. Ea trăia aici, în creierul munţilor, împreună cu cele două fiice ale sale şi cu fiul ei Harry. Acesta nu avea decât patrusprezece ani, dar era foarte voinic. Se îndrăgosti pe dată de mica Molly, iar surorile lui care observaseră aceasta, făceau tot felul de glume pe socoteala lui.

— Aşa dar, tu eşti fiica lui John Dunn? se adresă bătrâna Peech fetei. Îl cunosc foarte bine pe tată-tău. Şi pe tine te-am văzut odată când erai mică. Dar vremea trece! Acum eşti o femeie în toată puterea cuvântului. Va să zică, te duci la Flag, ei?

Molly nu răspunse. Pentru ea această călătorie avea o însemnătate mult prea mare pentru a-şi îngădui glume pe socoteala ei.

Tot timpul mesei, tânăra fată fu foarte tăcută. Asculta cu atenţie cele ce se spuneau despre Flagerstown şi despre bâlciul

care avea să se deschidă a doua zi acolo. Duminică, la amiază, târgul urma să se închidă printr-un «Rodeo», un fel de concurs hipic şi sportiv.

— Aţi aflat ceva nou despre gard?

— Oamenii lui Traft au ajuns cu construcţia lui până la o depărtare de zece mile de aici. La căderea primei zăpezi, vor fi la Diamant.

— Ştim şi noi aceasta! Dar vreau să ştiu care e părerea dumitale despre acest gard.

— Când te gândeşti mai bine, nu poţi nesocoti foloasele lui. Astfel se va pune stavilă furtului de vite. În ultimul timp, s-au întâmplat foarte multe furtişaguri.

— Dar dumneata ai vite? întrebă Caleb. Te foloseşti de păşune?

— Nu, slavă Domnului! Am doar câteva vaci care pasc aici, în jurul casei. Câteodată vând şi lapte la oraş. Am clădit nişte colibe şi găzduiesc călătorii peste noapte. Câştig astfel mult mai mulţi bani decât cu crescutul vitelor. Şi apoi… am scăpat şi de cheltuielile îngrijitorilor, care tot nu prea fac mare lucru.

— Mai ales, adăugă See ironic, după ce gardul va fi construit.

Molly ar mai fi ascultat mult timp încă toate acestea, îndeosebi, noutăţile referitoare la nepotul lui Traft, care desigur, nu va avea trai uşor prin aceste locuri. Dar See curmă firul discuţiei.

— Ei; şi acum să mergem la culcare, spuse el. Mâine dimineaţă vom porni foarte devreme.

Molly şi doamna, See urmau să doarmă împreună într-o cabană nouă. Nu era prea mare, dar în schimb foarte curată. Pereţii de lemn miroseau a pin proaspăt. Avea trei ferestre mari, prin care întră aerul răcoros al nopţii.

Molly, deşi obosită, rămase trează încă mult timp. Se gândea la cele ce va vedea la Flag.

Deodată, câinii începură să latre. Aproape în acelaş timp se auziră şi urletele lupilor. Molly se sperie groaznic. În sătuleţul ei, nu se iviseră niciodată lupi.

Acum, câinii răspundeau lupilor, cu aceleaşi urlete înfiorătoare, ca şi când şi ei ar fi jinduit după libertatea fraţilor lor sălbateci.

Zdrobită de oboseală, Molly adormi. Se sculă tresărind. Crezu că nu dormise decât câteva minute. Totuşi fermiera se sculase de acum şi se îmbrăca. Afară era încă întuneric, dar prin fereastră năvălea aerul rece de toamnă.

O zi însemnată pentru viaţa tinerei fete avea să înceapă.

Sări din pat şi se îmbrăca în grabă. Coborî în sufragerie unde erau strânşi în jurul mesei domnul şi doamna See, văduva Peech, Harry şi cele două fiice ale sale. Era foarte voioasă. Avu cuvinte măgulitoare pentru fiecare din cei de faţă. Harry era fericit că Molly vorbea cu el.

Când plecară, tocmai se zărea de ziuă. Aerul rece al dimineţii îi învioră. Soarele, ca o vâlvătaie de foc, se ridica în spatele unui vârf de munte.

— Ne vedem la «Rodeo», şopti Harry tinerei fete, ajutându-i să se urce în trăsură.

— Mă bucur nespus de mult că voi merge acolo, răspunse Molly zâmbind.

Cab, odihniţi, porniră sprinteni la drum. Trecură printr-o pădure de cedri. Umbra răcoroasă a pomilor se răsfrângea asupra lor. Iepurii de câmp şi cerbii fugeau din calea trăsurii. În curând, ajunseră pe culmea unei coline. Da picioarele lor, se întindea şesul mănos. Arbuştii din prejur răspândeau un miros îmbătător.

— Ce miroase atât de frumos? întrebă Molly.

— Un arbust, pe nume «Jabes», adus din America de prin alte meleaguri, răspunse soţia fermierului. S-ar crede într-adevăr că tu n-ai depăşit niciodată marginea satului tău.

— Chiar aşa… şi, de aceea mi-e tare frică când mă gândesc la Flag, pentru că acolo, suspină Molly, va trebui să vorbesc cu toţi oamenii aceia deştepţi, iar eu nu am să ştiu ce să le răspund.

— Nu e chiar aşa, zise zâmbind Suzane. Trebuie să te fereşti însă de a vorbi, înainte de a te gândi. Fufele-limbute nu fac impresie bună nimănui, dar mai ales tinerilor serioşi.

…Acum fata privea minunatul răsărit de soare. Câmpia scăldată de razele aurii înfăţişa ceva nou şi neobişnuit pentru Molly, care nu văzuse până atunci decât văile păduroase ale West Forkului. Aşa dar, aceasta era păşunea pe care îngrijitorii de vite, în frunte cu fratele ei Frank şi cu Seth Haverley, o scoteau proprietatea lor. Oare era adevărat? Desigur! De abia acum înţelegea ea împotrivirea oamenilor. Ei nu sar mai fi simţit în largul lor, dacă o barieră de netrecut, le-ar fi împiedicat libertatea mişcărilor.

Glasul doamnei See o deşteptă din visarea ei.

— Ei fetiţo, iată acolo în fund, ridicându-se în văzduh fumurile din Flag. În curând, vom ajunge…

— Fum? întrebă nedumerită Molly. Dar ce arde colo?

Vreascuri?

— Nicidecum. Fumul acela provine de la trenurile şi de la fierăstraiele de lângă gară. Totuşi orăşelul era destul de departe încă. Mai aveau de străbătut multe mile.

Trecură prin faţa fermelor. Vitele păşteau nestingherite. Fiecare din ele, era însemnată cu fierul roşu. Aveau semne diferite. Astfel ele nu puteau fi nici furate şi nici schimbate..

Deodată, See îi atrase atenţia asupra unui gard care se vedea în depărtare.

— Iată blestemata sârmă ghimpată a lui Traft, spuse el cu un ton atât de aspru, încât Molly tresări.

Însfârşit, se zări şi muntele împădurit îndărătul căruia se afla Flagerstownul şi primul fierăstrău în faţa căruia se găseau o mulţime de scânduri galbene. Trecură prin faţa căsuţelor joase ale mahalalei şi apoi coborâră pe strada principală, care mişuna de lume. Molly era încântată de frumuseţea caselor, caci ea nu văzuse niciodată cum se înfăţişau casele de la oraş.

See era tare bucuros că nu întârziase. Pe la patru, ajunseră în faţa noului hotel.

— Am ajuns! strigă el vesel nevestei sale. Tu şi Molly veţi face o raită prin prăvălii pentru a cumpăra cele necesare. Între timp, eu mă voi îngriji de cai şi voi închiria o cameră. Ne vom întâlni cu toţii aici, peste două ceasuri.

Molly şi Suzane se reîntoarseră din oraş de abia pe la orele şapte, având braţele încărcate cu pachete.

— Pentru numele lui Dumnezeu, strigă zâmbind See, dar ce aţi jefuit tot târgul? Vă aşteptam cu nerăbdare. Mie tare foame!

Molly avea o cameră separată. I se părea atât de minunată, încât nu-i venea să se despartă de ea. Uită chiar să coboare la masă. See trimise s-o cheme.

Sufrageria pe care See o găsi destul de drăguţă, era o adevărată «minunăţie» pentru Molly. Fata era tare ruşinată, căci doi tineri de la masa de alături – care de buna seamă nu erau nici crescători de vite şi nici tăietori de scânduri – nu o slăbeau din priviri. Era atât de emoţionată din pricina aceasta, încât nici nu mânca.

Molly fu foarte bucuroasă când se înapoie în camera ei. Desfăcu pachetele şi împrăştia toate lucrurile cumpărate pe pat. Cheltuise mai mult decât îşi propusese. Portofelul ei era aproape gol. Şi apoi… doamna See fusese atât de darnica. Fermiera îi cumpărase o rochie de stambă colorată şi una de mătase albă pentru bal. La care îi asortase pantofii, ciorapii, pălăria şi

mânuşile.

Răpusă de oboseală, Molly se culcă, cu un surâs fericit pe buze.

A doua zi, toţi prietenii şi rudele doamnei See se întrecură, care mai de care s-o plimbe şi s-o distreze pe tânăra fată. Cunoscu personal pe Jim Traft stăpânul celor mai numeroase cirezi de vite, al cărui nume flutura acum pe buzele tuturor. Pe când se aflau în hall-ul băncii, unde fermiera şi Molly îl conduseră pe Caleb, bătrânul şopti la urechea fetei:

— Iată, ticălosul acela e cel care a poruncit ridicarea gardului.

Jim Traft era un bărbat voinic şi înalt. Nu purta niciodată haină şi avea întotdeauna cizmele pline de praf. Obrazul lui arăta multă asprime, îndulcită întrucâtva de o expresia vioaie a ochilor săi. Avea o înfăţişare foarte plăcută şi desigur tinerei fete iar fi plăcut dacă n-ar fi ştiut cine este. Când se îndreptară spre ieşire, Traft se apropie de See.

— Nu aveţi impresia că ne cunoaştem?

— În orice caz, eu vă cunosc, domnule Traft. Numele meu este Caleb See.

— Într-adevăr, acum îmi amintesc de dumneavoastră. Locuiţi undeva, prin Cibeque. Mă bucură ca ne revedem. Dacă nu sunteţi prea grăbit, aş dori să vă pun câteva întrebări referitoare la colţul dumneavoastră de pădure.

— Cu plăcere am să vă dau informaţiile dorite, răspunse fermierul, arătând spre cele doua femei. Soţia mea şi domnişoara Molly Dunn, care ne însoţeşte, adăugă el.

Traft dădu mâna cu Suzane şi apoi cu Molly, pe care o privi cercetător.

— Mă bucur să vă cunosc, domnişoară. Aşa dar dumneavoastră sunteţi fiica lui Dunn. Îl cunosc bine pe tatăl dumitale. Aţi venit pentru prima oare la Flag?

— Nu, domnule, răspunse Molly sfioasă. Am mai fost odată pe aici, când eram copil.

După ce ieşiră în stradă, tânăra fată zise doamnei See:

— Aţi observat cât de stăruitor m-a privit? Pentru ce mă compătimeşte? Oare Dunnii au o faimă atât de proastă?

— Din nenorocire, dragul meu copil, răspunse fermiera, căreia îi plăcea să spuie totdeauna adevărul verde în faţă, au un renume tare deochiat. Tu însă nu trebuie să te sinchiseşti prea mult de aceasta. La urma urmei, nu vei rămâne toată viaţa o Dunn.

— Totuşi eu sunt şi rămân fiica lui Dunn şi sora lui Frank,

răspunse Molly descurajată.

Îşi dădea seama pentru prima oare în viaţa ei, ce însemna dezonoarea.

După amiază, îndreptându-se spre locul unde se ţinea bâlciul. Molly îşi aminti de privirea scrutătoare a lui Jim şi de cuvintele lui batjocoritoare. De abia când ajunseră în mijlocul târgului, gândurile i se mai înseninară puţin.

În rochia ei albă de mătase era foarte atrăgătoare. Toate privirile se îndreptară spre ea.

Bâlciul era un adevărat furnicar de oameni. Cowboy-i, cu basmale portocalii la gât şi cu pinteni zăngănitori, indieni în portul lor pitoresc, fermierii şi fetele tinere străbăteau târgul de la un capăt la altul. Cai şi vitele premiate, căruţele de toate felurile şi tractoarele sau batozele de cereale erau expuse în ştanduri sau grajduri speciale. Şi apoi peste tot domnea numai voia bună.

Curând, ea sa despărţi de doamna See care o lasă pe seama unei fete de aceiaşi vârstă cu ea. Aceasta o conduse într-un cort frumos împodobit, unde Molly trebuia să servească pe consumatori cu sandvişuri şi cu cafea. Noua ei prietenă era cât se poate de binevoitoare şi de amabilă. Datorită ei, Molly pricepu imediat ce avea de făcut. Nu-i era frica decât de un singur lucru: să nu-şi păteze rochia cea nouă. Teama ei se adeveri însă a fi zadarnică.

Printre nenumăraţii clienţi pe care-i servi în acea după-amiază, fură şi trei cowboy. Desigur că pentru Molly care crescuse printre ei, îngrijitorii aceştia de vite, nu prezentau nici o noutate. Totuşi, până atunci, ea nu mai văzuse niciodată fulare atât de frumos colorate şi nici centiroane, atât de strălucitoare de care să atârne revolvere atât de mari, ca acele de acum. Unul din cei trei tineri, o privi galeş.

Deodată, aceşti cowboy-i se ridicară să plece, dar reveniră de îndată ce observară că stăpânul o chemase pe cealaltă fată. Unul din cei trei flăcăi, se îndreptă spre Molly. Tânăra fată ghici numaidecât gândurile lui. Pentru aceasta însă, ea nu se putea supăra… mai aids că tânărul era foarte chipeş.

— Domnişoară, cum aţi spus că vă numiţi? întrebă el punând un picior pe banca din faţa tejghelei.

— Dar eu n-am spus nimic… răspunse Molly.

— Atunci, iertaţi-mă, zise el zăpăcit întrucâtva de veselia zgomotoasă a prietenilor săi. Daţi-mi vă rog, o bere!

— Nu avem.

— Nici măcar sirop de zmeură?

Molly dădu din cap.

— De bună seamă, că nu aveţi nici rachiu, nu?

— Nu, nu servim decât sandvişuri, cafea şi cozonaci.

— Bine!… În acest caz, daţi-mi o ceaşcă de cafea şi o felie de cozonac.

Molly îl servi numaidecât şi reuşi să se retragă cu dibăcie atunci când necunoscutul voi s-o cuprindă de mijloc.

— Locuiţi în acest oraş? o mai întrebă el.

— Desigur că bănuiţi că în sunt din Flag, căci altfel nu eraţi atât de îndrăzneţ.

Tânărul se pregăti să răspundă ceva, însă tovarăşii lui nu-i dădură răgaz. Începură să-şi bată joc de el.

Lui Molly nu-i scăpă nici unul din răutăcioasele lor cuvinte. Fără îndoială că reputaţia de cuceritor a acelui cowboy suferise o grea lovitură. Pentru a scăpa de răutăţile prietenilor, dar mai ales pentru a atrage atenţia tinerei fete asupra lui, se sculă de la masă, se apropie de tejghea şi aruncând pe zinc o monedă de argint, rosti cu glas tare:

— Puştanco, poţi să-ţi păstrezi restul!

…Molly era foarte mirată. După plecarea celor trei cowboy mulţi alţi îngrijitori de vite, veniră în localul în care servea ea. Şi de foarte multe ori în această seară auzi cuvântul «puştancă». Nici unul din clienţi nu-şi îngădui însă nici cea mai mică observaţie măcar, căci Molly era considerată ca şi o adevărata «doamnă», în vizită la o familie de «vază».

Pe Molly toate aceste lucruri o amuzară nespus. Bucuria ei nu era umbrită decât de un singur nour: desigur ca oamenii aceştia s-ar fi purtat cu totul altfel faţă de ea, dacă ar fi ştiut că e fiica lui Dunn.

CAPITOLUL III

Era Sâmbătă după amiază. Întrecerile de cai aveau să înceapă în scurt timp. Iată pentru ce restul bâlciului era gol.

Molly era reţinută în cort.

«Fără îndoială, se gândea ea, că doamna See o aştepta de acum în tribuna spectatorilor».

Dar tocmai când voi să plece intră pe uşă un călăreţ, plin de praf, care ceru în mare grabă mâncare şi băutură. Părea că nici nu o bagă în seamă pe Molly. De două zile, de când servea acolo, era primul bărbat care nu o fixa cu privirile, dar şi primul om pe care-l vedea, nemulţumit. De fapt Molly era destul de intrigată de faptul că el nu-i dădea deloc importanţă. De aceea se uită mai cu atenţie la el.

Sa tot fi avut vreo douăzeci şi doi-douăzeci şi trei de ani. Cu siguranţă că nu era cowboy. Era ars de soare. Pielea naşului începuse chiar să i se cojească. Era foarte plăcut la înfăţişare. Avea un păr ondulat şi o frunte lată străbătută de cute adânci. Molly nu-l putea înţelege. Cu toate acestea datorită, experienţei ei – de numai două zile – ea pretindea a fi, o mare cunoscătoare de oameni.

Numai într-un târziii, privirile lor se întâlniră. Fata observă că ochii lui cenuşii exprimau o mare îngrijorare.

— Ce aţi face, o întrebă el deodată, dacă, la mijlocul luptei v-aţi da seama că sunteţi pe cale de a fi biruit?

— Nu prea vă înţeleg bine, domnule.

El repetă întrebarea.

— Fireşte că aşi continua lupta, zise ea.

— Chiar dacă aţi fi convinsă că sunteţi biruită?

— Cu atât mai mult, spuse ea surâzând, fără să înţeleagă totuşi rostul acestei discuţii.

El o privi uimit. De abia acum, îşi dădea seama că vorbea cu o fată foarte tânără şi pe deasupra, încântătoare.

— Voi socoti cuvintele dumitale, zise el grăbit, drept un semn al soartei şi nu mă voi lăsa învins.

Molly nu înţelegea nici acum ţinta urmărită de călătorul grăbit, dar îşi dete seama că dintre toţi cei cu care vorbise în aceste

două zile, el îl făcuse cel mai frumos compliment.

— Cum se face că nu v-am văzut niciodată prin oraş? întrebă cowboy-ul.

— Eu nu locuiesc în Flag, răspunse ea, privindu-l cu atenţie.

Ce plăcut era să te uiţi la el!

— Sunt din Cibeque, adăugă ea.

— Cibeque? Un oraş sau o fermă?

— Nici una, nici alta; o vale.

— N-am auzit niciodată vorbindu-se despre ea. E departe de aici?

— Am făcut două zile cu trăsura.

— Aşa dar, mai sunteţi în vizită? mai întrebă tânărul din ce în ce mai vrăjit de frumuseţea tinerei fete.

Molly clătină din cap, oftând.

— Mi se pare că trebuie să părăseşti în curând oraşul?

Fata încuviinţă din cap.

— Totuşi cred că vei veni la balul din astă seară.

— Desigur, răspunse Molly.

— E adevărat, adăugă el, ca nu-mi prea plac aceste serate: Totuşi dacă nu aţi angajat toate dansurile, voi veni şi eu acolo.

— Nu mi-am angajat încă nici un dans, răspunse ea roşind.

— Da? Atunci nu eşti acum împreună cu alesul inimei dumitale?

— I-ar fi fost tare greu să vină. Unde mai pui că nici nu există.

— Adevărat? Nu mă minţi. Ştiu că de obicei fetele tăinuiesc aceste lucruri.

Fără îndoială că el o socotea o fată din lumea mare. Dacă ar fi ştiut că este sora lui Frank Dunn!…

— Eu nu mint niciodată, răspunse ea. Nici n-aş fi avut încă prilejul căci n-am decât şaisprezece ani.

— Aşa? Drept să spun nici nu v-aş fi dat mai mult de optsprezece. Vreţi să dansaţi şi cu mine, astă seară?

— Cu plăcere, răspunse Molly.

— Câte dansuri îmi acordaţi?

— Nu ştiu. Eu nu sunt încă obişnuită cu aceste serate orăşeneşti, care vă interesează atât de puţin.

El surâse.

— În orice caz, eu vă mulţumesc. Bună ziua domnişoară… Cibeque. Pe diseară!

Tânărul plecă. Molly ieşi în prag şi privi în urma lui. Era atât de cufundată în gânduri, încât de abia observă când Suzane se apropia de ea.

— Dar unde ai rămas, fetiţo? Întrecerea a început de acum.

— A trebuit să servesc pe un client întârziat, îşi ceru iertare Molly.

Se grăbi s-o urmeze pe doamna See spre tribuna supraîncărcată de lume, unde aveau două locuri rezervate dinainte.

Curând, Molly uită tot ce se petrecuse cu puţin înainte. Atât de pasionante erau întrecerile cailor.

Striga ca toată lumea. Chiar şi liniştita doamnă See, prinsă de focul luptei, lovi cu umbrela în capul unui domn. Şi aceasta nu era decât una din întâmplările cele mai sărace în urmări.

După întreceau, mai mulţi cowboy şi câţiva diletanţi executară felurite acrobaţii care puteau pune în umbră chiar şi pe cei mai desăvârşiţi călăreţi.

Molly, care ştia să călărească, pricepea greutatea acestor exerciţii. Niciodată nu-şi închipuise că astfel de acrobaţii sunt posibile.

Mulţi cowboy călăreau în galop, fără şea şi se lăsau când pe o parte când pe alta. Alţii, călăreau în acelaş timp pe doi cai, sprijinindu-se cu un picior pe spinarea fiecăruia.

Prinderea viţeilor cu ajutorul lassourilor, era lucru obişnuit pentru Molly. Totuşi era uluită de repeziciunea celor care mânuiau laţul. Concursul pentru prinderea vitelor de doi ani fu încă şi mai greu.

Urmă apoi concursul de călărie al armăsarilor. La vederea acestor bidivii, cu nările sforăitoare şi cu ochii scânteietori, Molly se speria. Căci animalul, care se găsea acum pe pistă avea obiceiul să sară. Şi într-adevăr, până ce se găsi un călăreţ care să-l poată stăpâni, el azvârli trei cutezători la pământ.

Doamne, cât de bine călăreau aceşti cowboy!

Era totuşi un sport foarte periculos. Unul din călăreţi, un cowboy, călare pe un armăsar nervos venea în galop în urmă, înainte ca Molly să-şi fi putut da seama de ceea ce se întâmplase.

— Urmează taurii, spuse See, citind programul.

Un taur sălbatec, cu coarnele late fu lăsat în arenă. Un cowboy, călare pe un armăsar nervos venea în galop în urma lui. Încerca prin toate mijloacele să-l asmuţă. Apoi sări din şea şi se năpusti asupra animalului uluit, apucându-l de coarne. Taurul se aruncă la pământ şi începu să se tăvălească furios. Molly ţipă speriata. Dar când praful se împrăştia, observă că tânărul călăreţ, încălecase pe grumazul faurului şi apăsa la pământ capul

lui puternic.

...Din fericire, celelalte numere ale programului fură mai puţin periculoase, astfel încât Molly putu să le urmărească fără prea mare emoţie.

Era foarte atentă căci vroia să povestească toate amănuntele acestor întreceri fratelui ei Frank.

Când plecară de acolo, fermiera care o observa pe Molly surâzând, îi spuse:

— Partea cea mai plăcută a serbării începe de abia acum. Pentru voi, fetele tinere, balul este desigur atracţia cea mai de seamă.

Molly se roşi căci îşi aminti de, promisiunea pe care o făcuse clientului întârziat. Ce avea de făcut? Să-i povestească doamnei See această întâmplare? Se răzgândi însă.

Ciudat, Molly nu era deloc ruşinată de purtare ei. Cu toate acestea, necunoscutul acela îi făcuse impresia unui om cinstit. Nu era ca ceilalţi cowboy-i care încercau să se apropie de ea cu multă îndrăzneală. Ce fericit fusese el când îi spusese că nu iubeşte pe nimeni. Plănuise oare să fie el însuşi iubitul ei?

Frământată de aceste gânduri şi simţăminte, Molly se întoarse la hotel. Toţi fermierii din împrejurimi veniseră acolo. See îi făcu cunoştinţă cu mai mulţi prieteni.

Cina fu foarte veselă. Conversaţia îndepărta gândurile triste care o năpădiseră pe Molly. Ele reveniră însă – parcă şi mai puternice când fata se retrase în camera ei spre a se îmbrăca pentru bal. Se pieptănă cu mare grijă şi-şi puse rochia cea nouă de mătase. Se simţea totuşi stingherită: rochia nu avea deloc mâneci.

Dimpotrivă, doamna See, care veni s-o ia, rămase entuziasmată văzând-o şi nu încetă să-i laude farmecul.

— Nici una din doamnele de la Saint-Louis, unde am fost pe când eram tânără, n-ar putea sta alături de tine, zicea ea mereu..

Molly se simţi tare măgulită de aceste laude. Poate ca ar fi fost mult mai folositor – pentru a nu o face prea mândră pe ea însăşi – să-i amintească, măcar o Singură dată, că nu este decât o Dunn din Cibeque.

Balul avea loc în Palatul Primăriei şi pentru că acesta era foarte aproape de hotel, se duseră pe jos până acolo.

Piaţa din faţa palatului, era un furnicar de oameni. Toţi de la mic la mare – copii, tineri, femei şi bărbaţi, ba chiar şi nenumăraţi indieni – priveau în urma lui Molly. Iar cowboy-i, care se înşiraseră la intrarea în palat, zâmbiră curtenitor când tânăra

fată trecu printre rândurile lor.

În sala de dans, se strânsese de acum multă lume.

Ellen Price, tovarăşa din cortul în care servise, se apropie de Molly şi o prezentă părinţilor şi fratelui, său care, deşi de aceeaşi vârstă cu tânăra fată, părea a foarte stângaci. În curând, sala fu plină de lume. Se formară grupuri, grupuri. Toţi erau foarte veseli. Molly era într-adevăr fermecătoare. Roşea de câte ori făcea cunoştinţă cu vreun tânăr. Dar aceasta mărea şi mai mult succesul ei.

Muzica începu să cânte. Era o orchestră, cum Molly nu mai văzuse încă. Fata era nerăbdătoare să danseze. Din nefericire, dansatorul ei, fratele Ellenei Price nu prea era tare priceput. Noroc că prima melodie nu dură prea mult. Un prieten al familiei Price, un tânăr îmbrăcat europeneşte, o invită pentru dansul următor. Era un dansator desăvârşit. Fu invitată şi de domnul Price. Căci şi lui, în calitate de vice-preşedinte al balului, i se cuvenea un dans.

Pe când sta într-un colţ, aproape de intrarea sălii, Molly zări pe necunoscutul din cort. Purta un costum negru care-l prindea de minune. Privirile lui rătăcea prin mulţime. Molly îşi dădu seama că o căuta pe ea. O zări. Se plecă zâmbind.

— «Numai de n-ar intra acum», se gândi Molly.

N-ar fi ştiut cum să-l prezinte Ellenei şi alor săi. Nu ştia nici cum îl cheamă. Dacă ar fi intrat, s-ar fi prefăcut că a uitat numele lui. Slavă Domnului! El nu se apropia.

Orchestra atacă un vals, Molly fu invitată la dans. Dar ea nu-şi lua ochii de la acel necunoscut. El nu dansa. Rezemat de perete, o urmărea cu privirile. În scurt timp, Molly îşi dădu seama că el stârnise atenţia tuturora. Fetele îl admirau curioase, iar cowboy-ii, geloşi, îl priveau dispreţuitori. Era un străin. De aceea nu prea avea mare trecere la ei.

Valsul următor era promis tânărului Price. Când orchestra termină, fata se îndreptă spre un scaun liber, pretextând că este obosita.

— Nu vreţi să vă conduc la masa părinţilor? întrebă timid fratele Elenei.

— Nu, te rog lasă-mă aici.

Molly se gândea că acum necunoscutul se va apropia de ea. Şi avu dreptate.

— Îmi acordaţi acest dans? o întrebă el, căci orchestra începu din nou să cânte.

— Da, răspunse Molly ridicându-se.

Cât de sigur o conducea! Cât de uşor şi de sprinten dansa!

— Mă temeam că m-aţi şi uitat, zise el cuprinzându-i mâna.

— Mai bine să nu vorbim, îi zise ea.

El tăcu. Numai pentru un moment. Molly îşi reazemă capul pe umerii lui. Dar şi-l retrase repede. Roşise. Se simţea atât da fericită în braţele lui, încât i se părea că pluteşte, într-o lume de vis, într-o atmosferă de prietenie şi de fericire.

Când muzica se opri, ei se aflau la capătul sălii, aproape de uşă.

— Să ieşim, propuse el, înainte ca alt dansator să vă răpească. Vreau să vă spun ceva.

CAPITOLUL IV

Străinul o conduse pe Molly printr-un gang lung, în pridvorul care dădea spre grădină. Razele lunii aruncau o beteală de argint asupra copacilor răzleţi. Se aşezară pe bancă.

— Ce rochie frumoasă purtaţi, spuse el răsuflând adânc. Cât pe aici să nu vă mai recunosc.

— Dar nici nu mă cunoaşteţi încă bine, zile Molly, care nu-şi dădea prea bine seama ce ar fi trebuit să răspundă.

— Şi nici dumneata pe mine, adăugă el râzând. Nici nu ştii cum mă cheamă… Numai o întâmplare fericită ma adus să fac cunoştinţă cu dumneata. Şi când te gândeşti că nici nu era să vin azi la oraş…

— Şi aceasta ţi-ar fi pricinuit o mare supărare?…

— Fireşte!… Dar mai întâi să vorbim despre dumneata şi nu despre mine.

— Nu prea am multe lucruri să vă istorisesc. În orice caz, ele nu merită osteneala…

El îi cuprinse mâna şi o ţinu strânsă într-a lui. Molly nu avea nici dorinţa şi nici puterea să o retragă. Se uita la el pe furiş. Cât de palid era? Ce neliniştit părea?

— Am impresia că se petrece ceva ciudat cu dumneata. Lucruri pe care nu mi le pot explica…

— Ce înţelegeţi prin aceasta? întrebă Molly.

Oare ghicise că ea era străină de această societate?

— Nu înţeleg cum de nu iubiţi pe cineva. Fetele din Vest chiar dacă n-au decât şaisprezece ani devin mature foarte de timpuriu. Tatăl sau fratele d-tale sunt atât de aspri încât să vă împiedice de la un asemenea sentiment?

— Amândoi, răspunse fata râzând.

— Atunci totul se explică foarte uşor. Credeam că este cu totul altceva. Mi s-a luat o piatră de pe inimă. Atunci, îngăduiţi-mi vă rog să… ocup eu acel loc liber.

— Care «loc liber»? repetă Molly prefăcându-se că nu înţelege.

— Cu alte cuvinte, vă rog să-mi daţi voie să mă socotesc iubitul dumneavoastră.

— Cu siguranţă, că nu sunteţi deloc serios?!

— Ba dimpotrivă! răspunse el sincer. Desigur, nu mă cunoaşteţi, nu v-am fost recomandat de nimeni, dar tocmai asta vreau şi eu, să nu vă călăuziţi în alegerea pe care o veţi face decât de impresia dumneavoastră.

— Cererea dumitale, e cam neobişnuită, zise Molly căutând să pară liniştită, în realitate însă se temea ca nu cumva el să audă bătăile inimei sale.

— Îmi dau seama de aceasta. Sunt totuşi foarte conştient de răspunderea ce mi-o iau.

— Nu trebuie să împart şi eu această răspundere? zise Molly şovăind.

— Nu! Eu sunt bărbat, pe când dumneata, o fată prea tânără şi fermecătoare pentru a avea vreo grijă.

— Acestea… sunt adevăruri care nu se pot tăgădui.

EI, socotind răspunsul ei drept o îmbărbătare, îi cuprinse şi cealaltă mână şi se apropie mult de ea.

— Nu aveţi de spus decât «da». Atunci vom fi amândoi o pereche, şopti el cu căldură.

Molly avu impresia că în faţa ei se deschide o prăpastie, un abis. Era totuşi fericită. Mai fericită chiar decât viase vreodată.

— Sunteţi.

Tuşi la timp. Se silea să se gândească la viitor.

— Chiar dacă aşi spune «da», zise ea însfârşit, tot va-ţi despărţi foarte curând de mine.

— Te rog, încearcă… Spune da.

Molly tăcu. El o atrase mai mult spre sine, o strânse cu putere la piept şi încercă s-o sărute.

Molly se gândi că el nu se deosebea cu nimic de ceilalţi cavaleri care o curtaseră mai înainte.. Şi atunci, într-un moment de răzvrătire, îi dădu o palmă.

Necunoscutul scoase un strigat de uimire, dar şi de părere de rău totodată. Îşi duse batista la gură căci buzele îi sângerau.

— Iertaţi-mă, reuşi el să îngâne. M-am zăpăcit complet… N-am vrut sa vă supăr.

— Eu sunt aceia care trebuie să vă cer iertare. A fost fără voia mea.

Pentru a-l împăca, ea îl sărută pe gură.

— Atunci, nădăjduise, zise el, că răspunsul dumitale este afirmativ.

Molly plecă capul şi-şi ascunse obrazul în mâini.

— Nici eu singură nu-mi dau bine seama dacă e afirmativ sau nu. În orice caz nu e definitiv.

— Mărturisesc că nu mai ştiu ce să cred.

Glasul lui, obosit dar resemnat, îi atrase atenţia. Îşi ridică privirile spre el. Părea tulburat.

Ea îşi dădea toată osteneala să pună capăt unei situaţii pe care nu o mai putea suporta.

— V-am înşelat, zise ea într-un târziu, nu sunt ceea ce par.

— Cum? întrebă el uluit.

— Nu sunt prietena oamenilor cu care m-aţi văzut adineauri. Eu sunt…

— Fiinţa cea mai drăgălaşe şi mai fermecătoare pe care am cunoscut-o vreodată, o întrerupse el. Însfârşit, mai întreb odată: sărutul tău înseamnă un răspuns afirmativ?

— Nu, nu, el nu înseamnă nimic.

— Cum? Poţi săruta un tânăr fără să dai vreo importantă acestui fapt?

— Sunteţi primul bărbat pe care l-am sărutat vreodată, răspunse ea, ruşinându-se.

— Şi sunt foarte mândru de aceasta. Atunci cu atât mai mult, trebuie să cred că ai vrut să-mi dai un răspuns afirmativ, atunci când…

— Nici nu ştiţi cine sunt!

— Fiinţa pe care o iubesc nespus de mult.

— Nu cred… Sunt Molly Dunn din Cibeque.

— Molly Dunn? Ce nume fermecător! Cibeque? Mi-ai spus azi după-amiaza că e o vale, nu?

— Da.

— De fapt, numele Dunn nu mie atât de necunoscut, mai demult am fost nevoit să mă cert cu unul pe care-l cheamă Dunn. Dar acela nu poate în nici un caz, fi fratele tău.

— Ar fi atât de imposibil? întreba Molly cu glas liniştit.

— Acela pare să fie un băiat tare periculos… dacă nu şi mai rău. A fost poreclit Dunn-puşcaşul, pentru că are întotdeauna o armă asupra lui. Şeriful mi-a spus că a ucis până acum mai mulţi oameni…

— Iar pronumele lui e Frank, îl întrerupse Molly.

— Aşa dar şi dumneata ai auzii vorbindu-se de el? Nu e de mirare! Locuiţi în aceiaşi regiune. Trebuie să-ţi fie foarte neplăcută această asemănare de nume. Oamenii s-ar putea uşor înşela, socotindu-te ruda lui.

— Chiar aşa şi este, zise Molly ridicându-se.

— Cu neputinţă! În orice caz, o rudă îndepărtată.

— E fratele meu!

— Doamne Dumnezeule! Fratele tău?! Un om pe care nu l-am văzut niciodată treaz, care merge întotdeauna întovărăşit de haimanalele cele mai periculoase. Cu siguranţă că familia ta îl reneagă.

— Nicidecum. Chiar alaltăieri, când am plecat, el se afla în casa noastră.

El se ridică. O privea îngrozit, nu de vestea pe care o aflase ci de faptul că-l judecase atât de aspru pe fratele ei.

— Iartă-mă că te-am mâhnit fără să vreau. Dar nu ştiam... Eu sunt complet străin de aceste locuri. Nu puteam bănui...

— ... că o fată cu un astfel de frate, vine printre oameni cinstiţi, continuă ea.

— Nu, draga mea. N-am vrut să spun asta. Nici acum nu pot crede că o fată atât de fermecătoare ca tine, poate avea un frate atât de decăzut. Dar acest lucru, nu schimbă întru nimic sentimentele pe care le nutresc fată de tine.

Molly clătină tristă din cap.

— Uimirea şi cuvintele tale, dezmint ceea ce spui acum. Nu vei putea uita niciodată, că eu sunt o Dunn!

— Dar mie nu-mi pasă, de fel dacă pe tine te cheamă Molly Dunn sau altfel, după cum şi ţie ţi-ar fi indiferent dacă eu m-aş numi James Traft sau nu.

— Cum te numeşti? întrebă Molly părându-i-se că nu a auzit bine.

— James Traft.

— Îmi pare că Traft e numele celui mai bogat crescător de vite din împrejurimi, nu?

— Întocmai! Iar eu sunt nepotul lui. Tatăl meu e fratele lui.

— Aşadar sunteţi noul conducător al oamenilor lui Traft?

— Aceiaşi întrebare mi-a pus-o şi fratele dumitale, răspunse el întristat. Par chiar atât de incapabil să ocup o astfel de funcţie?

— Atunci, continuă ea neluând în seama spusele lui, dumneata construieşti gardul de sârmă ghimpată.

— Da, zise el şovăind.

— Dumneata îţi dai seama că gardul acesta înseamnă o mare lovitură pentru oamenii din Cibeque?

— Nu! Habar n-aveam de aceasta. Unchiul nu vrea decât să-şi apere proprietatea de răufăcători.

— Iar în cercul acesta de «răufăcători» intră tatăl şi fratele meu, zise Molly mândră.

CAPITOLUL V

Până la vârsta de optsprezece ani. James se întâlnise de multe ori cu unchiul său. Bogatul crescător de vite din Arizona călătorea deseori prin Est. Unchiul îşi iubea mult nepotul, mai ales că nu avea nici nevastă şi nici copii.

Dar în ultimii patru ani, nepotul nu-şi mai văzuse deloc unchiul. Afacerile acestuia se dezvoltaseră într-atât încât ele nu-i mai îngăduiau o absenţă îndelungată. Între timp James încercase mai multe meserii, dar nu izbutise să ajungă la vreun rezultat mulţumitor.

Într-o bună zi, o scrisoare sosită din Vest, schimbă cursul vieţi – destul de deosebite a tânărului.

Multe lucruri, scrise în această epistolă adresată fratelui, erau neplăcute pentru James. După cum scria unchiul, nepotul avea să moştenească averea pe care el o dobândise prin muncă grea şi cinstită. Dar el vroia să fie sigur că «necioplitul» nu va risipi, fără rost, toţi bani. Numai dacă, băiatul îşi va băga minţile în cap, dorea să vie la el. Jim, avea să facă din el un adevărat fermier. Deşi bandele hoţilor de vite dispăruseră, mai avea destule necazuri de pe urma celor ce mai rămaseră. Cu toate acestea, se mai putea încă câştiga bani frumoşi cu creşterea vitelor.

Aşa dar, James nu avea să fie moştenitorul unchiului său decât cu o singură condiţie să muncească pentru a merita atât avere şi să fie la înălţimea cerinţelor, impuse de Vest.

La început, James fu revoltat împotriva unchiului său. Dar în cele din urmă tată-său reuşi să-i schimbe gândurile.

Bătrânul admise că la început fratele va fi cam aspru cu băiatul, în schimb acesta avea să devie un adevărat «om de Vest». Şi apoi Jim era un om minunat. Îşi iubea foarte mult nepotul. De aceea tatăl nu putea refuza mărinimoasa propunere a fratelui, mai ales căci nu înţelegea motivele refuzului lui James.

— Îmi vine foarte greu să mă despart de tine, fiul meu, zicea el mereu, dar aici tot nu poţi ajunge la o astfel de situaţie. Sunt sigur că acolo îţi vei găsi adevărata ta menire. Pleacă în Arizona şi dovedeşte unchiului că eşti un adevărat urmaş al lui Traft.

James se lăsă convins şi se hotărî să plece în Vest, cu

gândurile cele mai frumoase.

Văzu, pentru prima oară, de la fereastra vagonului, nesfârşitele câmpii ale Vestului, iar înălţimile prăpăstioase ale munţilor, îi înflăcărară dorul de aventură. Munţii păduroşi ai Noului Mexic şi stâncile cărămizii ale Arizonei, îl fermecară. Vestul îl înlănţui chiar înainte de a ajunge în Flagerstown.

Cu toate că-i telegrafiase unchiului, nimeni nu-i ieşi întru întâmpinare. Orăşelul acesta, cu străzi largi şi case mici, roase de putrezeala timpurilor, cu numeroase cârciumi, îi făcu impresia unui adăpost de trândavi şi a unui colţ de desfrâu.

Coborând din tren, James se urcă într-o trăsură care avea să-l ducă la proprietatea unchiului, nu departe de marginea oraşului.

Vizitiul, un negru foarte limbut, îi spuse multe lucruri, nu tocmai încurajatoare despre ţara şi oamenii de acolo.

Dar cu cât îi spunea mai multe, cu atât el se simţea şi mai robit de acele păduri umbrite, neumblate, care se întindeau de o parte şi de alta a dealurilor, până hăt departe, spre crestele prăpăstioase ale munţilor.

Înfăţişarea fermei lui Jim Traft îl surprinse însă, căci el şi-o închipuise cu totul altfel. Dar, pe cât de bine se pricepea unchiu-său la creşterea vitelor, pe atât de stingher era el în descrierea unui peisaj.

În mijlocul unei câmpii întinse, se înălţa un deal, umbrit de pini înalţi. În vârful dealului, se afla o căsuţă joasă, înconjurată de numeroase şoproane, hambare şi grajduri. Întreaga vale mişuna de cirezi de vite, iar pe pajiştile, îngrădite special, păşteau mânjii şi caii.

Şoseaua şerpuia la marginea pădurii. Astfel, James putea admira din toate părţile viitorul lui domeniu. Şi cu cât se apropia mai mult de el, cu atât îl îndrăgea mai tare.

Trăsura trase la scara pridvorului. James coborî, îşi puse bagajele într-un colţ, plăti birjarului şi bătu la uşă. Dar nimeni nu-i răspunse. Atunci, înconjură casa şi pătrunse în curtea din spatele ei. Nicăieri nu văzu pe nimeni.

Puţin mai departe însă, în mijlocul păşunii, zări mai mulţi oameni. Se îndreptă înspre ei.

Unchiul şi trei cowboy cercetau cu atenţie un cal.

— Unchiule! strigă James alergând bucuros spre Jim.

— Bună ziua, băiatule, îi răspunse acesta liniştit – ca şi cum l-ar fi văzut cu puţin înainte – întinzându-i mâna. Am primit telegrama ta, îi mai spuse el, dar după cum singur poţi bănui, nu am avut timp să vin să te aştept la gară. Eh, băiete, dar ştiu că ai

crescut… Eşti un adevărat vlăjgan, iar, pe deasupra eşti şi tare chipeş…

James îl găsi pe unchiu-său neschimbat. Numai hainele nu îi erau necunoscute. Purta cizme înalte şi pantaloni de călărie făcuţi dintr-o ştofă groasă şi dungată. Avea o cămaşă cenuşie şi o vesta roasa de nu i se mai cunoştea culoarea. Era încins cu un cordon de piele de care era prins un toc de revolver.

Deşi avea aproape şaptezeci de ani, nu arăta atât. Viaţa aspră pe care o trăise îl oţelise, încât nici trecerea anilor, nu mai lăsau urma lor.

— Iată, James, acesta este Ring Locke, zise Traft arătând spre un om înalt şi uscăţiv care se apropia. Ochii lui erau ascunşi de pălăria neagră, cu borul mare pe care o mai purtau încă toţi cei din Vestul american.

Nepotul strânse cu prietenie mâna pe care i-o întinsese administratorul unchiului său.

— Mă bucur să vă cunosc, îl zise Locke cu un accent ce dovedea că venea din Texas.

— Acesta e nepotul despre care v-am vorbit. Ring, adăugă Jim, va prelua imediat comanda oamenilor din Diamant.

— Mai bine zis, glumi James, vrea să încerce să-mi dea această comandă. Deşi nu mă tem de mult că eu sunt tare nepriceput.

Sinceritatea lui plăcu mult lui Locke, căci el îi răspunse binevoitor:

— Fiecare lucru are un început. Iar de îndată ce vă veţi da seama că sunteţi încă nepriceput, lucrul va merge mult mai uşor.

Precât de bună era impresia pe care i-o făcuse administratorul lui Jim, pe atât de proastă era aceia pe care i-o lăsară ceilalţi cowboy. De bună seamă, că ei auziseră, cele ce se vorbiseră până acum. Totuşi îl priveau dispreţuitor. Nepotul aştepta ca unchiul său să prezinte pe aceşti trei cowboy. Dar Traft – fie că uitase, fie că nu o socotise necesar – nu o făcu.

— Ei şi acum putem merge în casă, zise el, trăgându-l după sine pe James. Ai călătorit bine?

— Minunat! Tot timpul am privit pe fereastră. Poţi citi oricât, poţi auzi cât de multe, un peisaj nu-l poţi judeca decât dacă-l vezi de aproape. Totuş, mi-a plăcut foarte mult. Arizona ma fermecat însă. Poate… din cauza stâncilor cărămizii.

— Îmi pare rău că nu te-am putut aştepta la gară, reluă unchiul. Ce mai face maică-ta?

— Mulţumesc, foarte bine. A fost cam tristă că a trebuit să se

despartă de mine. Dar şi-a stăpânit eroic durerea.

— Dar fratele meu, bătrânul acela care stă tot timpul în casa, cum o mai duce?

— În ultimul timp nu ia mers tocmai bine cu sănătatea. Dar nu-i nimic grav. Ţi-a trimis o scrisoare şi mai multe lucruri.

— Se îngrijora doar de un singur lucru: dacă voi fi la înălţimea însărcinărilor mele de aici. Tot timpul îmi dădea sfaturi de cum să mă port.

Ajunşi în casă, unchiul arătă nepotului camera sa. Era o încăpere mare, spaţioasă, foarte luminoasă, cu pereţii şi podelele din scânduri de molift. Era simplu mobilată: câteva piei de cerb drept covoare, o sobă de fer, o masă pe care era aşezată o lampă, un birou vechi, un dulap de haine cu oglindă, un lavoar şi un pat de lemn. James fu încântat de noua lui locuinţă.

— După ce te vei odihni şi primeni, vino în tindă să mai stăm de vorbă, zise unchiul plecând.

...Şi într-adevăr, după scurt timp, James lua scrisoarea şi lucrurile trimise de tatăl său lui Jim şi se duse după unchiu-său.

— Mulţumesc! Mă vom uita mai târziu la ele, zise Jim, luând pachetele. Acum lasă-mă să te privesc mai bine. Eşti puţin cam prea gras, dar aici vei călării toată ziua, aşa că vei avea tot timpul să slăbeşti. Nădăjduiesc că ştii să călăreşti?

— În ultimi doi ani mai ales, am călărit aproape tot timpul. Ştii de altfel că am vrut să devin fermier, dar nu-am reuşit.

— Tatăl tău mi-a scris despre aceasta. Dar pentru ce ai renunţat?

— Am socotit că era o meserie prea plictisitoare. Timp de doi ani, am făcut în fiecare zi acelaş lucru. Am ajuns la capătul răbdării.

— Şi ce-ai mai făcut de atunci?

— De toate.

— Bănuiesc, cel puţin, că ai stat cât mai mult în câmp deschis şi că nu te ai mulţumit să tânjeşti în dosul unei tejghele.

— Nu. Aceasta nu mi-ar fi plăcut deloc, răspunse James râzând. Nu m-am putut niciodată obişnui să rămân tot timpul într-un loc închis.

— Cu atât mai bine! Căci ceea ce vei avea de făcut aici, nu se poate rezolva nici într-un birou şi nici între patru pereţi. Eu am plănuit încă de la început să-ţi dau o însărcinare grea şi plină de răspundere.

— Îţi sunt foarte recunoscător pentru aceasta. Este tocmai ceea ce mi-a lipsit până acum: simţul şi datoria răspunderii.

— Admit, zise bătrânul zâmbind, că ştii să vorbeşti foarte frumos. Mi-a plăcut şi felul în care ai discutat cu Ring Locke. Mai trebuie să-mi dovedeşti doar un singur lucru: ca ai energia necesară slujbei pe care ţi-o voi încredinţa. Şa ştii că niciodată un om înţelept n-ar da asemenea slujbă unui străin din Est. Vreau totuşi să fac o încercare. Mai mult decât atât: vreau să mă conving, odată pentru totdeauna, daca eşti vrednic să devii moştenitorul meu.

— Unchiule, dacă tu ai avea vârsta mea, ai fi în stare sa duci la bun sfârşit lucrul pe care vrei să mi-l încredinţezi mie?

— Desigur! Tot aşa de bine ca şi acum.

— Atunci îţi promit că va fi aşa precum doreşti. Voi şti să înfrâng orice piedici.

— Dă-mi mâna, zise Traft întinzându-i dreapta. Îmi placi din ce în ce mai mult. Să ştii că te voi ţine de cuvânt. Şi acum ascultă despre ce este vorba: Din cele opt sau zece mii de vite pe care le am, eu pierd în fiecare an cam o mie. Nici cel mai bogat om n-ar putea suporta prea mult timp o astfel de pierdere. Tot astfel, li se întâmplă şi vecinilor mei Blodgett şi Hepp Babbitt. Dar desigur că tu nu ştii cum dispar vitele şi încotro sunt îndreptate.

— Bineînţeles că n-am de unde să ştiu!

— Ele dispar în văile de la vest de Diamant, continuă bătrânul. Diamantul este un platou foarte înalt, situat spre sud. Numai spre partea dinspre vest, coboară într-o pantă lină pe o lungime cam de patruzeci de mile. Coastele sunt acoperite de păduri dese, dar în văi se găseşte o iarbă foarte bună. Locul fiind şi foarte bogat în ape, o mare parte a cirezilor, în special vacile şi viţeii care nu port încă semnele mele, sunt îndreptate într-acolo. Hoţii omoară vitele bătrâne şi fură numai pieile şi carnea lor. Iar oasele sunt arse, chiar în acelaş loc. Aşa fiind, îţi dai uşor seama că furtul nu poate fi, dovedit în nici un chip.

— Lucrul este într-adevăr destul de neplăcut, spuse gânditor James. Şi nu ştiu, zău, cum, s-ar putea îndrepta. Nu bănuieşti că îngrijitorii tăi sunt înţeleşi cu hoţii?

— Pentru numele lui Dumnezeu, să nu mai spui niciodată un astfel de lucru! Oamenii din Diamant sunt cei mai credincioşi din toată Arizona, dar şi cei mai periculoşi. Dealtfel tu singur te vei convinge în curând de aceasta, căci vei prelua conducerea lor.

— Într-adevăr, slujba pe care vrei să mi-o încredinţezi nu este deloc uşoară. Crezi că oamenii aceia vor asculta de ordinele unuia ca mine?

— Nu ţi pot spune nimic, dragul meu, în această privinţă.

Aceasta nu depinde decât de tine.

— Drept să-ţi spun nu ştiu – chiar cu ajutorul unor cowboy-i atât de experimentaţi – cum o să pot pune capăt furturilor.

— Nici nu trebuie să te gândeşti la un astfel de lucru! Problema am rezolvat-o eu de mult. Tu, mi o vei executa decât din punct de vedere practic. Eu vreau să construiesc un gard de sârmă, de aici şi până la Diamant. Gardul acesta de sârma ghimpată va avea o sută de leghe. Astfel vitele nu vor mai putea fi răspândite prin văi.

— Dar nu te temi că ridicarea unui asemenea gard, pe o distantă atât de mare va întâmpina piedici de netrecut?

— Construcţia în sine, nu. Greutăţile vor începe de abia atunci când el va fi gata.

James pricepu în ce consta cea mai mare greutate.

— Nu crezi că oamenii din partea cealaltă se vor împotrivi unei asemenea construcţii?

— Asta-i cea mai mare greutate. Mulţi oameni vor fi omorâţi. De aceea, chiar Blodgett mă sfătuieşte să nu împrejmuiesc şi păşunea care trebuie sa rămână libera. Locuitorii de aici urăsc tot ce stă în calea libertăţii lor. Cu toate acestea nici un om. În afara de hoţii de vite, nu va avea de suferit de pe urma gardului meu. Eu am însă neapărată nevoie de acest gard, căci altfel ar însemna să mă ruinez.

— Te-ai întrebat vreodată dacă ai dreptul să construieşti un astfel de gard?

— Desigur! Deşi şi în această privinţă părerile sunt împărţite. Dacă m-aş adresa autorităţilor şi dacă aş vrea să capăt autorizaţia legală, ar trebui să dovedesc că am fost furat, dând în vileag numele hoţilor. Îţi dai singur seama ca un astfel de lucru n-ar fi tocmai prudent din partea mea. Şi apoi, el nici nu mi-ar conveni.

— Nu eşti de părere că ai putea produce aceste dovezi şi fără a arăta numele celor spre care se îndreaptă bănuielile tale? Poate că numai mărturia oamenilor tăi, va fi deajuns.

— Da! Ai poate dreptate. Dar vezi, slujbaşii mei se tem de justiţie. De îndată ce apar în faţa judecătorilor, susţin sus şi tare că nu ştiu absolut nimic.

— Am înţeles. Dar atunci, unchiule, cum rămâne cu dreptul dumitale de proprietate?

— Mă bucur, dragul meu, că nu pui o astfel de întrebare. Asta dovedeşte că nu eşti chiar atât de nepriceput precum pretinzi. Pentru mine dreptul de proprietate este chiar mult mai preţios

decât dreptul juridic. Conştiinţa mea îmi dă acest drept de acţiune, căci ştiu bine că, până la urmă, toţi oamenii vor trage foloase de pe urma gardului.

— Dar cum de ştii aceasta? Şi apoi cum ai putea dovedi că într-adevăr ai dreptate?

— Este limpede, cred, că de pe urma acestui gard, marii crescători vor trage mari foloase. Iar micii proprietari vor fi şi ei în câştig. Vor avea cel puţin un folos moral: vor deveni oameni cinstiţi, căci nu vor mai putea fura.

— Tu însă nu-i păgubeşti, interzicându-le accesul unei părţi de păşune care aparţine de fapt tuturor?

— Nicidecum! De fapt, suprafaţa care va rămâne neîngrădită vă fi de zece ori mai mare decât suprafaţa de care au ei nevoie pentru turmele lor. De altfel construcţia gardului va mulţumi şi pe acei care au mai rămas cinstiţi dintre ei, căci ei vor fi siguri că nimeni, de acum înainte, nu va mai putea fura viţeii altora.

— După câte înţeleg, aici toţi proprietarii fură!

— Desigur! Şi ei nici n-au măcar conştiinţa faptei lor.

— Şi ce crezi că vor face ceilalţi?

— Aşa zişii hoţi de ocazie vor înceta să mai fure. Ceilalţi însă vor tăia gardul şi-şi vor urma mizerabila lor îndeletnicire. Dar noi îi vom prinde uşor pe aceştia şi-i vom lecui repede de furt. Vom întâmpina desigur multe greutăţi. Dar tocmai de aceea te-am chemat pe fine.

Şi zicând acestea începu să râdă zgomotos.

— Drept să-ţi spun unchiule, mie toate acestea nu mi se par deloc simple.

— Nici mie. Am râs, numai pentru aţi da curaj. Dar pentru numele lui Dumnezeu, nu te arăta faţă de oameni atât de îngrijorat. Altfel, nu vor mai avea nici un respect pentru tine.

— Cred că acesta va fi lucrul cel mai greu: să mă fac respectat de oamenii tăi, spuse James gânditor. Nu-mi poţi da câteva sfaturi folositoare în această privinţă?

— De astă dată, îţi voi face pe plac. Nu obişnuiesc însă să dau sfaturi, căci nu sunt niciodată ascultat.

— Pentru mine. Ele vor fi foarte valoroase. Ce ai face tu, de pildă, dacă ai fi în locul meu?

Traft râse din toată inima.

— Nu eşti chiar atât de prost, zise el. Ce-aş face eu în locul tău? Ei bine, iată: în primul rând m-aş duce în oraş şi mi-aş cumpăra cel mai frumos echipament de cowboy pe care l-aş găsi. Fireşte, mi-aş cumpăra nişte pantaloni mai vechi, căci

pantalonii noi nu fac o impresie prea bună. Apoi aş căuta două revolvere şi m-aş exersa să ţintesc cu ele. În urmă, m-aş prezenta în faţa oamenilor mei şi, aducându-le la cunoştinţă că sunt conducătorul lor, le-aş vorbi foarte energic. Aş împărţi munca egal între toţi şi nu m-aş da în lături să lucrez cot la cot cu ei. În nici un caz nu aş pune pe altcineva să facă ceea ce aş putea să fac eu însumi. Din când în când aş petrece împreună cu oamenii mei. Totuşi m-aş ţine departe de chefurile lor şi în special de nevestele lor. Le-aş împrumuta deseori bani, dar nu le-aş da niciodată calul, şeaua sau revolverul meu. Dacă oamenii mei s-ar certa vreodată cu un străin, le-aş lua numaidecât apărarea. Nu m-aş supără deloc, dacă ei ar încerca să-şi bată joc de mine. Însfârşit, m-aş sili să câştig dragostea celor cinstiţi. Şi aceştia, desigur în majoritate, iar pe ceilalţi i-aş constrânge să-mi poarte respect.

— Aceasta e totul? întrebă James când unchiul termină. Mă aşteptam la greutăţi mai mari.

— Nu ţi-am spus încă lucrul cel mai greu, singurul pe care eu nu-l aş putea face.

— Şi care ar fi acesta?

— Să te căsătoreşti cât mai curând.

— Doamne Dumnezeule, nădăjduiesc că nu mi-ai şi găsit o mireasă, nu?

— Nu. Dar sper că nu te aşteaptă nici o fată!

— Din fericire, nu.

— Foarte bine! Vei observa însă că felele de aici nu apreciază prea mult pe cei din Est. Totuşi, bănuiesc că vei ştii să câştigi dragostea vreunei fete drăguţe. Înainte de a pleca spre cealaltă lume. Mai vreau să aud chiote vesele de copii prin această casă. M-ai înţeles?

CAPITOLUL VI

Trecu o săptămână până ce oamenii din Diamant se întoarseră de la păşune.

În tot acest timp, James se scula dis-de-dimineaţă iar seara se culca târziu. Se împrietenise cu Ring Locke, de la care căuta să afle tot felul de lucruri noi, pe care le socotea însemnate pentru noua lui carieră.

Locke era într-adevăr foarte politicos şi amabil. Dădea însă întotdeauna răspunsuri în doi peri. Ba chiar, în cele din urmă îl ocoli.

Nepotul se vedea destul de rar cu unchiul său. În orice caz, Traft nu se interesa deloc de activitatea noului său slujbaş.

James îşi cumpărase un cal special de cowboy – găsise foarte mulţi cai de călărie, dar nu-i plăcuse nici unul – şi călărea aproape toată ziua spre a cunoaşte mai bine imensa proprietate – câteva mii de hectare – a unchiului său. Fireşte el se întâlnea deseori cu celelalte echipe de cowboy ale lui Traft. Întotdeauna, în astfel de ocazii, se simţea tare stingher. Se ducea, deseori, la oraş şi astfel făcu multe cunoştinţe. Atenţia multora fusese îndreptată spre el. Dar mai ales femeile şi fetele tinere îl îndrăgiră mult. Iar James, care se lăsa uşor robit de farmecele sexului slab, vrând în acelaş timp să împlinească dorinţa unchiului său, încerca sa se facă iubit.

Îşi dădu repede seama că atracţia lui dispărea curând, după ce făcea cunoştinţa cu vreo femeie. Aşa dar, chiar şi pe acest tărâm, el era nesocotit.

Însfârşit, într-o dimineaţă pe când se afla în grajd şi ajuta la ţesălatul cailor, sosi un băiat de serviciu, care-i spuse:

— Oameni din Diamant se afla aici. Jupanul m-a trimis ca sa va chem la el.

Îi lăsă sa aştepte puţin. Hainele lui James nu erau tocmai curate, dar el nu se duse să şi le schimbe.

Hotărât lucru, gândi el. Aceasta nu va face impresie proastă.

Apoi se îndreptă spre casele cowboy-lor. Erau cu toţii strânşi în faţa ultimei colibe. Unchiul nu părea să se afle printre ei.

«M-aş prinde, murmură el ca pentru sine, că bătrânul s-a

ascuns undeva şi că se va prăpădi de râs dacă eu nu voi ştie să mă prezint în faţa acestor oameni».

Deosebi mai multe fete foarte ciudate. Şi aceasta destul de greu, pentru că toţi oamenii semănau între ei, ba chiar, dacă-i cercetai mai cu luare aminte nici nu-i puteai deosebi unul de altul.

— Bună, băieţi! le strigă el. Aşa dar voi sunteţi oamenii din Diamant al cărui conducător am fost numit? Mă bucur să vă cunosc şi nădăjduiesc că această bucurie va fi şi de partea voastră.

Cei mai mulţi răspunseră la salutul lui murmurând ceva sau chiar clătinând numai din cap. Dar oricât de binevoitor ar fi fost, James nu putu citi pe feţele lor prelungi, brăzdate şi arse de soare, nici urmă de bucurie. Erau oameni mai în vârstă. Totuşi lui James i se păreau foarte tineri.

— Cine a fost până acum conducătorul vostru? întrebă el.

Numai cu greu unul din ei răspunse:

— Dick Blue.

— Se mai află aici?

— Nu l-am mai văzut de mult.

— Dar unde este?

— Dacă ar exista o dreptate pe lumea asta, atunci el ar trebui să fie în iad.

— Pentru ce? întrebă James mirat.

— A fost împuşcat, luna trecută, la Diamant.

— Un accident?

— Pentru el. Da, pentru noi însă, o mare binefacere.

Răspunsul nu constituia tocmai o încurajare pentru James. Se sili însă să-şi ascundă uimirea.

— Care dintre voi e cel mai vechi în slujba unchiului meu? mai întrebă el.

— Hump Stevens. El a făcut parte din prima echipă în Diamant. Se împlinesc şase ani de când este aici.

— Chiar ceva mai mult, adăugă unul din cowboy. Care avea umerii puţin lăsaţi şi ieşise puţin din rânduri.

— Bine, Stevens, atunci tu vei face lucrurile pregătitoare, spuse James. Nădăjduiesc că ne vom înţelege foarte bine, cu toate că eu – şi recunosc aceasta – mă pricep mai puţin decât, fiecare din voi în parte, la aceasta meserie. Unchiul meu mi-a dat această însărcinare pentru că mai târziu eu voi fi moştenitorul lui. Trebuie aşa dar, să mă obişnuiesc din timp cu meseria. Pentru aceasta mă bizui însă pe sprijinul vostru.

James căută să citea, să pe feţele lor impresia pe care o făcuse cuvântarea sa. Zadarnic!

— Sunteţi liberi pană Luni dimineaţa, sfârşi el. Petreceţi şi odihniţi-vă!

Desigur, oamenii salutară cu bucurie prima lui hotărâre. Era un început fericit. Făcuse impresie bună. Cu toate acestea, James îşi dădea perfect de bine seama de greutăţile pe care avea să le întâmpine.

În timpul celor două zile ce urmară, zile de odihnă, el căută să nu se întâlnească cu nici unul din oamenii ai căror conducător era.

Duminică după amiază, plecă călare spre oraş. Se întâlni cu mulţi cunoscuţi. Fiecare căută să-i descrie greutăţile pe care le va întâlni. Se părea că toată lumea era pornită să-l descurajeze. La început, James îşi bătu joc de cele ce i se spuneau, până la urmă însă lucrurile începură să-l plictisească.

De aceea poate, el încercă s-o ocolească pe domnişoara, Blodgett, fiica bogatului crescător de vite, cu care unchiu-său îi făcuse cunoştinţă. Dar privirile ei scrutătoare îl descoperiseră de acum, astfel că James nu se mai putu preface că nu o zărise.

Avea de altfel o înfăţişare foarte plăcută, înaltă, zveltă, sprintenă cu bucle castanii şi voinică, ea făcea impresia unei călăreţe desăvârşite.

James bănui aceasta va încerca să-l ia în derâdere. Şi nu se înşelă.

— Vin tocmai de la poştă, îi spuse ea. Unde m-am întâlnit cu Prentiss.

— Dar cine este acesta? întrebă James curios, cu toate că el ar fi putut bănui, despre cime era vorba.

— Nu-l cunoşti încă pe Curly Prentiss? Face parte dintre oamenii dumitale.

— Eu nu cunosc încă pe nici unul din oamenii mei. Dar ce importanţă are faptul dă te-ai întâlnit cu el?

— Nici una! Curly a fost mai întâi în serviciul nostru. Este un cowboy minunat Numai că atunci când e beat, îi cam place să vorbească vrute şi nevrute.

— Cred că nu greşesc bănuind ca azi Curly a vorbit, despre mine.

— Deloc! V-aş sfătui chiar sa vă feriţi de el.

— Dar eu nici nu te-am învinovăţit de aceasta, răspunse James, care observase că privirea lui pătrunzătoare îl înspăimântase pe cowboy.

Tânărul Traft o privi mirat. Fetele din Vest i se păreau tot atât de greu de înţeles ca si cowboy-i. Cu toate acestea ea nu vroise să-şi bată joc de el… ci numai să-l prevină

— Şi credeţi că din cauza asta ar trebui să mă dezic de însărcinarea care mi s-a dat? Vă mulţumesc pentru grija pe care mi-o purtaţi, dar eu îndrăgesc prea mult noua mea carieră şi Vestul, pentru a părăsi slujba pe care am obţinut-o. Bună ziua domnişoară Blodgett!

Salută politicos şi se îndepărtă

«Aşadar, până şi fetele socotesc ca sigură înfrângerea mea», mormăi el pentru sine.

Şi intră în cea mai apropiată cârciumă.

Dugheana era plină de lume. Oameni se îngrămădeau îndeosebi în jurul mesei de biliard.

Plecat peste masa de joc, un cowboy, care făcea parte din grupul oamenilor din Diamant, se pregătea tocmai să dea un pumn cuiva. James îl zări. Cowboy-ul simţi că cineva fixase privirile asupra lui. Roşeaţa obrazului lui dovedea limpede că se cam întrecuse cu măsura.

— Sefule, şopti cowboy-ul când James se apropie, eu nu am provocat scandalul.

— Dar eu nu te-am învinovăţit pentru asta, răspunse James, care observase că privirile lui pătrunzătoare îl înspăimântase pe cowboy.

— Îl căutaţi pe Curly? întrebă acesta.

— Da, răspunse grăbit James.

— Şeriful Bray la ridicat tocmai acum.

Se depărtă puţin pentru a nu fi auzit de ceilalţi.

— De mai mult timp, spuse el, Bray ne-a luat la ochi şi pentru că Prentiss era cam beat, a profitat de ocazie. Până azi însă, nu a reuşit niciodată să pună mâna pe vreunul dintre noi.

— Pe ce drum au plecat?

— Au luat-o de-a lungul şoselei. Închisoarea se află de cealaltă parte a şinelor de tren.

James, deşi nu ştia încă ce atitudine va lua faţă de aceasta întâmplare, porni în direcţia arătată. Gândul că unul din oamenii lui va fi întemniţat îl mâhnea. Aceasta ar fi fost împotriva planurilor sale. Şeriful Bray, pe care-l cunoscuse în treacăt nu-i făcuse o impresie prea bună. Astfel, el nu prea avea speranţe să poată obţine ceva de la el.

După ce trecu de şinele de fier, James îl zări pe şerif urmat de câţiva oameni, lovind un cowboy care i se împotrivea.

James se grăbi într-acolo. Îl recunoscu imediat pe cel arestat. Era un tânăr înalt. Deşi faţa îi era congestionata, nu părea atât de beat precât crezuse.

— Un moment, domnule şerif! strigă James. Aţi arestat pe unul din oamenii mei. Vreau sa ştiu şi eu pentru ce aţi procedat astfel?

Bray, un om dintr-o bucată, era un funcţionar foarte încrezut. Pe pieptul lui strălucea pajura poliţiştilor, iar la brâu avea un revolver, de care nu se despărţea niciodată.

— Iată-l pe tânărul domn Traft! zise el cu glas batjocoritor. Iertaţi-mă! Nu v-am recunoscut imediat. Băiatul acesta a fost puţin cam gălăgios. Am fost nevoit să-l arestez.

— Ce înseamnă «prea gălăgios»? întrebă James, care hotărâse cele ce avea de făcut.

— Felul lui de a se purta...

— Dar ce ai făcut, Prentiss? se adresă James direct cowboy-ului.

— Am cântat, şefule! Dar asta nu a fost pe placul dumnealui.

— Porneşte! În închisoare poţi cânta cât vrei, întrerupse şeriful. Nu te voi opri de fel.

— Poate că ar fi mai bine, domnule şerif, continuă James, să nu daţi atâta importantă unui fapt mărunt. Dar... haideţi aici după colţ. Vom putea vorbi în tihnă, fără să ne audă cineva. Prentiss, vino şi tu!

Şeriful devenise şovăitor. Dar încercă să-şi ascundă teama.

— Îmi pare că aţi luat-o prea repede, domnule Traft, spuse el.

Şeriful îl cuprinse pe Curly de braţ. Se aflau în faţa închisorii.

Prentiss se speria. Îşi dădea seama că lucrurile puteau lua o întorsătură tragică.

— Înainte! Ce mai aştepţi? îi strigă şeriful înfuriat.

Şi-l împinse spre scară.

— Niciodată, tună Prentiss ameninţător, nici un om din Diamant nu a stat la închisoare.

— Vei fi tu primul, zbieră Bray.

— Garantez eu pentru el, interveni James. Şi apoi, domnule şerif, nu aveţi nici un motiv să-l arestaţi. Nu este chiar atât de beat, încât să nu şi dea seama ce face.

— Te voi aresta şi pe dumneata pentru că vrei să te împotriveşti legilor statului.

Şi zicând acestea, şeriful puse mâna pe revolver.

— Pentru atâta lucru aveţi nevoie de o armă? întreba James batjocoritor.

— Şefule, strigă Curly, dă-te puţin la o parte. S-a isprăvit cu gluma!

— Curly, nu făcea vreo faptă necugetată. Sunt răspunzător pentru tine…

Sub impresia ameninţării lui Curtiss, şeriful părea se fi răzgândit.

— Bine, Traft, zise el, daca într-adevăr răspunzi tu pentru el, eu îi dau drumul. Dar bagă bine de seama: să nu mai facă dezordine! De altfel, după ceea ce a spus Curly adineauri, cred ca voi avea multe neplăceri cu oamenii dumitale din Diamant.

— Vom vedea! În orice caz, eu îţi mulţumesc, Bray. Hai Curly!

James şi Prentiss o luară pe un drum lăturalnic, până ce ajunseră pe o stradă ce ducea afară din oraş. Tăceau.

Totuşi când cotiră pe după colţ, James se adresă lui Curly:

— Eu aş merge cu tine până acasă, dar mai am de făcut unele cumpărături. Te poţi duce singur?

— Este o poruncă?

— Nu, o întrebare.

— Atunci n-am să mă duc acasă.

— Aşa? În cazul acesta îţi poruncesc sa te întorci, pe drumul cel mai scurt la fermă.

— Pentru noi, cei din Diamant, porunca este sfânta. Aş vrea totuşi să ştiu ce v-a hotărât să procedaţi astfel?

— Am vrut să te feresc de puşcărie, răspunse James uimit de acesta întrebare.

— Şi de aceea mă veţi face de râs în faţa băieţilor?

— Cum? Nu înţeleg.

— Da? Ce vor spune camarazi mei când vor afla că m-am împrietenit cu noul şef?

— În privinţa aceasta să nu-ţi face nici o grijă. Nu vor afla nimic.

Prentiss însă nu prea credea cele ce-i spunea James. Se îndepărtă mârâind. Nici nu făcu bine câţiva paşi şi se întoarse.

— Şefule, zise el. Eu tot nu sunt mulţumit. Sunt între ciocan şi nicovală. Am uitat să-ţi spun că iubita mea se afla azi în oraş. N-am mai văzut-o de două luni. Dacă nu mă voi duce azi la ea. Cu siguranţă că mă va părăsi.

James observă că Prentiss nu îndrăznea să se împotrivească ordinului său. Totuşi…

— Desigur, chestiunea pare foarte complicată, zise el gânditor.

— Nu pot, adăugă Curly, să vă rog să vă duceţi la Nanny şi să-i explicaţi cum stau lucrurile.

— Acesta nici n-ar folosi la nimic. Ştii ceva, du-te acasă, schimbate şi întoarce-te în oraş. Plimbarea te va trezi. Dar promite-mi că nu vei mai bea deloc în astă-seară.

Curly îl privi uluit. Îi promise să-l asculte şi porni vesel spre fermă..

James, la rândul lui era mulţumit că-şi câştigase uri prieten. Se grăbi înspre oraş, spre a face cumpărăturile necesare.

Pe măsură ce timpul trecea, forfoteala oraşului devenea din ce în ce mai mare. Cârciumile se umpleau, iar de stâlpii din faţa lor stăteau legaţi caii cowboy-lor.

Tocmai când se pregătea să intre în restaurantul în care avea să se întâlnească cu unchiu-său. James fu oprit de unul din oamenii lui. Alţi doi cowboy, care îl întovărăşeau pe primul, rămaseră puţin în urmă.

— Iertaţi-mă domnule Traft, spuse cowboy-ul pe un ton liniştit, dar destul de provocator, mă numesc Hack Jocelyn. Şi aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră.

— Eşti unul din oamenii mei? îl întrebă James.

— Credeţi ce vreţi. Într-adevăr, până acum am făcut parte din grupul oamenilor din Diamant, dar nu ştiu dacă aceasta va mai fi de acum înainte.

— Numai tu singur, poţi hotărî acesta. Ce vrei de la mine?

Jocelyn îl privi cercetător înainte de a-i spune:

— M-am întâlnit cu câţiva băieţi de la Babbitt. Care mi-au spus că a sosit un vagon de sârmă ghimpată pentru oamenii din Diamant. Fireşte, le-am spus că sunt nişte mincinoşi.

— Va trebui să îi ceri iertare, căci lucrul este foarte adevărat. Ne vor sosi chiar mai multe vagoane.

— Ei drăcie! Şi pentru ce, mă rog?

— Aceasta nu te priveşte. Dacă ai fi fost mai politicos ţi-aş fi răspuns totuşi.

Ceilalţi doi camarazi se apropiară de tovarăşul lor. Erau curioşi să vadă cum se vor sfârşi toate acestea.

— Sârmă ghimpată, continuă Jocelyn cu glas răstit, nu se întrebuinţează decât pentru garduri. Dar nimeni nu-şi poate închipui că oameni de talia celor din Diamant vor fi puşi la o asemenea construcţie.

— Nu vad nici o înjosire în aceasta. Construcţia unui gard este o lucrare ca oricare alta.

Jocelyn se întoarse spre camarazi lui.

— Aţi auzit? Mai întâi ne-a dat drept conducător pe un filfizon din Missuri, iar apoi ne pune să construim garduri. Este posibil

oare ca nişte oameni de vază ca noi să decadă într-atât?

James îl apucă de umeri. Îşi dădu seama că Jocelyn nu avea nici o armă la el.

— Spune, prin «filfizonul din Missuri», mă înţelegi pe mine.

— Fireşte, domnule Traft, răspunse cowboy-ul dispreţuitor. Dar pe cine altul?...

Fără s se gândi la urmări, James ridică braţul şi-l lovi cu pumnul în faţă pe Jocelyn. Acesta se prăbuşi la pământ.

— Eşti concediat spuse James liniştit, imitând felul de a vorbi a cowboy-lor. Totuşi dacă vii la mine şi-ţi ceri iertare te voi primi cu plăcere.

— Ar fi mai bine să-ţi procuri un revolver, tună Jocelyn.

— Iar tu ai face mai bine să vorbeşti mai puţine prosti. Recunosc că uneori, în toiul luptei, poţi rosti insulte la adresa potrivnicului, trebuie să fi însă destul de curajos pentru a-ţi recunoaşte greşeala. Cine nu poate face aceasta n-are ce căuta printre oamenii mei.

Ceilalţi doi cowboy îl luară pe Jocelyn pe braţe şi-l duseră cu ei.

Când James intră în restaurant, observă că printre cei care fuseseră martori la această întâmplare, se afla şi unchiu-său şi Ring Locke.

— Îmi pare rău de cele ce s-au întâmplat, se adresă James lui Traft, dar netrebnicul acela m-a scos din fire.

— Mai întâii să ne aşezăm la masă, propuse Traft.

Şi porni înainte. Ring şi James îl urmară. Nepotul se temea de mustrările unchiului. Dar spre marea lui uimire, acesta nici nu se gândea să-l dojenească.

— Am văzut desfăşurându-se întreaga scenă. Nu-ţi pot aduce decât o singură învinuire: sunt de părere că la început ai vorbit cam prea mult şi prea repede. Trebuie să te dezobişnuieşte de această meteahnă. Ce părere ai tu Locke?

— Eu aş fi vorbit cu totul în alt mod, răspunse, prevăzător, administratorul. Bănuiesc că ceilalţi oameni l-au împins pe Jocelyn la această glumă. Nădăjduiesc că până mâine se va îmbuna şi că se va reîntoarce. De nu…

Clătina îngrijorat din cap.

— Mă prind că se va reîntoarce, spuse Traft. Ce ne rămâne de făcut totuşi dacă nu vine?…

— Nu l-am putea înlocui? întrebă James.

— În nici un caz, nu atât de uşor, răspunse Ring. Dar nu aceasta mă nelinişteşte… Trebuie să ştii că Hack a ucis mai mulţi

oameni, chiar şi pentru motive mai puţin însemnate, decât acesta.

— Adevărat, interveni Traft. De astă dată îngrijorat şi el. Ţin să-ţi spun că, în ultimul timp, mai mult de nouă oameni, au murit de mâna lui.

— Cum? se miră James. Oameni aceştia sunt ucigaşi, pe deasupra?

— Nu uita, fiule, că te afli în Vest. Trebuie să te obişnuieşti cu firea oamenilor de aici. În Missuri, acolo undo ai trăit până acum, când doi oameni se ceartă, se duc la judecată. Aici însă, în astfel de ocazii, se întrebuinţează revolverul, iar dacă unul din cei doi potrivnici este ucis, aceasta nu e socotit deloc drept crimă.

CAPITOLUL VII

În după-amiaza aceleiaşi Duminici, James stătea împreuna cu unchiu-său în pridvorul casei. Deodată, Jim îi arătă un cowboy care se apropia, dar care se ferea să fie văzut.

— Bud Chalfolk vine furişându-se, zise Traft.

— Dar cine e acesta?

— Bud e cel care împacă lucrurile. Este un diplomat de valoare, întotdeauna când oameni din Diamant au vreo nemulţumire, Bud e trimis să facă pace.

James privi cu atenţie pe omul care urca poteca. Era mic de stat. Dar foarte vânjos. Avea picioare cam strâmbe. Era aşa dar, un călăreţ de profesie. Fuma, dar când ajunse în faţa aruncă ţigara. Expresia lui de bunătate, faţa lui trasă, părul lui bucălat, îl impresionară mult pe James.

— Bună seara, domnule Traft! Bună, şefule! Îmi daţi voie să mă aşez şi eu lângă dumneavoastră?

— Desigur, Bud, răspunse Traft politicos. Dar pari foarte obosit! Mi se pare că ai petrecut cam mult la oraş, hei?

— Nu sunt deloc ostenit, dar sunt tare supărat din pricina certei pe care aţi avut-o cu Hack. Şi ceilalţi oameni sunt indispuşi din cauza aceasta!

— Hack este aici? întrebă James.

— A rămas dincolo, în casa noastră. Pentru el am venit doar!

— Pentru ce nu a venit el singur?

— Nici nu a vrut şi nici nu a putut.

Bud întoarse capul. James schimbă o privire grăbită cu unchiu-său. Acesta îl aprobă din cap: lucrurile se desfăşurau aşa dar, în favoarea lor. De abia acum, îşi putea da seamă de caraghiosul act al tragicei situaţii.

— Dar ce s-a întâmplat cu el? E beat sau bolnav?

— Şi una şi alta, răspunse Bud. În orice caz, acum, stă întins în pat.

— Atunci desigur că nu a putut veni să se scuze să-şi reia slujba… sau poate că el nici nu se sinchiseşte de ea.

— Ba, vrea să se reîntoarcă la serviciu. Îi va fi însă foarte greu să-şi ceară iertare. «Spune-i şefului, mi-a spus el înainte de

plecare, că cu îmi cer iertare dacă îmi promite că nu mă va pune să sap gropi pentru stâlpi gardului».

James se stăpânea cu greu să pară serios.

— Îmi pare foarte rău, Bud, dar Hack va trebui să sape ca şi noi ceilalţi. Cowboy-ul îi privi pe Traft ca şi când i-ar fi cerut ajutor.

— Aceasta e treaba nepotului meu, zise Jim. În privinţa lucrului, va trebui să vă înţelegeţi numai cu el. De altfel o voi spune aceasta şi celorlalţi oameni, el nu vă va pretinde niciodată o muncă pe care să nu o facă şi el.

— Foarte frumos din partea dumitale Nu tot aşa gândeau şi ceilalţi şefi sub ordinele cărora am lucrat. Dar cu Hack nu se poate discuta asupra acestui punct. Nu vrea nici în ruptul capului sa sape gropi pentru stâlpi. Am încercat să-l convingem. Ştiţi ce ne-a răspuns: «dacă aş fi nevoit sa sap, nu aşi admite să fac decât cel mult gropi pentru hoţii de vile din Cibeque».

— Desigur, spuse James, Hack nu era în toate minţile lui, când a spus aceasta.

— Probabil! Dar în unele privinţe trebuie să recunoaştem că are şi el dreptate. Nu v-a spus unchiul dumneavoastră ce urmări va avea construirea acestui gard?

— Nu.

— Atunci, am să va spun eu, continuă Bud în şoapta, ce susţine Hack şi ceilalţi oameni, care sunt de mai mult timp aici şi care cunosc mai bine decât mine pe oamenii din împrejurimi. Ei cred că, în timp ce noi vom construi gardul, se vor da lupte sângeroase, dar că ele vor fi încă şi mai aprige, când el va fi terminat. Oameni, de teapa lui Seth Haverley şi a lui Dunn, de abia aşteaptă să începem lucrul.

— Dar tu, Bud, tu ce crezi. Vom reuşi să construim gardul, sau nu?

— Desigur că da.

— Bud, câţi din voi sunt pentru construirea gardului şi câţi împotriva lui?

— Chiar azi de dimineaţă am discutat acest lucru. Am procedat la un fel de numărătoare secretă. Numai unul din noi s-a declarat împotriva gardului. Bănuim că acela nu poate fi decât Hack.

— Mă bucur să aud aceasta Ce părere aveţi despre rostul acestui gard?

— Tocmai aceasta ne încurca şi pe noi, şefule.

— Cum? Voi, oameni cu experienţă nu vă daţi seama dacă se

cuvine să construim sau nu acest gard?

— Vedeţi dumneavoastră, asupra acestui punct nu suntem de acord. Suntem convinşi însă că domnul Traft judecă lucrurile mai bine decât noi. Ştim că el nu ar fi în stare că facă cuiva o nedreptate. De aceea, orice s-ar întâmpla noi suntem de partea lui.

— Aşa dar, singurul lucru care vă nemulţumeşte este că el m-a însărcinat cu această lucrare pe mine, nu?

— La drept vorbind, chiar aşa e, răspunse Bud ruşinându-se.

— Vezi, iată ce ai făcut, spuse James. Întorcându-se spre unchiu-său care urmărea amuzat discuţia. Hai Bud, să mergem la camarazii tăi.

Printre cowboy-i strânşi acolo lipsea, după cum era şi de aşteptat de altfel, doar Curly Prentiss. Hack Jocelyn zăcea pe un pat lângă fereastră. Se vedea că îi eră tare rău. Ruşinat, căuta să-şi ascundă ochiul vânăt.

— Hack, i se adresă James, eşti din nou angajatul meu. Cu toate acestea, scuzele, pe care mi le-ai trimis prin Bud, nu m-au mulţumit deloc.

— Mi-am cerut iertare, numai pentru că mă simt legat de camarazii mei, dar vă spun din capul locului, gropi pentru stâlpi nu sap. Fac orice, gătesc, spăl, car apă, târguiesc alimente, ascut chiar stâlpii, dar de săpat… nici în ruptul capului.

— Ia ascultă, îmi pui o condiţie ciudată. Îmi face impresia că nu-ţi pare chiar atât de rău că m-ai insultat.

— Nici nu m-am gândit la aceasta. Vă pizmuiam numai pentru elegantul costum pe care îl purtaţi.

— Aşa dar, dacă Duminică îmi schimb şi cu cămaşa şi îmi pun o pereche de pantaloni lungi sunt un filfizon, nu?

— Aceasta depinde de felul în care te îmbraci.

— În acest caz poţi fi liniştit Lucrurile pe care mi le-am adus din Saint Louis, nu vor mai ţine prea mult timp.

Jocelyn holbă ochiul rămas nevătămat, îl privi în faţă pe James şi-şi exprimă nemulţumirea lui printr-un grohăit dispreţuitor.

Niciodată un conducător nu se purtase astfel.

În dimineaţa următoare, încă înainte de răsăritul soarelui, oamenii lui James porniră la drum. Se duceau la muncă. Era o adevărată caravană compusă din vreo treizeci de cai de călărie şi de transport, dintr-un camion tras de patru cai, încărcat cu sârma uneltele necesare, dintr-o căruţă. În care se afla bucătăria mobilă şi din numeroşi oameni.

Bătrânul Traft nu asistase la plecare.

Depărtându-se de nepotul lui Jim, Ring Locke care venise să-şi ia rămas bun de la cei ce plecau, îl sfătui pe James să se oprească la o depărtare de cinci mile de fermă şi să-şi clădească acolo o baracă unde să cantoneze. În timpul parcursului, din distanţă în distantă, avea să arunce valuri de sârmă. Însfârşit, după aceia, avea să înceapă construirea gardului, pornind în direcţia opusă barăcii.

Totul merse foarte bine la început. Cantonamentul fusese ridicat, iar oamenii se instalară. Dar curând se ivi şi prima neînţelegere.

Curly sa necăjea cu armăsarul lui James.

— Calul acesta, zburlit şi osos, zicea ei, pare blând acum. Dar de abia aşteaptă prilejul să vă arunce la pământ şi să vă zdrobească ţeasta cu copitele. În afară de aceasta este prea râios pentru conducătorul oamenilor din Diamant.

— Aceasta mă priveşte numai pe mine, răspunse James liniştii Sunt foarte mulţumit de calul meu.

— Dar, adăugă Curly, nici chiar cel mai bun călăreţ n-ar poate ţine prea mult la el, căci este un animal foarte periculos.

— Cum aşa? Calul s-a arătat doar foarte blând până acum.

— Luaţi bine seama, mâine vă va trânti din şea.

James nu-şi dădu însă seama ce-l îndemnase pe Curly să provoace această discuţie. În orice caz, el nu-i mai spuse nimic în această privinţă.

După masa de prânz, începu adevărata muncă. Înconjurat de cowboy-i, care-l priveau foarte uimit, James însuşi săpa prima groapă a unui stâlp.

— Iată, striga Hack Jocelyn, când şeful termină, aceasta e mormântul mândriei şi influenţei pe care o au oamenii din Diamant.

Iar ceilalţi îi ţinură isonul. La început James crezu că într-adevăr prezicerile lui Jocelyn se vor adeveri, totuşi în scurt timp – deşi cei mai mulţi bombăneau supăraţi – oameni începură să lucreze.

James alese trei oameni, care aveau să ridice stâlpii ce trebuiau înfipţi în pământ. Oamenii aceştia mândrii, călăreţii aceştia desăvârşiţi socoteau totuşi că acest lucru nu era prea defăimător pentru ei. Era însă un alt lucru cu care nu se puteau împăca de fel: ţintuirea sârmelor şi săpatul gropilor.

Din fericire se prezentară trei voluntari, Bud Chalfolk, Lonestar Holliday şi Hump Stevens, care-şi luară asupra lor această

însărcinare.

Deoarece, gardul nu trebuia tras în linie absolut dreaptă, ci numai să fie mereu îndreptat spre Sud, James putu să uşureze întru câtva munca oamenilor săi, să ocolească suişurile prea mari şi alte piedici ale pământului.

Şeful stabilea direcţia gardului, pentru o anumită distanţă, indica locurile unde trebuiau să fie fixaţi stâlpii, iar apoi se întorcea să lucreze. James era obişnuit cu munca, căci şi în Missuri lucrase din greu la construirea unui gard. Cunoştinţele şi experienţa căpătate acolo îi dădeau, fără doar şi poate, o mare superioritate faţă de ceilalţi cowboy. Care niciodată până atunci nu mai lucraseră la construcţia unui gard. Totuşi oamenii lui nu se sfiau să discute şi să condamni fiecare amănunt în parte.

Pe James însă, nu-l supărau clevetirile lor. Dimpotrivă, el asculta eu răbdare propunerile lor şi, carul era false, le dovedea întotdeauna falsitatea vederilor lor. Bineînţeles că prin felul acesta de a se purta, el câştigă o mare influenţa, asupra lor.

Spre seară, obosiţi, murdari şi înfometaţi, cowboy-i se întoarseră în campament.

— După aşa o muncă grea, zise Cherry Winters, ştergându-şi fruntea cu mâneca cămăşii, este un chin să mai mănânci.

— Este totuşi foarte bine, răspunse Uphil Frost, că atunci când vom ajunge la baracă, nu va trebui să ne apucăm de gătit. Iar pentru aceasta trebuie să-i fim recunoscători şefului.

— Eşti aici, Up? întrebă un al treilea. Credeam că ai rămas dejurnă la bucătărie, căci nu te-am prea văzut lucrând.

— Nici n-ar fi atât de rău, zise Jackson Nay. În tot cazul, mâncărurile lui Up ne-ar grăbi sfârşitul, mai mult decât gardul acesta.

— În ceea ce priveşte gătitul, răspunse cel batjocorit, m-aş lua la întrecere cu oricine.

— Dar noi, răspunseră mai mulţi oameni deodată, nici nu am avut ambiţia să fim bucătari.

Acestea erau glume cu totul inofensive. Mult mai răutăcioase erau însă observabile făcute la adresa lui James. El grăbea pasul, prefăcându-se că nu le aude, căci nu avea chef să răspundă. Şi apoi, era tare obosit. Îl dureau oasele şi îl usturau băşicile de la mâini.

Campamentul fusese aşezat într-un câmp deschis. Numai câţiva pini, în spatele lui, mai scăpaseră de securea pădurarilor. Locul nu era deloc frumos.

James, care până atunci nu înnoptase niciodată sub cerul liber.

Îşi aşternu, patul sub un copac, în aşteptarea mesei.

Oamenii glumeau pe socoteala bucătarului, pe care James îl angajase, nu în urma unei recomandaţii speciale, ci numai din milă.

— Arată ca un mort, spuse Hack. Cum dracu să-l strigăm? Put… Put… puişorul meu?

— Nu ştie nimeni cum îl cheamă? întrebă cineva.

— Jeff Davis, spuse James, apropiindu-se de acel grup. Iar el vine din Alabama. Este mut şi aude foarte prost. N-am reuşit să mă înţeleg cu el, decât prin scris.

— Doamne Dumnezeule! Un bucătar mut! Ce poate el să facă?

— În orice caz, nu poate înjura. Este singurul în felul lui aici. Dar dacă se pricepe bine la gătit… puţin îmi pasă de rest.

— Sărmanul Jeff! exclamă James. El merită toată mila noastră. A fost rănit de un cowboy în gât şi de aceea, nu poate vorbi.

— Probabil că era şi el unul din aceia care vorbesc prea mult, zise Hack clătinând din cap.

Un zgomot asurzitor, îl împiedică pe James să răspundă. Bucătarul îşi chema oaspeţii la masă, bătând cu mişte linguri de metal pe fundul vaselor de cositor. Era ceva cu totul neobişnuit pentru aceşti cowboy.

Uphil Frost, care adormise, tresări şi strigă înspăimântat: «Vin indienii!» Fu ultimul care ajunse în bucătărie instalată într-un camion.

Jeff îşi dădu seama că oamenii îl luau în derâdere. Dar nu făcu nici un gest de revoltă.

Curând totul se potoli: cowboy-i mâncau cu lăcomie, unii aşezaţi în jurul mesei, alţii trântiţi pe podea.

După cină, oamenii aprinseră un foc şi se aşezară cerc în jurul lui. Fumau. Nu mai erau zgomotoşi ca înainte, James admira frumuseţea nopţilor din a est.

Spre miezul nopţii toţi oamenii se culcară. Mulţi din ei, nici nu-şi scoaseră cizmele.

James se aciui în culcuşul său. Cu toate că era tare ostenit nu putea dormi. Privea dus pe gânduri, bolta înstelată. Vântul dinspre munţi începu să sufle cu putere. Noaptea era răcoroasă.

Urletele fiarelor sălbatice se auzeau din ce în ce mai tare. James era îngrijorat. Desigur ca animalele îşi făcuseră culcuş în apropierea taberei, iar acum urlau înfiorător.

James încercă să-şi reamintească întâmplările zilei, îşi propuse să-şi scrie într-un carnet faptele mai deosebite. Îşi dădea seama că-i va veni foarte greu să facă acest lucru, deşi multe din

observaţiile cowboy-lor, meritau să fie însemnate.

Deodată, cineva îi smulse perna de sub cap. James tresări. Ce să fi fost aceasta? Vreo fiară? Oare animalele îndrăzneau să se apropie de oameni.

Se ridică, dar nu zări nimic. Poate să fi fost numai o veveriţă sau un şarpe cu clopoţei despre care cowboy-i susţineau că mişună prin aceste locuri.

Zvârli cu cizma. Apoi vru să-şi ghemuiască iar haina pe care şi-o luase drept pernă. Dar o frânghie fusese legata de ea.

— «Ciudat!» murmură el auzind zgomot de voci omeneşti în jurul lui.

Pricepu despre ce era vorba. Cowboy-i îi jucaseră o festă şi acum râdeau veseli de gluma lor. N-ui puteai asemui decât unor elevi de şcoală, care vroiau să facă trai rău profesorului.

Dezlegă funia şi o aruncă cât putu mai departe.

James nu era deloc supărat.

Unchiul îi spusese doar că numai dacă oamenii vor glumi cu el, atunci va putea deveni prietenii lor. Mulţumit de acest succes, James adormi.

În dimineaţa următoare James nu pomeni nici un cuvânt întâmplarea din cursul nopţii. Se ferea să arate cât de obosit era. Plecă împreună cu ceilalţi oameni la lucru, dar seara nu se mai întoarse în fruntea grupului. Rămase în urmă se spălă pe mâini şi până la servirea cinei, căută să se culce puţin. Dar păturile lui dispăruseră. Se gândi mai întâi că se înşelase asupra locului. Nu tot acolo dormise noaptea trecută. După multă căutare, zări însfârşit bocceaua sa cu lucruri. Atârna de vârful unui pom. Daca el s-ar fi căţărat pe pomul înalt, aşa obosii cum era, cu mâinile rănite, ar fi fost desigur de râsul oamenilor. Şi în nici un caz nu trebuia să se expună unui astfel de spectacol. Altfel, autoritatea lui ar fi avut mult de suferit.

Văzându-l nedumerit asupra celor ce avea de făcut, unii din cowboy începură să râdă batjocoritori. Ba chiar unul din ei începu să cânte: «Dacă aş fi o păsărică»…

James se hotărî atunci la un joc foarte periculos. Căci dacă încercarea sa nu i-ar fi reuşit, s-ar fi făcut şi mai mult de râs, decât dacă s-ar fi căţărat în pom. Luă un revolver, ochi frânghia şi trase.

Ţintise bine. Balotul cu pături căzu la pământ. Îşi vârî revolverul în toc şi întorcându-se către cowboy-i uluiţi le spuse:

— Nădăjduiesc că nu voi fi niciodată silit să trag asupra unui om.

— În nici un caz eu, şefule, nu vă voi da acest prilej, strigă Curly.

James presimţea că oameni lui nu vor renunţa mult timp la aceste farse, ba chiar că-şi vor bate joc de faptul că el venea din Est. Ring Locke îl prevenise despre aceasta.

Nici în ziua şi nici în noaptea următoare nu se întâmpla nimic deosebit.

Dar a treia noapte, fu deşteptat de un uruit îngrozitor. Pinul de lângă el se frânsese în două. Iar în cădere îi atinsese picioarele. Crezu mai întâi că un trăsnet prăvălise copacul. Dar nici un nour nu acoperea cerul înstelat.

Ce se întâmplase? În timpul zilei, mai mulţi oameni tăiaseră trunchiul, iar acum îl doborâseră asupra lui. Iar James scăpase ca prin minune. Dacă s-ar fi mişcat câtuşi de puţin ar fi fost omorât pe loc. Dar el ştia că oamenii lui nu avuseseră nici un gând rău şi de aceia nu se mânie deloc împotriva lor.

La sfârşitul săptămânii, aşa după cum îşi propusese James, gardul fu terminat până la fermă. Noaptea dinspre Duminică, o petrecu singur în campament alături de bucătar, care-l preţuia din ce în ce mai mult.

A doua zi, nu se duse la unchiu-său, aşa cum ar fi trebuit, ci rămase tot în tabără. Spre seară, cowboy-i se reîntoarseră din oraş. Mulţi din ei erau tare beţi. James fu puţin mâhnit din pricina aceasta. Hack Jocelyn şi Cherry Winters erau chiar atât de ameţiţi, încât fura luaţi pe caii camarazilor lor, primul pe cel al lui Bud, al doilea pe cel al lui Curly. Dar pe când Hack părea trist, Cherry era tare vesel.

Curly nu reuşi să-l împiedice pe acesta de a se apropia de James:

— Şefule, îi spuse el, sa nu-ţi închipui un singur moment că sunt beat. Recunosc ca am băut câteva paharele, toate acestea sunt mai treaz ca niciodată. De aceea vreau să profit de acest prilej şi să vă spun ce avem de gând să facem cu dumneavoastră. Da, acesta e doar... dreptul meu. Aşadar, în noaptea următoare...

Din păcate Curly puse mâna pe el, înainte ca să poată sfârşi cele ce avea de spus.

După apusul soarelui, James făcu o mică plimbare. Gongul bucătarului îl chemă la cina. Apropiindu-se de tabără auzi pe Curly spunând:

— Mai slăbiţi-mă cu fleacurile voastre. La drept vorbind el s-a purtat foarte frumos cu noi.

Aşa dar, Curly îi lua apărarea. Căci era limpede că acel «el» se referea la James. Era o rază de speranţă pentru acel sfârşit de săptămână, atât de întunecat.

A doua zi de dimineaţă, tabăra fu ridicată spre a fii instalată cu vreo cinci mile mai spre Sud.

De data aceasta, James alesese o poziţie mult mai în frumoasă. Campamentul fu ridicat pe coasta unui deal, acoperi de iarbă. În apropiere se afla o pădure. Se auzea freamătul molcom al undelor unui râu.

Dar James nu se putu bucura de frumuseţea locului căci, încă de la construirea campamentului, se iviri fel de fel de neînţelegeri. Tânărul Traft era tare supărat din pricina acesta, însuşi Prentiss, care până atunci se ţinuse departe de toate batjocurile făcute la adresa şefului, deveni cel mai neîmpăcat duşman al lui James. Acesta ştiind că toate certurile se datorau intrigilor a patru cowboy, conduşi de Hack Jocelyn, ceru socoteală lui Curly:

— Spune-mi şi mie pentru ce te laşi întărâtat împotriva mea?

— Aşa dar, întreba Prentiss tare şi ceilalţi doi cowboy care se aflaseră prin apropiere desigur auziseră mustrarea şefului, nu mai sunteţi mulţumit de lucrul nostru?

— Dar nici nu e vorba despre aceasta, răspunse James Dimpotrivă, voi lucraţi chiar mai mult decât trebuie.

— Atunci, deoarece observaţia nu este în legătură cu serviciul nostru, eu o socotesc drept o insultă personală. Daca nu sunteţi un laş, vom discuta acest lucru cu armele în mână.

— Ar fi o nebunie să faci din aceasta o chestiune de onoare, răspunse James supărat.

— Poate să ţi se pară ciudat, dar noi suntem obişnuiţi să ne apărăm fiecare singuri.

— Eu singur, nu mă pot apăra împotriva voastră. De aceea am căutat să-ţi câştig prietenia. Ne înţelegeam foarte bine. Mi-ai fost de mare ajutor. Deodată însă te-ai supărat. Pentru ce?

— Pentru că mi-aţi spus că mă las întărâtat împotriva dumneavoastră.

— Aceasta am spus-o, tocmai pentru că te vedeam supărat.

— Pe mine nu m-a întărâtat nimeni. Am fost silit însă să aleg între dumneata şi ceilalţi tovarăşi.

— Aşa!... Eu nici n-am vrut să cred în această posibilitate şi atunci ai trecut de partea lor. Nu?

— Desigur. Şi de aceea chiar, vă pretind să-mi cereţi iertare faţă de toţi ceilalţi oamenii.

James, pentru a pune capăt oricărei certe, ar fi vrut săi îndeplinească această dorinţă, dar încercând să vadă până unde poate merge îndrăzneala lui Curly zise:

— Şi dacă nu vreau să fac aceasta?

— Dacă refuzaţi să-mi daţi satisfacţie pe calea armelor, voi fi nevoit să vă pălmuiesc.

— Dragul meu Curly, chiar dacă ai încerca în fiecare zi, tot nu ai reuşi să mă pălmuieşti.

— Prea onorabile domnule Traft, răspunse batjocoritor Curly eu sunt cu totul de altă părere.

— De prisos să mai pierdem timpul vorbind, spuse James pe un ton rece. Dacă tu pui atât de mult preţ pe aceasta, eu sunt gata să-ţi cer scuze în faţa celorlalţi oameni.

Era tocmai timpul cinei. Cowboy-i se îngrămădiseră în jurul bucătăriei ambulante. James se apropie de ei şi le spuse:

— Ascultaţi-mă, oameni buni! L-am întrebat pe Curly pentru ce se lasă întărâtat împotriva mea. Dar el a luat aceasta întrebare drept o insultă. Dar eu nici nu mă gândeam să-l supăr. Vroiam sa mă împrietenesc cu el, căci aceasta mi-e necesar pentru lucrul cu care am fost însărcinat. Ţin să vă spun că preţuiesc tot atât de puţin ca şi voi construcţia gardului Dar datoria e datorie. Domnul Prentiss însă, m-a provocat la luptă. Şi pentru că nu vreau să-şi închipuie că mă tem de ameninţarea lui, eu îl insult acum faţă de voi toţi. Îl socotesc tot atât de netrebnic, ca şi pe toţi aceia care se lasă întărâtaţi împotriva mea.

Cowboy-i fură uimiţi. Curly nu răspunse nimic. Bud, împăciuitorul fu primul care întrerupse tăcerea.

— Dacă îmi îngăduiţi să-mi dau şi eu părerea, spuse el, aş propune ca diferendul acesta să fie judecat de unchiul dumneavoastră.

— Ţine-ţi, gura, caraghiosule! strigă cineva, probabil Hack.

Înainte ca Bud sa poată răspunde, Lonestar Holliday se apropie şi strigă:

— Atenţiune băieţi. Vine Frank Dunn!

CAPITOLUL VIII

Dinspre pădure se vedeau sosind doi călăreţi. Nu păreau a fi cowboy. Nici chiar James nu putea da vreo explicaţie asupra lor. Şi desigur că, fără de exclamaţia lui Holliday, el nu ar fi găsit deloc nemulţumitoare sosirea celor doi străini. De multe ori pană acum, James şi oamenii lui primiseră vizita altor călăreţi.

Primul din cei doi necunoscuţi avea înfăţişarea unui indian. Faţa lui bronzată, era umbrită de o pălărie neagra cu borul foarte mare. Avea o privire ciudată. Era îmbrăcat într-un costum de cowboy, dar purta pe deasupra lui, o haină, din piele de cerb, roasă de veche ce era. Tovarăşul lui, care venea în urmă, era un tânăr uscăţiv. Avea înfăţişarea unui om foarte energic.

Cei doi străini, călăreau pe doi cai sălbatici, cu părul lung şi ţepos.

Nici unul din cei doi necunoscuţi nu salutară şi nici nu adresară vreun cuvânt oamenilor lui James. Acesta ieşi din rândul cowboy-lor şi privi cercetător spre primul străin. I se părea tare ciudat.

— Dumneavoastră sunteţi noul conducător al oamenilor din Diamant? întrebă necunoscutul pe un ton neprietenos.

— Da, răspunse James pe acelaş ton.

— Aşa dar sunteţi tânărul Traft din Missuri?

— Întocmai! James Traft, este numele meu.

— Bună ziua, domnule Traft, zise călăreţul. Mă bucur să te cunosc.

Dar el, la rândul lui, nu găsii cu cale să se prezinte.

— Din nefericire, răspunse James, eu nu pot spune acelaş lucru, deoarece nu ştiu cu cine am onoarea.

Hollday se apropie de Traft şi-i spuse:

— Şefule, acesta-i Dunn, iar cel din spatele lui e Seth Haverley.

— Bună, Lonestar, spuse Dunn, dând din cap.

James era cam supărat de amestecul lui Holliday. Dar socoti că acesta nu avusese nici un gând rău. Apoi, după cum era obiceiul Vestului, pofti pe cei doi călăreţi, să stea eu ei la masă.

Dunn se prefăcu că nu aude invitaţia.

— Spuneţi-mi te rog, oamenii dumneavoastră construiesc acest gard atât de lung?

— Da, răspunsă James râzând şi va fi şi mai lung încă.

— Şi anume, cât încă?

— Din cele ce mi-au spus oamenii mei, socotesc că va avea o sută de mile.

— Şi în ce scop mă rog, este construit acest gard de sârmă ghimpată?

— Dar, domnule Dunn, nu vă puteţi închipui singur aceasta?

Frank făcu o mişcare cu mâna. Celălalt călăreţ se apropie de el şi îi spuse:

— Lasă-te păgubaş de astă dată! Hai să plecăm!

Dunn nu-l luă în seamă. Se adresă mai departe lui James:

— Desigur că îmi închipui rostul lui. Dar aş dori şi o confirmare din partea dumitale. Spune-mi, bătrânul Traft a plănuit construcţia acestui gard?

— De la sine înţeles!

— Suprafaţa pe care o îngrădeşte este proprietatea lui?

— Nu.

— Atunci cum de îşi permite să construiască un asemenea gard?

— Gardul nu înseamnă şi luarea în posesiune a terenului. El va împiedica numai furtul vitelor unchiului meu.

— Dacă gardul se va opri aici, mai spuse Dunn, el nu ne va păgubi cu nimic. Dacă se va prelungi însă până la Diamant, atunci va fi dăunător pentru crescătorii de vite de acolo.

— Asupra acestui lucru nu-mi pot da nici o părere. Lucrez de prea puţin timp în această meserie pentru a vă putea spune mai multe.

— Nici nu vei rămâne prea mult timp la ea, spuse Frank batjocoritor.

Îşi răsuci o ţigară şi-l privi pe James răutăcios.

— Hai odată! întrerupse din nou Seth.

— Viitorul va hotărî asupra acestui lucru, zise James ascunzându-şi supărarea. Deocamdată eu am în grijă construcţia gardului. Iar când va fi terminat, oamenii mei vor fi destul de puternici, pentru a-l apăra.

— Socoteşti, aşa dar, că te poţi încrede în oamenii dumitale?

— Cel puţin, nădăjduiesc aceasta.

— Iar vă asigur că vă înşelaţi. Noi, cei din tabără adversă ştim precis ce gândesc despre asta, Jocelyn sau Cherry Winters, chiar şi blajinul Uphil Frost.

— Posibil! Nu sunt decât un începător în această meserie, iar domnii aceştia, despre care îmi vorbiţi, nu mă cunosc încă prea bine. Totuşi, aceasta nu schimbă cu nimic cele ce v-am spus înainte: construcţia gardului nu se va opri nici o clipă.

— În orice caz, vă pot asigura că Cibeque nu va fi înconjurat, răspunse Dunn, mânios. Vom face tot ce ne va sta în putinţă spre a-l feri de această pacoste.

— Ma şi aşteptam la răzvrătirea dumneavoastră. În orice caz, eu vă mulţumesc pentru sinceritatea pe care mi-o arătaţi. Ştiu la ce trebuie să mă aştept. Şi acum, socotind orice discuţie de prisos, vă rog să părăsiţii cantonamentul meu.

Dunn roşi de mânie. Tovarăşul său îl smuci de braţ, cu putere, încât Frank era cât pe aici să cadă din şea.

— Vino odată! îi spuse el. Crezi că aşi putea suporta să fiu alungat de un netrebnic ca el?

— Dar eu v-am alungat de acum, adăugă James. Bineînţeles că cele ce am spus unuia se referă la amândoi. Repet pentru ultima oare: fugiţi cât mai repede de aici!

Rostind aceste cuvinte, James îşi dădu seama că lucrurile puteau lua o întorsătură tragică. Oamenii lui rămaseră încremeniţi, iar Dunn îl străfulgera cu privirea.

Haverley se plecă, apucă frâul calului lui Frank şi porni în galop trăgându-l după el şi pe Dunn, cu tot potopul de sudălmi al acestuia.

James îi urmări cu privirile. Când se întoarse spre ceilalţi cowboy, îl zări pe Prentiss vârându-şi, în buzunarul de la brâu, revolverul pe care-l ţinuse la spate.

De abia acum îşi dădu seama cât de mare fusese pericolul la care se expusese. Dar aceasta nu-i potoli întru nimic mânia.

— Sunteţi cu toţii nişte netoţi, se răsti el. Dacă i-aş povestii această întâmplare unchiului meu v-ar concedia pe toţi fără excepţie. De unde vroiaţi să ştiu cine e acest Dunn? Pentru ce nu mi-aţi făcut semn şi pentru ce nu mi-aţi luat apărarea?

— Şefule, răspunse Curly, noi am fost tot timpul pregătiţi pentru orice eventualitate. Dacă am fi intervenit s-ar fi ajuns desigur la o luptă sângeroasă.

— Curly are dreptate, afirmă tânărul Hollyday. Dacă Dunn n-ar fi observat că el scosese revolverul pentru a vă apăra, lucrurile s-ar fi terminat mult mai rău. Frank are o mulţime de oamenii pe conştiinţă, iar cei pe care i-a schilodit… nici nu mai pot fi număraţi.

— Îmi permit să vă spun şi eu ceva, zise Hack Jocelyn. Aţi

făcut foarte bine când i-aţi gonit pe netrebnicii aceia. Dar desigur că n-aţi fi procedat astfel, dacă aţi fi fost prin partea locului. În orice caz, aţi face foarte bine să vă păziţi de Dunn.

— Ce? strigă James furios. Mie nu mi-e frică de el. Şi la urma urmelor… poate că voi înşivă aţi urzit această poveste pentru a vă bate joc de mine. Sunteţi atât de mincinoşi, încât nu mai pot crede nici un cuvânt din cele ce-mi spuneţi.

— Şefule, întrebă Curly, când aţi spus «mincinoşi» v-aţi referit la noi?

— Dar la cine altcineva? Voi vă pretindeţi oameni de seamă, dar nu sunteţi decât nişte îngâmfaţi, nişte îndărătnici, nişte gâlcevitori. James, nici nu-şi dădea seama cât de mult îşi mâhnise oamenii prin aceste cuvinte, porni – deşi bucătarul Jeff sună gongul pentru masă – spre pădurea apropiată.

Străbătând potecile neumblate, se mai potoli puţin, dar cu cât se gândea mai mult la cele întâmplate, se convingea că prin felul său de a fi, îşi periclitase mult situaţia, ba chiar până într-atât, încât să facă imposibilă continuarea lucrării cu care fusese însărcinat.

Supărat pe el însuşi, se întoarse în tabără şi se culcă numaidecât.

A doua zi, totul reintră în normal. Lucrul înainta, foarte repede căci, sârma putea fi întinsă chiar de copaci. Numai rareori trebuiau să fixeze stâlpi susţinători. Poate că din această cauză oamenii deveneau din ce în ce mai, paşnici şi mai înţelegători. Totuşi James privea cu neîncredere amabilitatea lor, căci desfăcându-şi, seara, păturile observă că ele erau ude. Cineva vărsase o găleata cu apă rece peste ele.

James chibzui la ceea ce avea de făcut. Cum să se răzbune? Construi un rug uriaş şi îi dădu foc. Vâlvătaia trezi pe toţi cowboy-i, furioşi, aceştia fugiră în pădure. Dar nici acolo nu putură dormi. Lumina vie a flăcărilor îi împiedica să aţipească. Iar James menţinu focul o jumătate din noapte pentru arşi usca lucrurile.

În zilele următoare, nu se petrecu nici un incident mai de seamă. Tabăra fu mutata cu zece leghe spre Sud, lângă o prăpastie adâncă în fundul căreia curgea un pârâu.

Camionul trebui să plece la Flagerstown, iar la înapoiere şoferul îi aduse lui James o scrisoare din partea unchiului său, care-l întreba pentru ce nu venise niciodată la fermă spre a-i raporta despre mersul lucrărilor.

Dar James nu plecă într-acolo şi nici nu răspunse măcar la depeşă. Pe măsură ce lucrul înainta, devenea din ce în ce mai supărăcios. Cowboy-i nu precumpăneau nici un prilej pentru a-i juca mereu alte feste. Fiecare ţinea să-şi dea părerea şi era foarte supărat dacă aceasta nu era luată în seamă.

James nu se putea odihni decât Sâmbătă după amiază şi Duminică, când oamenii erau plecaţi la oraş. El îşi petrecea de obicei acest timp, trasând linia pe care avea s-o urmeze gardul.

Luni dis-de-dimineaţă o căruţă merse de-a lungul acestei lini. Iar un om aruncă din loc în loc câte un ghem de sârmă ghimpată. Apoi carul porni spre oraş de unde aduse alte materiale. Lucrul devenea din ce în ce mai greu, căci acum gardul trebuia construit pe deasupra prăpăstiilor primejdioase.

Într-o dimineaţă, Bud Chalfolk îşi vesti şeful că, în cursul nopţii, mai multe baloturi de sârmă căzuseră în prăpastie. De aceea oamenii nu mai puteau lucra, James observa că ceilalţi cowboy erau bucuroşi de aceasta întâmplare. El bănui atunci că era vorba de o nouă glumă pe care oamenii şi-o îngăduiseră faţa de el. Îşi traduse bănuiala lui în cuvinte… nu tocmai măgulitoare. Împreună cu mai mulţi cowboy se apropie de prăpastie. Într-adevăr vreo douăsprezece gheme de sârmă căzuseră în fundul ei.

— Coborâţi-vă şi aduceţi materialul sus! porunci James fără a sta mult pe gânduri.

— Ce? Cum? Să aducem sus sârma? Dar aceasta nu e datoria noastră.

Se produse puţină zăpăceală. Unul după altul oamenii se apropiară şi se depărtară de marginea prăpastiei. Cu cât James era mai mânios, cowboy-i deveneau mai liniştiţi şi surâdeau mai batjocoritor.

— Bine, strigă el, scos din fire, atunci le voi aduce eu singur.

Şi zicând acestea, coborî în grabă povârnişul. Dar prăpastia era mult mai adâncă decât crezuse el.

Apucă un bal şi-l urcă sus. De abia acum îşi dădu seamă că se socotise mult mai presus, decât era de fapt. Şi desigur, s-ar fi lăsat păgubaş de însărcinarea pe care şi-o luase, daca oamenii lui n-ar fi continuat să-l privească răutăcios. Timp de două ceasuri nu făcu altceva decât să coboare şi să urce pereţii prăpastiei. Iar când termină se adresă cowboy-lor:

— Aşa, acum v-aţi odihnit îndeajuns. Întoarceţi-vă la muncă!

— Eram curioşi să vedem, spuse curtenitor Hump Stevens, dacă nu vă dă în gând să luaţi cu dumneavoastră un cal de

povară.

Din nou James, trebui să recunoască că unui începător – aşa cum era el – îi venea foarte greu s-o scoată la capăt cu aceşti oameni pricepuţi.

Între timp, Prentiss descoperise urme de copite. Atrase atenţia tuturor asupra lor. Toţi rămaseră uimiţi.

— Urmele sunt proaspete, spuse Curly şi provin de la cai nepotcoviţi. Fără îndoială că oamenii din Cibeque au trecut pe aici.

— În acest caz, îmi pare rău că v-am învinovăţit pe nedrept, îşi ceru iertare James.

Sincera lui mărturisire nu impresiona deloc pe aceşti oameni ciudaţi. Hotărât lucru, James avea mare ghinion căci orice spunea şi orice făcea era înţeles cu totul altfel, decât ar fi dorit el.

În Vinerea următoare, pe când luau micul dejun, Blid Chalfolk se apropia de el.

— Toţi oamenii spuse el, sunt de părere că noi am lucrat îndeajuns în această săptămână. De aceea am dori tare mult să fim liberi azi după-amiază şi mâine.

— Pentru ce? întreba James.

— Se dă o mare serbare la Flag. Mulţi din noi i-au parte la concursurile hipice anunţate.

— Dar nu puteţi părăsi lucrul pentru a vă duce la serbare.

— Ba da. Mai ales că noi socotim ca ridicarea gardului mai poate aştepta. De fapt, marea serbare are loc la 4 Iulie. Dar atunci vom fi prea departe de oraş pentru a ne mai putea duce acolo. De aceea, vrem să mergem acum.

James nu prea ştia ce hotărâre să ia. Nu-şi dădea seama daca cererea lor era dreaptă sau daca ea însemna o răzvrătire împotriva lui. Dar dacă el nu le-ar fi îngăduit să plece, cu siguranţă că ei ar fi făcut tot după bunul lor plac. Dacă ar fi cedat însă stăruinţelor lor, se temea ca nu cumva să-şi bată joc de el şi să triumfeze de reuşita farsei pe oare i-au jucat-o.

— Faceţi ce vreţi, îi răspunse el lui Curly, punând capăt oricărei discuţii.

Se bucură totuşi văzându-şi oamenii plecând veseli: mulţumiţi Nu-l supără decât un singur gând: niciodată cowboy-i aceştia nu-l vor considera ca pe unul de al lor. Altfel, poate că l-ar fi invitat şi pe el sa meargă cu ei. Ar fi fost tare curios să vadă asemenea concursuri. Dar probabil ca oamenilor le era ruşine cu şeful lor, tocmai pentru că el era din Est.

Mâhnit, James se îndreptă spre pădure. Deodată auzi în urma lui pe cineva care-i strigă:

— Aţi face mai bine, şefule, să nu vă duceţi singur. Cei puţin luaţi-vă arma cu dumneavoastră!

James privi în urma lui. Cel care-i vorbise nu era altul decât Jeff bucătarul. Aşa dar el nu era mut şi probabil nici surd, după cum socotiseră ei. Conducătorul oamenilor din Diamant se strădui să afle pentru ce se prefăcuse el atâta amar de vreme. Zadarnic însă. James era atât de fericit că are un prieten, încât îi promise că nu va divulga nimănui taina lui.

Totuşi el nu ascultă sfatul lui Jeff şi se avântă fără arma în pădure. Liniştea de acolo, îi potoli supărarea.

Era primăvară. Flori vesele răsăreau pretutindeni. Veveriţele jucăuşe săreau din cracă în cracă. Păsărelele ciripeau. Din când în când, gingaşele căprioare sau cerbii cei majestuoşi coborau sărind spre izvorul limpede. Zăpada stâncilor strălucea în bătaia razelor de soare.

James se gândea la sarcina pe care şi-o asumase şi la răspunderea pe care o avea faţa de unchiu-său. Era trist. Îşi dădea seama că nu era la înălţimea slujbei sale.

Abia spre seară, se întoarse în cantonament. Mancă repede şi se culcă.

James era frământat de această neputinţă. Era din ce în ce mai mâhnit. Nici nu mai avea poftă de lucru. Ba chiar se decise să se duca la unchiu-său, să-i mărturisească greutăţile prin care trecea şi să-l roage să-l lase să plece înapoi în Est.

Tânărul Traft era o fire hotărât. Plecă imediat spre fermă, Bătrânul Traft nu era însă acolo. Plecă şi el la serbarea din Flagerstown.

Poate că soarta dorea astfel. Poate că destinul vroia să-i economisească lui James ruşinea de aşi arăta neputinţa. Poate că întâmplarea voise să îndepărteze pe unchi, înainte de-a afla de nereuşita nepotului.

Şi James se răzgândi. Să mai încerce odată! Se îndreptă spre oraş. Ajuns acolo, intră în cortul în care servea fetiţa cea cu ochi căprui pe care o întrebă:

— «Ce-aţi face dacă v-aţi da seama că sunteţi pe cale de a fi biruit în luptă?».

— Aşi continua lupta, răspunse ea.

Iar cuvintele ei îl îmbărbătară.

Se îndreptă apoi spre arenă şi se amestecă cu mulţimea, veneau să privească desfăşurarea concursurilor.

Unchiu-său îl zări şi-i făcu un semn să se apropie de el. Fu foarte prietenos. Era tare mulţumit că James venise la oraş în hainele de lucru.

— Oamenii tăi, îi spuse Traft au câştigat mai multe premii..

Şi într-adevăr, nouă din cowboy-i al căror comandant era, cuceriseră laurii victoriei.

Curly Prentiss primul la concursul de călărie al armăsarilor sălbatici. Hack Jocelyn, triumfase la prinderea taurilor cu laţul. Bud Chalfolk fu minunat în acrobaţiile sale. Jack Way se dovedise un adevărat maestru, călărind în picioare pe doi armăsari deodată. Însfârşit, Lonestar Holliday se arătă a fi un toreador desăvârşit.

James era foarte mândru de victoriile «băieţilor» săi Nu mai departe de ieri, ar fi fost în stare să strângă de gât pe fiecare din aceşti netrebnici, azi însă i-ar fi îmbrăţişat Pe toţi. Dar cum sa procedeze pentru a dobândi dragostea şi respectul acestor cowboy?

Se întoarse la fermă împreună cu unchiu-său, se bărbierise şi-şi schimbă hainele, desigur nu în cinstea oaspeţilor lui Jim, care veniseră să-l felicite pentru succesul oamenilor lui.

Plecă, imediat după cină şi porni în galop spre Flagerstown. Se ducea la Bal. Acolo avea să se întâlnească cu Molly. Vroia să dovedească cetăţenilor din acest oraş, atât de mândri de origina lor vestică, că e în stare să câştige, nu numai respectul oamenilor din Diamant, dar chiar şi dragostea celei mai frumoase fete din tot ţinutul. Va reuşi oare?

CAPITOLUL IX

James se întoarse singur în campament. Era trist şi abătut. Aflase lucruri, înspăimântătoare pentru el.

Nu-l găsi acolo decât pe bucătar, care dormea liniştit sub un copac. Se îndreptă spre pădure. Numai acolo afla liniştea trebuitoare sufletului său, atât de frământat.

Se judeca foarte aspru. Toate greşelile pe care le săvârşise mai înainte nu însemnau nimic faţă de aceia pe care o făptuise acum: o îndepărtase pe Molly de el. Nu crezuse cu putinţă ca o fiinţă atât de gingaşă să fie sora unui bandit şi a unui ucigaş. Pentru ce o mâhnise, prin cuvintele sale nesăbuite? Pentru ce o făcuse să-i fie ruşine de fratele ei? Ce înrâurire putea avea asupra ei faptul că frate-său era un netrebnic? Nici una! Fusese inconştient în acel moment. Şi pentru ce încercase să o sărute cu forţa? Desigur, ea crezuse cu totul altceva, fuseseră adevăratele lui intenţii. Fireşte, dacă nu ar fi procedat astfel, ea nu l-ar fi pălmuit, dar fără aceasta palmă, el nu ar fi simţit focul acelui sărut feciorelnic. Oare aceasta era prima vâlvătaie a unei dragoste mari şi curate? Ea îşi dădea oare seama de aceasta?

Deodată, i se păru ca zăreşte privirea ei plină de mustrări aşa după cum fusese ea atunci după ce el o sărutase. Străfulgerarea ei, îi aminti privirile tăioase lui Frank Dunn.

Dar pentru ce fusese ea atât de furioasa împotriva lui. Pentru că îi pomenise de prăpastia care exista între el, moştenitorul lui Jim Traft şi ea, mica colonistă din pădurile seculare ale Americii?

Aşa dar, ea îl socotea drept un om lipsit de bunăcuviinţă, care prin înfumurarea lui distrusese dragostea ce încolţise în sufletul ei. Dar el, nu putea repara oare această greşeală?

Nu-i rămânea decât o singura, mângâiere. Avea destul timp înaintea lui pentru a putea chibzui cum trebuie să lupte pentru a o câştiga pe Molly căci, de la sine înţeles, el nu se putea împăca cu gândul de a renunţa la ea.

Printre trunchiurile copacilor, se zăreau câţiva cowboy care se întorceau veseli din oraş. Un gând neliniştitor se cuibări în mintea lui James. Dacă vreunul din ei îi zărise în apropierea lui Molly, va folosi acest prilej pentru al zeflemisi şi bate joc de el.

Numai cu puţine zile înainte, acest gând l-ar fi hotărât să se cufunde şi mai mult în singurătatea pădurii, azi însă, sub înrâurirea sfatului tinerei fete, se decise să înfrunte pe duşman şi să vadă întrucât era justificată temerea sa.

După ce mâncară, cowboy-i se aşezară roată în jurul focului. James nădăjduia că ei nu-l vor observa, dar unul dintre ei îl zări totuşi. Spre uimirea lui, toţi se ridicară în picioare şi-l priviră cercetători. Îi trebui foarte mult curaj pentru a nu se întoarce în pădure şi pentru a se apropia de ei.

— Bună seara, băieţi, le spuse el prietenos, v-aţi întors mai devreme decât mă aşteptam. Am fost şi eu la serbarea hipică şi am văzut cum aţi câştigat atâtea premii. Cele mai frumoase premii! Sincerele mele felicitări.

Dar nici unul nu răspunse la salutul său.

James arunca câteva aşchii pe foc Apoi se îndreptă spre copacul sub care se afla bagajul şi păturile sale de dormit.

— După câte am auzit, strigă Bud Chalfolk, aţi câştigat şi domnia voastră un premiu, al sărutatului. Mi se pare că-i spune «Ordinul Albastru din Missuri».

Toţi cei de faţă începură să râdă zgomotos.

Cherry Winters se apropie de James. Îşi plecă obrazul, vânăt. De băutură, spre urechea şefului. Acesta îl îmbrânci. Cherry se clătină şi căzu pe spate, peste un maldăr de lemne.

— Domnilor, nu-mi veţi da crezare, continuă Bud, care nici el nu era prea treaz, bănuiţi pe cine a sărutat şeful nostru? Pe uşuratica Molly Dunn!

În clipa aceia, James nu-şi mai dădu seama ce face. Se năpusti asupra lui Bud şi-l doborî la pământ El alunecă printre copitele cailor ce se aflau acolo. Îl lovi atât de straşnic, încât Bud nu mai fu în stare de nici o împotrivire.

Curly Prentiss ieşi din rândul oamenilor, înainta spre James şi-şi aruncă pe jos pălăria.

— Ce faci caraghiosule? se răsti el. Bud este prietenul meu. În numele lui…

— Ce vrei grăjdarule? zise James batjocoritor. Vrei oare să te iei la harţă cu mine? Nădăjduiesc însă că boxezi mai bine decât dansezi, căci altfel ţi-ar merge tare prost.

Jignit, Curly îşi scoase basmaua de la gât şi vesta îşi desprinse brâul şi îl dădu lui Jack Way să-l ţină. Apoi se aşeză la pământ pentru aşi scoate pintenii.

Această zăbavă îl făcu pe James şi mai nerăbdător. Ardea de dorinţa de a lupta în sfârşit cu acest netrebnic.

Curly sări în sus. Era întocmai unui taur asmuţit. Se pregătea să se repeadă asupra adversarului, dar Uphil Frost îl reţinu.

— Un minut, te rog!

— Lasă-mă în pace! strigă Curly smucindu-se. Am să-l distrug pe acest şef care nu se pricepe decât să facă curte fetelor!

— Chiar aşa să faci, băiete, îl conjură Frost. Vreau numai să pun rămăşag pe victoria ta.

Scoase mai multe bancnote din buzunar. Ceilalţi camarazi îl imitară. Toţi paria pe succesul lui Curly, nici unul pe cel al lui James. Dacă el nu ar fi fost atât de abătut ar fi râs desigur de graba lor.

— Primesc orice prinsoare, spuse James. Şi voi plăti chiar doi, pentru unul.

Toţi oamenii strigară, deodată:

— Curaj Prentiss! Arată-i ce înseamnă, să se lupte cu tine! Nu uita că lupţi pentru onoarea oamenilor din Diamant.

Curly atacă primul. Era foarte prevăzător. Dar James se feri de lovitură şi-l lovi cu pumnul în coaste pe cutezătorul Prentiss. Curly era cât p-aici să-şi piardă echilibrul. Cowboy-i urlară de furie.

James îşi dădu numaidecât seama că Prentiss nu prezenta un mare pericol pentru el. Precât era de trufaş, atunci când se afla călare, pe atât era de neputincios acum. Se bălăbănea pe picioare şi se poticnea mereu. Nu era deloc sprinten.

După ce-l lovi de câteva ori, ameţindu-l, James socoti că nasul de vultur al adversarului său ar fi cel mai vulnerabil punct al lui.

Sângele curgea şiroaie din nasul lui Prentiss. Era atât de slăbit, încât nu mai putea plasa nici o lovitură. Atunci James profită de acest prilej şi dintr-o directă solidă îl culcă la pământ.

Curly privea uluit în jurul lui. Cei care pariaseră pe el erau tare mânioşi.

— Scoală-te, nătăfleţule! îi strigă în batjocură Hack Jocelyn. Sunt în joc banii noştri.

Şi Prentiss se ridică. Era tare îndârjit. Dar curând îşi dete seama că bunăvoinţa nu-i putea folosi la nimic. Loviturile lui nu aveau nici o înrâurire asupra lui James. În schimb însă pumnii acestuia deveneau din ce în ce mai puternici. Doborât de trei ori în şir la pământ, Curly nu mai fu în stare să se ridice.

Între timp Bud se dezmeticise. Ba era chiar atât de treaz încât îşi dădu seama de situaţie.

— Cum e cu putinţă una ca aceasta? întrebă el clătinând din cap. Cu ce ne-a lovit măi Curly?

— Parcă ar fi fost un fier, răspunse Prentiss, pipăindu-şi nasul sângerând.

James se apropie de adversarul lui.

— Spune, Prentiss, ţi-e de ajuns?

Curly îl privi furios.

— Nu-mi dau încă bine seama de cele ce s-au întâmplat. Recunosc totuşi că sunt învins.

— Şi cine a provocat această luptă? mai întrebă James.

— Eu?

— Daca-i aşa, atunci spune-mi, ai de gând să mă ameninţi iar cu împuşcarea, sau vrei să ne strângem prieteneşte mâna, aşa cum ar face doi oameni cumsecade?

Curly se ridică – cu toate că-i venea foarte greu să se ţină pe picioare – şi strânse cu putere mâna pe care i-o întinse James.

— S-a isprăvit cu banii noştri! mârâi Jocelyn.

Îl privi dispreţuitor pe Curly şi se îndepărtă.

Bud Chalfolk încercă să se ridice. Îi venea destul de greu, căci lemnele pe care stătea, cedau sub greutatea lui.

— Mai bine rămâi acolo, îl sfătui James în batjocură. Dacă te ridici voi fi din nou nevoit să te dobor.

— Dar eu nu m-am luptat cu dumneata, răspunse Bud, descurajat. Nu mai Curly s-a arătat viteaz.

— Te-ai purtat ca un netrebnic şi ai primit răsplata care ţi se cuvine. Dacă ai vrea să lupţi cu mine, ar trebui ca un alt camarad al tău să se bată pentru tine.

Bud privi întrebător în jurul lui. Dar nici unul dintre cowboy nu se grăbea să primească provocarea lui James. Privindu-l pe şef, Chalfolk îi spuse:

— Pe semne că şi dumneata te numeri, printre aceia care atunci când încep să se bată nu se mai pot opri.

— Da, chiar aşa!

— Dar eu nu vroiam să vă supăr cu nimic. Am spus numai că…

— Dacă mai adaugi un singur cuvânt, te fac una cu pământul, m-ai înţeles, striga James. Cere-mi imediat iertare că de nu – îţi arăt eu ţie!

— Numai pentru că am spus despre Molly că este o «uşuratică»?

James îl privi ameninţător.

— Desigur, şefule, că îmi pare rău de cele ce am spus. Dar nu vroiam să o insult prin aceasta.

— Primesc scuzele tale. Dar de unde ştii că am sărutat-o pe Molly?

— Te-am văzut cu ochii mei, şefule, răspunse Bud, când ai îmbrăţişat-o pe fată. Atunci ea ţi-a tras o palmă. După ce i-ai dat drumul, te-a sărutat.

James privii înmărmurit spre ceilalţi cowboy. Se uitau la el miraţi. Lucrurile luau din ce în ce o întorsătură mai gravă. În orice caz acum, James era privit cu mai multă bunăvoinţă. De aceea simţindu-se întrucâtva stăpân pe situaţie, zise celor de faţă:

— Vă daţi seama, sper, că Bud trebuie să fi fost tare beat. Altfel n-ar fi batjocorit pe fată şi nu mi-ar fi făcut nici un rău.

— Dar, adăugă Bud, nu înseamnă să faci rău cuiva atunci când spui ca a sărutat o fată. În orice caz, la noi în Arizona aceasta nu e deloc o ruşine. Ba, noi suntem omeni mândri că aţi reuşit s-o câştigaţi pe Molly Dunn. Pe mine şi pe Lonestar ne-a refuzat, iar pe Jocelyn l-a îndepărtat de la ea cu atâta scârbă, încât el săracul nu şi-a revenit nici până acum.

— Atunci, cum de poţi spune că este o uşuratică?

— N-am luat-o în nume de rău, spuse Bud. Aşi fi putut tot atât de bine spune «o puştancă», sau «un drac de fată», îmi cer iertare însă pentru acest cuvânt, dacă bandiţi că el ar putea fi insultător pentru Molly.

— Şi eu regret, spuse James, că l-am înţeles greşit.

Şi-i întinse mâna pe care Bud i-o strânse bucuros. Şeful observă atunci că şi ceilalţi cowboy în afară de Jocelyn Winters deveniseră mai prietenoşi.

Când se reîntoarse în cantonament James era foarte mulţumit că învăţase boxul încă din copilărie şi că se antrenase continuu la acest sport.

Dacă Prentiss l-ar fi învins, autoritatea lui ar fi fost ştirbită pentru totdeauna.

CAPITOLUL X

Oftând, Molly puse la pământ hârdăul de apă pe care tocmai îl umpluse la izvor.

Trecuseră două săptămânii de când Se întorsese de la Flagerstown. Zilele i se păreau ani. Totul în jurul ei era schimbat. Nu se recunoştea pe sine însăşi. Credea ca niciodată nu va mai putea fi fericită.

Gânditoare, privea hârdăul de lemn dinaintea ei. Era tot acela pe care-l cărase de nenumărate ori în copilărie, atunci când de abia putea să-l ridice? Iar acesta era acelaş izvor spre care altădată alergase voioasă? Da. El şerpuia tot aşa de zglobiu printre stâncile acoperite de muşchi. Dar cât de străine i se păreau toate acestea acum! Iar bazinul în care se revărsa şuvoiul de apă i se părea destul de adânc pentru a se putea îneca în el. Dacă ar avea numai curajul s-o facă... Dar ea se confruntase de multe ori înlăuntrul lui pentru a înota. Aşa dar, nu aceasta era cafea prin care să-şi pună capăt suferinţelor ei.

Ce fericită se simţise, în mijlocul acestui colţ umbros! Ce bine cunoştea fiecare copac în parte şi fiecare floare care se oglindea în apa limpidele a pârâului! Lângă izvor se aflau mai multe lespezi cenuşi, de piatră, pe care Molly se jucase când fusese copiii şi se gândise când se făcuse mare.

Aici. Departe de şoseaua străbătută de călători şi de casa zgomotoasă, Molly îşi petrecea ceasuri întregi împărtăşindu-şi secretele doar veveriţelor şi păsărelelor ce săreau din cracă în cracă. Din când în când, vreun vânător îndrăzneţ se apropia pe furiş de acest colţ singuratec.

Toate acestea o lăsau nepăsătoare acum, ca şi când zilele petrecute la Flagerstown i-ar fi distrus admiraţia pentru frumuseţile naturii. Ori încotro îşi îndrepta paşii ea nu-l vedea înaintea ei decât pe James.

În sufletul ei, se dădea o luptă chinuitoare. La început, sub impresia convorbirii cu James, se simţise înjosită şi insultată. Pe atunci îl ura pe Traft. Cai de mult ar fi vrut ea acum să-i arate că este demnă de a fi sora faimosului Dunn? Ar fi vrut să aibă şi ea o faimă. Îşi propuse să-l chinuiască într-atât pe bietul băiat încât

să-l facă să-şi iasă din minţi. Se hotărâse să-l încurajeze pe Bud Chalfolk, sa fie foarte drăguţă cu Prentiss şi să se prefacă anume că primeşte. Propunerile lui Hack Jocelyn.

Seth venea deseori în casa lor. Întotdeauna pretexta că are de vorbit eu Frank. Totuşi Molly ştia bine că o căuta pe ea. Andy îi aţinea calea de câte ori ieşea din casă. Cât despre Jocelyn, într-o Duminică, scăpase de el numai datorită faptului că se ascunsese pe după tufiş, atunci când îl zărise.

Mult timp nu-şi dădu prea bine seama de cele ce petreceau cu ea, mai târziu trebui să-şi mărturisească ei înşişi că era îndrăgostită. Şi cu cât lupta mai mult împotriva acestui sentiment, cu cât vroia să se arate mai mândră fată de el, cu atât creştea şi dragostea ei pentru James. Când era singură rostea fără să vrea numele lui. Iar noaptea în mica ei odăiţă plângea de dor după el şi se mânia pe ea singură, învinovăţindu-se de slăbiciune.

În fiecare zi când venea să ia apă de la izvor se odihnea pe lespezile de la gura lui. Gânduri vijelioase i se ciocneau în minte. Dar niciodată ele nu o năpădiseră cu atâta furie. Ca acum.

Cu hârdăul în spinare, porni spre luminişul din apropiere în dosul căruia se afla ogorul pe care tată-său îl cumpărase acum vreo douăzeci de ani. E drept că mai stăpânea şi în altă parte vreo sută şaizeci de pogoane de pădure, dar bătrânul Dunn nu făcuse nici un act de proprietate, astfel că legea, nu-l recunoştea ca fiind proprietarul acelui teren. Ogorul era cultivat cu porumb, cu fasole şi cu cartofi. Înainte vreme, Frank se ocupa de el. Acum însă îl lăsase în grija mamei şi a sorei, deşi el nu avea nici o slujbă, căci fusese concediat în urma neascultării sale, de la ferma la care fusese angajat.

Pentru prima oară în viaţa ei, Molly era mâhnită: peste câteva zile, va trebui să grebleze pământul pentru a planta cartofi. Niciodată nu i se păruseră mai urâte ca acum, cioturile cele de copaci ale căror rădăcini nu fuseseră încă scoasă din pământ.

Căsuţa, din capătul luminişului se potrivea si ea cu mohorârea peisajului. Erau de fapt două colibe, fiecare având doar o singură încăpere, legate între ele prin acelaş acoperiş.

Astfel că între ziduri se formase un fel de portic. Acoperişul casei era acoperit cu muşchi verde, iar grinzile care o susţineau începuseră să putrezească. Zidurile, crăpate pe alocuri, erau lipite cu pământ galben.

Astăzi, Molly era tristă. Mohorâtă, ea se îndreptă cu hârdăul în spinare spre bucătăria casei.

— Pentru ce ai zăbovit atât? o întrebă mania ei pe un ton supărăcios, când păşi pragul colibei.

Doamna Dunn, o femeie tânără încă, era geloasă pe Molly. Alături de John Dunn. Dusese o viaţă nefericită şi lipsită de bucurii, iar de când Molly ajunsese la vârsta la care o fată tânără începe să atragă asupra ei atenţia bărbaţilor, raporturile dintre mamă şi fiică deveniseră din ce în ce mai rele.

— Desigur, strigă doamna Dunn, iar te-oi fi întâlnit pe drum cu vreun cowboy?!

— Nicidecum… Azi, ca niciodată, nu m-am întâlnit cu nimeni.

— Mi am închipuit că ai căzut în apă.

— Nici asta… din nefericire, răspunse fata. Şi Molly ieşi pe prispă unde tatăl ei îşi petrecea restul zilelor, ţintuit într-un fotoliu de piele.

John era veşnic nemulţumit. Devenise foarte cicălitor. Dar fetei îi era milă şi se purta frumos cu el. Dunn nu era un om prea bătrân – avea părul încă negru – dar suferinţa îl slăbise nespus. Trăia numai cu amintirea trecutului.

Molly ţinea mult la tată-său, dar de când ea însăşi începuse să iubească, căpătase şi foarte multă înţelegere pentru maică-sa, căci îşi dădea seama ce înseamnă să trăieşti toată viaţa pe lângă un om, pentru care nu simţi nimic.

De abia când făcu comparaţie între tată-său şi James Traft, tânăra fată deveni conştientă de dragostea ei. Şi atunci pricepu că ea ar fi în stare să-l urmeze oriunde pe James. Ar fi fost capabilă să facă cele mai neprecupeţite sacrificii pentru el. De multe ori însă se mânia pe ea singură. Cum de putea fi atât de cutezătoare? Cum de năzuia, măcar în vis, că ar putea deveni vreodată nevasta acestui tânăr distins, moştenitorul bogătaşului Jim Traft?

Dar împotriva voinţei ei aceste gânduri o frământau cumplit. Oare James nu-i spusese că o iubeşte? Era ea îndreptăţită să se îndoiască de sinceritatea sentimentelor lui şi de cinstea intenţiunilor lui? Totuşi nu exista nici cea mai mică speranţă. Era cu neputinţă! Ea nu merita cel mult decât un om ca Seth Haverley sau ca Andy Stoneham.

Gândurile o mânau mereu spre el. Aproape fără să-şi dea seanţa, începu să râdă.

— Ce sa întâmplat, fetiţo? o întrebă tată-său. De când te-ai întors de la Flag ai devenit tare ciudată.

— Ştiu, tată, sunt o caraghioasă. M-am trezit din visurile mele, asupra Coloniştilor din pădurile seculare ale Americii.

— Coloniştii din pădurile seculare ale Americii? repetă Dunn. Oare te-a mustrat cineva pentru origina ta?

— Nicidecum. Te rog nu te mai frământa pentru mine, spuse Molly silindu-se să pară veselă.

La ce folos să i se destăinuiască? El tot nu ar fi înţeles.

Se hotărî să-şi caute ceva de lucru. Căci Molly era o fire căreia nu-i plăcea să-şi piardă timpul zadarnic. Mâinile ei, arse de soare, dovedeau aceasta: erau tare muncite. Până atunci nu se ruşinase niciodată cu ele, dar de câtva timp începuse să şi le îngrijească zilnic. Şi deşi Molly îşi sacrifica mult timp îngrijire sale personale, nu uita de nici una din îndatoririle casnice.

În seara aceea, când frate-său se întoarse acasă, o văzu pe Molly lucrând de zor: spinteca lemne în faţa casei, Frank se apropie de ea şi îi vorbi prieteneşte. Demult, de când se împrietenise cu Seth. Nu mai vorbise astfel. Nici nu se mai interesa de ea.

— Asta nu e o treaba pentru tine, îi spuse el. Pentru ce nu m-ai aşteptat pe mine?

Lemnul îi căzu din mână. Îl privi uluită pe Frank. Fu foarte mirată când observă că privirile lui nu erau deloc batjocoritoare.

— Dar ce întâmplat cu tine? Văd că nu eşti deloc bine?

— Aşa dar, tu crezi că numeai atunci când sunt beat pot fi drăguţ cu tine?

Molly oftă din adâncul sufletului.

— Hai să ne aşezăm aici, mai spuse Frank. În casă, nu poţi scoate o vorbă fără să te audă, cineva. Spune-mi ce ţi s-a întâmplat la Flag? Eşti atât de ciudată de când te-ai întors.

— Nu mi s-a întâmplat nimic.

— A îndrăznit cineva să te insulte?

Molly izbucni într-un hohot de râs.

— Te gândeşti că vei trebui din nou să împuşti pe cineva?

— Nu, bunul meu Frank, tu nu m-ai putea ajuta prea mult.

— Aşa-i? Te-a mustrat cineva pentru familia ta?

— Eşti un caraghios. Eu n-aş fi îngăduit una ca asta. Nu m-am ruşinat încă niciodată cu numele meu.

— Şi nici cu cel al fratelui tău?

Molly ridică din umeri. Se întoarse cu spatele Frank, căci roşise gândindu-se cât de dispreţuitor vorbise James de el, înainte de a afla că este fratele ei.

Cuvintele lui impresionară profund pe fată. Vroia să-i mulţumească pentru bunele lui gânduri, dar nu reuşi să scoată un singur cuvânt. Izbucni în lacrimi.

— Nu mai plânge, o rugă el. Spune-mi mai bine cum sa purtat cu tine acel Hack Jocelyn. Ştiu că e înnebunit după tine. Nu ţi-a propus să te căsătoreşti cu el.

— Încă nu. În nici un caz, nu m-aş căsători cu un astfel de om.

— Dacă netrebnicul acela va mai veni pe aici şi dacă va mai îndrăzni să te bârfească... apoi, las-o pe mine. Am eu ac de cojocul lui!

— Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-l în pace. Nu-ţi ajunge câţi oameni ai ucis până acum? Dacă mă va bârfi, asta va fi numai din cauza sângerosului tău renume. Iar dacă tu vei împuşca pe vreunul din oamenii de la Diamant aceasta va fi foarte grav.

Dună un răstimp, de tăcere, Frank adăugă:

— Bănuieşti pentru ce am adus vorba despre căsătorie? Eu însumi am vrut să mă însor.

Ea ridică capul spre el şi-l privi uimită.

— Vorbeşti serios?

— Desigur! Mă gândisem s-o iau pe Lil Haverley.

— Lil, această... această... îl întrerupse Molly.

— Ştiu ce vrei să spui. Nu te mai necăji însă, am renunţat la acest plan. De azi înainte fratele tău, nu se va mai degrada niciodată! Nici chiar ea nu m-a vrut...

Molly se uită compătimitoare la Frank. Ce bine îl pricepea! Câtă durere în cuvintele lui, batjocoritoare chiar la adresa sa.

Şi aşa, fără nici o speranţă, trăind într-o lume de vis, Molly îşi. Petrecea aceste zile mohorâte. Muncea tot timpul, iar seara cădea răpusă de oboseală.

Numai sărbătorile – şi asta foarte rar – primea invitaţia lui Andy sau a altui băiat. Se plimbau, râdeau, glumeau. Totul era însă silit, artificial.

Molly accepta să meargă cu ei, nu pentru a adeveri hotărârea pe care o luase, de a petrece cu oricine, ci pentru a omorî timpul şi pentru a nu mai fi mereu singură cu gândurile ei.

Într-o Duminică după amiază, pe când coborau spre pârâu, Andy îi cuprinse sfios mâna. Ea nu şi-o retrase, însă se gândea cu totul la altcineva.

Încurajat de purtarea ei, Andy încercă să o îmbrăţişeze. Atunci Molly îl privi ţintă în ochi şi-i spuse liniştită:

— Andy, să nu mai faci niciodată una ca asta.

Şi se îndepărtă.

Tânărul, descurajat, rămase pe loc. Apoi porni după ea.

De abia când ajunseră la marginea şoselei, se apropie de ea. Zărise doi călăreţi străini. Pe unul din ei, Molly a cunoştea: era Hack Jocelyn. Pe celălalt însă, nu-l ştiai, dar îl văzuse de mai multe ori.

— Ştii că aceşti doi cowboy sunt din Diamant? o întrebă Andy pe Molly.

— Desigur, răspunse fata. E o crimă să-i cunoşti?

— Dintr-un anumit punct de vedere, da, căci netrebnicii aceia construiesc blestematul cela de gard. Dar… iată cum te priveşte acel Jocelyn. Pentru tine vine atât de des pe aici?

— Poate… N-ai decât să-l întrebi.

— Mă voi feri de aceasta, zise Andy râzând. Îmi pare că băiatul acesta are gânduri ascunse. Ieri seară a petrecut în cârciuma lui Maci a cheltuit o sumă de bani. A făcut şi cinste băieţilor. Am fost mirat când l-am văzut chiar pe Seth Haverley, bând cu el.

— Cu neputinţă! strigă Molly neîncrezătoare.

— Ba dimpotrivă – adăugă Andy, am fost cu toţii tare surprinşi. Se afla acolo şi Frank.

— Nu zău! Tare curioasă aş fi să ştiu ce va spune el la toate acestea.

— Mă tem că nu va spune prea multe.

— Este limpede că cei din Diamant vor să bage zâzania între oamenii noştri.

— La aceasta nu m-am gândit încă, răspunse Andy. Eu credeam că Frank este furios pe Hack, pentru că acesta se ţine după tine Dar lucrurile se complică. Cu siguranţă că Frank îl va împuşca într-o bună zi.

— Te rog, Andy, fă tot posibilul şi împiedică aceasta.

— Dar cum crezi, că am să reuşesc? Frank este foarte înfuriat, mai ales de când netotul acela de James Traft, a început construcţia gardului. Ştii ce a spus mai deunăzi Enoch Sommer? Netrebnic sau nu, tânărul acela este mult superior chiar şi bătrânului Traft. Iar voi nu sunteţi decât nişte hoţi de vite.

— Aşa a vorbit Enoch? întrebă Molly.

— Da. Şi a spus aceasta faţă de toată lumea. Prăvălia lui era plină de lume.

Din acea zi, Molly deveni mai prietenoasă faţă de Andy, pentru a afla cât mai multe vesti. Iar Stoneham, fericit de schimbarea ei. Se achita cât mai conştiincios de sarcina pe care şi-o luase.

În fiecare Sâmbătă seară, Molly obişnuia să se plimbe prin West Fork. În Sâmbăta aceia, veselia care domnea pe stradă şi chiotele care răzbeau din cârciumi; o plictisiră. Numai indienii

treceau tăcuţi pe lângă, dar şi aceştia o speriau. Molly cuprinse braţul lui Andy. Şi fără să-şi dea seama merse astfel până acasă.

Stoneham încercă să profite de acest prilej pentru a o îmbrăţişa. Ea se desprinse de el şi-i spuse cam aspru:

— Oricât demult m-aş teme de Hack, prefer să merg singură pe întunericul acesta decât să mă las sărutată de tine.

Andy, întocmai unui câine credincios, o urnă tăcut.

CAPITOLUL XI

Întreg Cibeque era pârjolit de dogoreala veri. Molly trândăvea ore întregi la adăpostul copacilor umbroşi. Privea păstrăvii care leneveau, până şi ei, în apa limpede a izvorului, sau şopârle care treceau prin faţa ei şi se duceau să se întindă la soare pe stâncile din apropriere.

În viaţa atât de monotonă a West Forkului, interveniseră multe schimbări. Gardul de sârmă ghimpată, care venise de o însemnătate atât de covârşitoare pentru oamenii din vale, fusese terminat până la Diamant.

Toţii oamenii se minunau de repeziciunea cu care James Traft înţelegea să conducă lucrările. Circulau tot felul de zvonuri despre certurile şi chiar luptele dintre el şi oamenii lui. În Cibeque, actualmente, se furau mai multe vite ca oricând.

Tatăl lui Molly slăbea din ce în ce mal mult, iar mamă-sa plănuia de acum să se întoarcă în Illinois.

Molly gândea deseori la viitorul ei. Totuşi nu-şi făcea prea mari griji de el.

Frank stătea acasă de aproape o lună. Era tot timpul foarte trist. Lucra afară la câmp împreună cu Haverley constituise o bandă şi-şi făcuse chiar o mică cireada de vite. Molly era de părere că şi le procurase pe cale cinstită. De aceea nu se gândea prea mult la ele.

Când se întorcea acasă prin pădure, privea cu băgare de seamă în toate părţile spre a se convinge dacă nu cumva o pândea vreun cowboy. Odată, zări o cireada de vite, care păştea liniştită într-o livadă pe lângă care Molly nu trecuse demult. Socoti chiar că erau prea multe vite pentru păşunea aceea. În ajun, animalele acelea nu fuseseră acolo.

Ceva mai departe, spre marginea pădurii, stăteau doi cai înşeuaţi. Aşa dar, Frank era acasă Tatăl se odihnea pe scaunul lui în portic iar mamă sa era în bucătărie.

Când Molly păşi pragul casei fu trimească în sat să cumpere ceva.

Pentru a nu fi nevoită să treacă prin faţa cailor ai căror stăpâni se aflau desigur prim apropiere, ea trecu prin grajd a cărui

poartă dădea înspre pădure. Numai astfel izbuti să scape de privirile necuviincioase ale prietenilor fratelui său.

Pe şosea, nu întâlni nici ţipenie de om. Când pătrunse în prăvălia satului, bătrânul Enoch Sommer moţăia pe un scaun. Molly se arătă grăbită şi nu întârzia la vorbă cu el, deşi întrebarea lui Enoch: «Ce mai face fratele dumneavoastră, domnişoară?» O înciuda mult.

Se grăbi spre casă. Dar pe la jumătatea drumului, se simţi obosită şi trebui să încetinească mersul.

Când trecu pe lângă cotitura şoselei, o mână străină arsă de soare, o cuprinse de braţ. Molly încercă să se împotrivească strânsorii, fără să reuşească însă.

Fu atrasă spre un tufiş, unde-l zări pe Hack Jocelyn. Acesta o duse spre un luminiş. Deşi nu era prea surprinsă, Molly se speria nespus.

— Buna ziua, drăguţă! începu Hack. Te pândesc demult timp.

— Dă-mi drumul, se răsti Molly.

Şi se smuci atât de puternic, încât reuşi să-şi elibereze braţul.

— Ce ai? îl mai întrebă Molly. Ce înseamnă toate acestea?

— Pe aici, trece o mulţime de oameni, care nu trebuie să mă vadă.

— Ştiu. Chiar fratele meu Frank.

— Nu, nu. mă am destul de bine cu Dunn. mă tem mai curând de Andy Stoneham. Prefăcutul acela are priviri prea blânde şi apoi... gândeşte prea mult.

— Dar ce vrei cu mine? Trebuie să mă duc acasă. Mă aşteaptă mama.

— Las o să te aştepte. Se va obişnui cu aceasta. Am de vorbit cu tine.

— Atunci pentru ce nu vii la noi? Aşa ar proceda un om cinstit.

— Am şi eu motivele mele. Îţi pot spune unul din ele chiar acum. Mu mai lucrez împreună cu cei din Diamant.

Molly îşi ascunse surprinderea. Privea mirată spre acest cowboy, pe al cărui obraz se mai vedeau urmele ultimei lupte pe care o avusese.

— Nu mă mai puteam împăca cu James Traft. Ne-am luat din nou la ceartă. Am terminat prin a ne lua la bătaie.

— Aşa dar el e acela ce tea bătut, întrebă Molly.

— Da. Trebuie să recunosc că nemernicul acela are pumni mai tari ca ai mei, iar eu, atât timp cât mă număram printre oamenii lui, nu puteam întrebuinţa revolverul.

— Dar cum de aţi ajuna la lupta?

— Poate că te bucuri şi tu că-am fost învins, nu?

— Totul mi-e foarte indiferent, minţii Molly, dar buzele îi tremurau când rosti aceste cuvinte.

— Desigur! Dealtfel chiar şi Bud Chalfolk a auzit Când te-a insultat la balul din Flag.

— Da! Iată ceva ce nu ştiam. Şi lumea vorbeşte despre asta?

— Fireşte. See spune că trebuie să fie ceva între voi doi.

Molly ridică nepăsătoare din umeri.

— În tot cazul tu ai dansat cu el, iar, apoi, aţi ieşit amândoi sin sală, adăugă Hack.

— Dacă eu am făcut într-adevăr astfel, domnule Jocelyn, apoi aceasta nu mă priveşte decât pe mine şi nicidecum pe dumneata.

— Ba, dimpotrivă, scumpo, lucrurile acestea mă interesează şi pe mine. Eu cred că a fost ceva între tine şi el, dar că între timp ţi-ai dat seama că Traft nu era deloc serios. De altfel, am venit să-ţi propun să mă iei de bărbat.

— Eu… să mă mărit cu tine? În orice caz, trebuie să-ţi mulţumesc domnule Jocelyn – căci atunci când un bărbat propune unei fete să se mărite eu el, îi face o mare cinste – dar, eu nu pot primii cererea dumitale.

— Şi pentru ce mă rog?

— Pentru că nu te iubesc!

— Sentimentele tale se vor schimba, după ce… voi fi terminat lucrul acela.

Molly tresări.

— Acum trebuie să plec, spuse ea.

— Vei rămâne aici, până când îţi voi îngăduii să pleci, spuse el gâfâind.

— Lasă-mă, rămân, spuse ea obosită.

Dar el o ţinea tot mai strâns. Lui Molly îi era tare ruşine. Ar fi fost în stare să-l omoare chiar. Împotriva forţei lui, nu putea lupta însă. Dacă nu va reuşii său îndepărteze gândurile cu vreo şiretenie, va fi în mare primejdie, căci în aceste locuri pustiii orice strigăt de ajutor ar fi fost zadarnic.

— Mă bucur dă ţii atât de mult la cinstea ta, zise el, căci şi eu simt un băiat serios. Bănuieşti însă ca am trecut în tabăra oamenilor din Cibeque pentru a constata că şi tu ea şi celelalte fete din Flag, îl slăveşti pe James? Sunt tare îndrăgostit de tine. Ne vom căsători de îndată voi fi pus la punct chestiunea ceea.

— Ce vrei să spui prin aceasta? îl întrerupse ea.

— Deocamdată nimic! Şi acum asculta, fetiţo: am auzit că

fratele tău nu mă prea vorbeşte de bine, pe de o parte pentru că făceam parte din grupul oamenilor lui Traft, iar pe de alta pentru că mă ţin după tine. Ceea ce îţi cer este să mă împaci cu el, mai bine spus să îmbunătăţeşti relaţiile noastre.

— După câte ştiu despre Frank, aceasta nu va fi prea uşor, răspunse fata şovăielnic.

— Totuşi, lucrul este cât se poate de simplu, vom face astfel ca Frank se afle că James sa purtat urât cu tine la bal. Dacă te va întreba ceva despre acesta, fi vei răspunde că într-adevăr a fost un mojic şi că numai din cauza aceasta l-am părăsit. Ai înţeles?

— În orice caz, îmi dau seama că eşti un bărbat tare şiret.

Rânjetul lui Jocelyn dovedea că se prinsese în cursă. Socoti cuvintele ei drept a măgulire şi spuse:

— Ai dreptate, scumpo! Aşa dar, ne-am înţeles. Promite-mi că vei spune, aceasta fratelui tău şi apoi… dacă-mi dai şi o sărutare poţi, pleca liniştită acasă.

— Să te sărut? Încă nu… Cât despre cele ce am să-i spun lui Frank, mă voi mai gândi.

Molly vorbea cu glas foarte liniştit, deşi se temea de acest om brutal.

— Îmi pare rău, drăguţo, dar dacă nu mă săruţi eu nu te las să pleci.

Era atât de sigur de izbânda lui, încât îi dădu drumul. Îşi răsuci o ţigară.

Molly măsură din ochi depărtarea dintre acel loc şi şosea. Dacă va fugi, Hack nu putea s-o ajungă.

Profitând de un moment de nebăgare de seamă, sări în picioare şi o luă la fugă. Hack se luă după ea. Cizmele lui grele tropăiau zgomotos pe pământul tare. Depărtarea dintre ei devenea din ce în ce mai mare. Curând, Jocelyn renunţă la urmărire.

Când zări coliba părintească, Molly îşi încetini pasul. Se opri la marginea pădurii şi se aşeză pe un trunchi de copac. Se gândea la cele petrecute. Fără îndoiala că pe James îl ameninţa un mare pericol, aceasta, chiar dacă drăcescul plan al lui Hack nu ar fi reuşit. Căci atunci Haverley, sau vreun alt tovarăşi de al lui Jocelyn, l-ar fi omorât pe James, duşmanul lor comun. Oare ce plănuia acest om? Ce rost aveau cuvintele lui: «ne vom căsători după ce voi fi pus la punct chestiunea ceea?» Cowboy-i nu vorbeau astfel decât atunci când plănuiau lucruri mari: un mare câştig sau o mare primejdie. Ea îşi dădu toate silinţele să ghicească gândurile lui Hack. Zadarnic însă!

Între timp, mamă-sa o zărise. O chemă în casă. Molly se grăbi înspre ea.

— Iar ai întârziat, o mustră doamna Dunn.

— Nu sunt cu nimic vinovată, răspunse Molly. Un cowboy m-a pândit şi m-a oprit.

— Cine era?

Dar fata nu-i răspunse. Se îndreptă spre scara care ducea la etaj. Aici se aflau doar două încăperi: o cămară întunecoasă şi odaia ei. Tavanul camerei ei era atât de jos, încât Molly îl atingea cu mâna. Cu toate acestea ea era mândră de odaia ei. O prefera chiar dormitorului părinţilor.

Odaia era într-adevăr foarte plăcută şi curată. Molly se simţise întotdeauna fericită în acest «cuib al ei», bineînţeles până în ziua în care doamna See o invitase la Flagerstown.

Se trânti pe pat şi se munci să găsească o soluţie încurcăturii în care se afla... Mamă-sa o chemă la masă. Dar înainte de a coborî, Molly auzi paşii greoi ai fratelui ei.

— Unde e Molly? întrebă Frank.

— Nu ştiu, răspunse doamna Dunn. Sa supărat pentru că i-am cerut socoteală pentru ce a întârziat şi s-a ascuns undeva.

— Întrebările tale sunt foarte supărătoare, zise Frank. Le cunosc eu bine! Dar pentru ce ai mustrat-o?

— A venit acasă roşie ca un rac şi gâfâind. Mi-a spus că a pândit-o un cowboy. Am întrebat-o cine era şi atunci... s-a supărat.

— Aşa? Fetiţa aceasta devine pe zi ce trece mai drăguţă. Nu o mai putem lăsa să iasă singură din casă.

— Ia-o mai încet, băiete. Mai întâi, ea nu este chiar atât de mare. Şi apoi nici prea drăguţă nu e.

— Dar mamă, tu nu o vezi?! Ea nu mai este un copil, iar succesul pe care l-a avut la balul din Flag, despre care am auzit vorbindu-se o sumă de lucruri, dovedeşte cât de drăguţă e.

— Da! Eu nu am de unde afla astfel de veşti. Trebuie să stau toată ziua închisă în baraca aceasta. Am părăsit speranţa de a mai ieşi de aici.

Molly fu surprinsă când îl auzi pe frate-său spunând:

— S-ar putea să părăsim foarte curând Cibeque.

— Cum aşa? Spune!

— N-am hotărât încă nimic. Dar nădăjduiesc să termin cu bine «lucrurile».

Mamă-sa îl privi neîncrezătoare şi oftă. Frank se apropie de scară şi strigă:

— Hei, Molly!…

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu glas adormit.

— Toate bune, leneşo… răspunse Frank zâmbind.

Aşteptă la capătul scării până ce ea coborî. O luă în braţe.

— Ei, dar tu ai crescut fetiţo! zise el în glumă. Mă prind că tu cântăreşti cât un sac de cartofi.

— Probabil, răspunse ea. Dar nu valorez tot atât. Ce sa întâmplat cu tine? În ultimul timp te interesezi foarte mult de soarta mea.

— Mult mai mult decât bănuieşti, surioară! După cină, am de vorbit cu tine.

Ea roşi. Îl privi ţintă în ochi. Fără să spună ceva. Duse mâncarea tatălui său pe care o aşeză pe o scândurică, fixată de cele două braţe ale fotoliului său.

— Spune-mi, draga mea, ce vrea Frank să vorbească cu tine?

— Habar n-am. Probabil că vrea să-mi spună despre vreun lucru pe care trebuie să-l fac.

— Chiar dacă eu zac neputincios pe acest fotoliu, să nu credeţi că nu văd tot ce se întâmplă aici. I-aş putea deosebi chiar şi pe hoţii de vite, de dincolo de păşune.

Frank duse mâna la frunte şi ridică din umeri. Molly observă acest gest, care vroia să spună multe. Era obişnuită cu jignirile pe care fratele le aducea tatălui infirm. Pentru bătrânul acesta, care se abătuse prin aceste meleaguri, încă de pe vremea când pe păşuni nu păşteau decât oi, toţi cei care se ocupau cu creşterea vitelor nu erau decât nişte hoţi.

După cină, Frank o rugă pe Molly să meargă să se plimbe cu el.

Fata, hotărâtă să provoace discuţia pe care o aştepta de mult, îl urmă.

El se îndreptă de-a lungul izvorului, spre pârâu. Arşiţa zilei se potolise. Soarele asfinţise. Numai culmea aurie a Diamantului mai strălucea în zare.

Frank se opri la cotitura drumului care ducea spre izvor.

— Cred că ne-am depărtat destul, zise el. De aici, nu te va auzi nimeni dacă vei ţipa.

— Dar pentru ce să ţip, întrebă ea. Oare gluma pe care vrei să mi-o povesteşti e atât de bună?

— Mai bine lasă spiritele! Spune-mi cine era cowboy-ul carte te-a pândit.

— Hack Jocelyn.

— Mi-am închipuit! Şi ce ţi-a spus?

— Aş vrea să nu mai vorbim despre el. La urma nu trebuie să-ţi dau socoteală.

— Desigur! Totuşi ar fi foarte bine să mi te destăinuieşti mie. Ştii că tatăl nostru este atât de bolnav, încât cuvintele lui nu ar avea prea mare însemnătate. De asemeni ale mamei sau chiar ale mele. Eu, totuşi, sunt fratele tău şi ţin mult la tine.

Molly îl privea uimită. Era pentru prima oară când el vorbea astfel cu ea. Nici nu ştia cum trebuie să primească cuvintele lui.

— Tu îl iubeşti pe Jocelyn? întrebă el după un minut de tăcere.

— Nici nu mă gândesc la el.

— Dar pentru ce nu vrei să-mi spui. Ce s-a petrecut între tine şi Hack?!

— N-am nici un zor. Iar vrei să te cerţi cu el?

— Mai devreme sau mai târziu, tot vom sfârşi prin a ne lua de păr. Seth mi-a spus că el s-a despărţit de oamenii din Diamant şi că vrea să se întovărăşească cu el. Iar dacă a fost în stare să-l trădeze pe Traft, desigur că ne va vinde şi pe noi.

Ea nu mai şovăi deloc. Îi povesti lui Frank tot ce se petrecuse în acel luminiş. Căci dacă nu i-ar fi spus acestea lui frate-său, Jocelyn ar fii reuşit desigur să facă din el, unealta răzbunări sale împotriva lui Traft..

— Aşa?! exclamă Frank când ea isprăvi de vorbit. Dar ce este adevărat din toate acestea? Oare tânărul Traft te-a insultat?

— Nicidecum.

— Totuşi el a încercat să te sărute.

— Da…

— Şi tu ai îngăduit aceasta?

— Nu. Dimpotrivă, când s-a aplecat asupra mea, i-am tras o palmă.

— Asta dovedeşte că tu te-ai simţit jignita.

— Nu… Eu, eu… Nu vroiam decât…

Se străduia să-şi apere iubitul.

— Nu-ţi fac nici o mustrare, draga mea. Tu nu eşti decât o copilă, iar el este un tânăr foarte drăguţ. Mă supără numai faptul că el este nepotul bătrânului Traft şi că este foarte bogat. Desigur că n-a avut gânduri serioase faţă de tine, sau de nu, nu a ştiut cine eşti.

— Ba da. Eu singură i-am spus aceasta.

— Şi ce a răspuns când i-ai mărturisit că eşti fiica lui John Dunn şi sora lui Frank?

— A fost tare mirat. La început, nici nu a vrut să creadă.

— Prin aceasta te-a jignit mai mult chiar, decât atunci când a

încercat să te sărute. S-a gândit desigur că o fată dintr-o astfel de familie este o fiinţă uşuratică, faţă de care îţi poţi îngădui totul.

— Frank, strigă ea, cum poţi spune astfel de lucruri. Nu-ţi dai seama că mă insulţi?

El încruntă din sprâncene şi se îndepărtă. Înmărmurită, Molly îl urmări cu privirea.

CAPITOLUL XII

Zilele care urmară fură un adevărat chin pentru Molly. Se temea de pericolul pe care-l simţea apropiindu-se.

Frank lucra cu hărnicie pe ogor, ca şi când ar fi vrut să compenseze ceea ce nu făcuse înainte. Era mereu încruntat şi gânditor. Seara nu mai ieşea în sat, ca odinioară. În schimb, Haverley venea aproape zilnic la el. Când acesta pleca, Frank era şi mai încruntat ca înainte.

Într-o dimineaţă, pe când cobora din odăiţa ei, Molly zări calul lui Frank. Era înşeuat, iar în curelele de la şea era prinsă o boccea mare.

— Încotro pleci, Frank? îl întrebă ea.

— Spre Diamant, răspunse el supărat. De altfel ar fi bine ca tu, în tot timpul lipsei mele, să stai mai mult pe acasă.

— Dar ce plănuieşti? îndrăzni ea să întrebe.

— Vreau să mă conving dacă Seth şi noul lui tovarăş, spun adevărul. Ei susţin ca la nord de Diamant s-ar afla un plan al gardului de sârma. Locuitorii din Cibeque nu îngăduie ca acest gard să treacă de Est Fork. Dacă totuşi va fi construit şi mai departe, va fi doborât.

— Şi ce mai vrei să afli acolo?

— Tu ştii destul de bine, răspunse el mânios.

Frânt plecă. Molly, tremurând de spaimă, îl petrecu până la calul său. După ce se asigură că mamă-sa nu o poate auzi, şopti fratelui său:

— Frank, dacă mă iubeşti într-adevăr, trebuie să…

— Dar cine i-a spus că eu te iubesc? o întrerupse el.

— Nimeni! Dar nu-i aşa, că tu mă iubeşti? Eu n-aş putea trăi dacă aş ştie ca nu mă iubeşte nimeni…

— Totuşi până acum ai trăit destul de bine, spuse el batjocoritor şi încălecă.

— Frank, numai tu vei fi vinovat dacă voi deveni, ceea ce lumea aşteaptă să fiu. Eu rămân fără nici un sprijin, dacă tu… dacă tu…

Se întrerupse pentru a nu-l face şi mai bănuitor şi pentru a nu se trăda.

— Deocamdată tu mai eşti sub ocrotirea părinţilor, răspunse el răutăcios, dând pinteni calului.

Ea privi înspăimântată după el, până ce cal şi călăreţ dispărură în întunecimea pădurii.

Se îndreptă apoi, spre camera ei, dar nu rămase mult timp acolo şi coborî pentru a se interesa de calul său.

De mai bine de un an, nu mai călărise deloc. Nu avea şea şi-i era tare ruşine să fie văzută astfel.

Murgul ei păşea liniştit în luminişul din spatele casei. Molly nu reuşi decât cu greu să-l prindă. Îşi trecu mâna prin coama lui stufoasă.

Fata nu-şi dădea prea bine seama ce are de făcut Să se ducă la Diamant şi să-l prevină pe James de pericolul ce-l ameninţa? Cu neputinţă! Ce ar fi gândit el şi oamenii lui când ar vedea-o acolo?

Molly se mângâia la gândul că pericolul putea fi încă înlăturat, atât timp cât gardul nu depăşea Diamant.

Nu afla nimic despre Frank timp de trei zile. Într-a patra, când se duse în sat împreună cu mamă-sa, află că tânărul Dunn se întorsese beat şi că era mai dornic de luptă ca oricând.

Molly se întâlni cu Andy Stoneham în prăvălia lui Enoch Sommer.

— Am să-ţi spun o mulţime de lucruri, îi şopti Andy. Pot veni la tine astă seară?

Fata încuviinţă din cap şi, cu inima strânsă de teamă, ea se apropie de mamă-sa.

Bătrânul Sommer era mai vorbăreţ ca niciodată.

— O mare activitate se desfăşoară alături în West Fork, spunea el.

— Aşa! Dar ce s-a întâmplat? întrebă curioasă doamna Dunn.

— O mulţime de cirezi de vite şi de cowboy trec pe aici.

— În anotimpul acesta? Foarte curios!

— Întocmai! Bineînţeles toate acestea sunt în legătură cu gardul de sârmă ghimpată. Desigur că aţi auzit vorbindu-se de James Traft, nu?

— Unde ai vrea să fi auzit de el?

Molly simţea cum i se urcă sângele în obraz.

— Închipuiţi-vă! continuă limbutul Sommer, tânărul Traft a afişat mai multe anunţuri prin care spune că el n-are nici o pretenţie asupra vitelor care au fost schimbate până acum, la Sycomore. În schimb valea este închisă din momentul de faţă, căci gardul a ajuns în apropiere de Diamant.

— Da? Şi ce însemnătate arte această hotărâre? întrebă nepăsătoare doamna Dunn.

— Cum? Dar aceasta înseamnă că James Traft este un băiat foarte de treabă. Lăsând la o parte vacile şi viţeii este vorba de peste o mie de tauri. Numai ieri, Seth Haverley şi tovarăşii lui au vândut vreo trei sute de tauri de doi ani, cu patruzeci de dolari bucata. Desigur că băieţii au citit anunţul înaintea celorlalţi oameni din Cibeque.

— Patruzeci de dolari? se miră doamna Dunn, a cărei atenţie părea să se fi deşteptat deodată. Era şi Frank cu ei?!

— Nu ştiu precis! Nu cred! Bănuiesc că el s-a cam certat cu Seth. În orice caz, se află în oraş. El ne-a adus ştirea că gardul a ajuns până în preajma izvorului Tobes.

În timp ce doamna Dunn îşi făcea mai departe cumpărăturile sale, Molly se gândea la cele auzite. Aşa dar, James dispreţuise toate avertismentele locuitorilor din vale. Iar prin purtarea lui se avânta într-un pericol din ce în ce m-ai mare.

Ea cunoştea binte acea regiune. James se afla acum la o depărtare de zece mile de West Fork şi patruzeci leghe de Diamant.

După cină, Molly se duse la poartă, spre a-l aştepta pe Andy. Niciodată încă, nu-i pândise sosirea. Ea nu-şi putea închipui că faptul acesta ar naşte speranţe în sufletul băiatului. Dar nici el nu-şi făcuse visuri deşarte. Căci, apropiindu-se de ea o salută cu cuvinte şăgalnice:

— Aşa dar numai atunci eşti drăguţă, când doreşti să afli ceva noutăţi despre altcineva?

— Ma port întotdeauna frumos cu cei care sunt binevoitori faţă de mine, răspunse fata.

— Pari tare speriată! Vino puţin mai la o parte, astfel încât să nu fim observaţi de nimeni. Mă tem că Hank este pe aici, prin apropiere.

Molly ocoli colita şi mărginind luminişul, se opri lângă pârâu. Andy o urmă.

Tăceau. Molly privea îngândurată undele molcome ale apei. Într-un târziu, Andy spuse:

— Ieri, după ce am terminat lucrul, am venit aici şi am prins o mulţime de păstrăvi. Tocmai mă pregăteam să pornesc spre casă când l-am zărit pe Seth Haverley, galopând de-a lungul şoselei, alături de alţi câţiva călăreţi. M-am pitit repede în tufiş, ferindu-mă să mă vadă. Dar la o depărtare de cel mult patruzeci de paşi

de mine, călăreţii se opriră. Atunci văzui că Seth era întovărăşit de frate-său şi de cei doi Jocelyn, Hack şi Sam. Hack descălecă. Părea nerăbdător. Cu siguranţă că aştepta pe cineva.

— Îl aşteptau pe Frank? întrerupse Molly.

— Da. Jocelyn spunea că Dunn nu va veni, dar Seth era convins de contrariul. Se credeau neobservaţi. De aceea vorbeau atât de tare. Am auzit fiecare cuvânt pe care-l rosteau. Astfel, aflai că Jocelyn trecuse de partea oamenilor din Cibeque. Voia să taie gardul de sârmă şi apoi să răspândească vestea că Frank a făcut aceasta. Vor să-l răpească pe James Traft pentru a obţine de la unchiu-său o mare sumă de bani. Probabil că de aceasta se va ocupa numai Jocelyn, care mai plănuieşte ceva, tăinuit celorlalţi. Cred că e vorba de un mare furt de vite a cărui pradă vrea s-o împartă cu nu ştiu cine, trădând pe ceilalţi.

— Fratele meu a venit la întâlnire? întrebă Molly speriată.

— Desigur! Puţin înainte de a se însera. Era întovărăşit de Hart Merrival şi de Boyd Flick.

— «Seth, zise Frank, cu glas liniştit, eu mă despart de oamenii din Cibeque. Vouă vă este absolut indiferent aceasta. Îl aveţi în schimb pe Jocelyn. Aşa dar eu nu pot accepta banii pe care mi i-ai trimis după vânzarea vitelor. Iată ţii înapoiez».

«— Fie, Frank, răspunse Seth. Eşti liber să faci ce vrei. Totuş ar trebui să-mi ajuţi la răpirea lui James. Este o afacere foarte bună. Bătrânul ne va da cel puţin zece mii de dolari».

Dunn admise că suma era într-adevăr foarte mare şi putea fi câştigată destul de uşor. Dar lucrul nu-i plăcea şi nu se putea alătura lui.

«— Şi pentru ce, mă rog? ţipă Seth furios».

«— Din mai multe motive, răspunse Frank. Eu trebuie să-l ucid pe James».

«— Şi nu poţi aştepta cu aceasta până ce încasăm noi, Frank? întrebă Seth.

«— Nu, răspunse Frank. Nici nu vreau să mai aud astfel de lucru. Iar dacă aş întâlni pe vreunul din oamenii din Cibeque, sus la Diamant, aş socoti aceasta ca o insultă personală, ai înţeles?»

— Din fericire nu sunt surd, zise Seth. Sânt însă foarte mirat că…».

«— În ultimul timp şi eu am fost mirat de foarte multe lucruri, mai adăugă Frank şi se îndepărtă».

— Desigur că era beat când a vorbit astfel? întrebă Molly.

— Deloc! Era chiar foarte treaz. După ce Dunn plecă, ceilalţi se strânseseră la un loc şi se sfătuiră. Hotărâră să renunţe

momentan la răpirea lui James, dar nu şi la furtul de vite cu care, apoi, aveau să-l învinuiască pe frate tău. Cred că la un moment dat, Jocelyn m-a zărit căci a strigat:

— «Cineva s-a ascuns în tufiş».

De abia reuşii să scap. Hack trase câteva focuri de revolver în urma mea. Gloanţele îmi vâjâiră în jurul capului.

— Doamne, Doamne, dacă te-au recunoscut? zise Molly.

— Nu prea îmi vine să cred aceasta. Poţi fi însă sigura, că atunci când ne vom mai întâlni… Îşi va lua răsplata.

— Frank nu trebuie să se întâlnească cu James, zise Molly îngândurată.

— Îmi pare că eşti foarte îngrijorată de soarta tânărului Traft?

— Nu mai mult decât de aceea a fratelui meu. Spune-mi Andy, ce trebuie să fac?

— Dar, draga mea, tu nu poţi face absolut nimic.

Cuvintele lui îi dovediră cât de neputincioasă era. O clipă doar, se gândise să se repeadă la Diamant şi să-l prevină pe James de complotul ce se pregătea împotriva lui.

Andy care la început se mândrea de însemnătatea ce-i se acorda, se temea acum de amestecul său în aceste certuri.

— Cred că cel mai bun lucru pe care l-ai putea face, îi spuse el lui Molly, ar fi să-i spui lui Frank că tu însăşi ai auzit toate acestea. Nici să nu pomeneşti de mine, Jocelyn mă duşmăneşte şi din pricina ta… Mi-este de ajuns atâta.

— De la sine înţeles, că nu te voi trăda. Ai dreptate… Trebuie neapărat să-i spun totul lui Frank… Acum, am să ma duc acasă şi am să-i povestesc cele ce mi-ai spus.

Stoneham o petrecut până la colibă. Îi cuprinse mâna. Molly nu îndrăznea să se retragă. Andy merita doar o mică răsplată pentru serviciul pe care îl făcuse. În faţa porţii, îşi luă rămas bun de la el.

— Îţi mulţumesc, Andy, că în ultimul timp ai fost atât de bun cu mine. Eu nu am nici un prieten în afară de tine. Aş dori să fiu mai mult decât o prietenă pentru tine, dar crede-mă e cu neputinţă…

Şi se grăbi să intre în casă.

— Însfârşit ai sosit! exclamă o voce bărbătească, când păşi pragul porticului. Cel care te-a întovărăşit era Andy Stoneham, nu?

— Tu eşti, Frank? întrebă Molly. Da, era Andy.

— Eşti mai bună prietenă cu el, acum decât înainte?

— Da. Dar pentru ce mă întrebi aceasta?

— La urma urmei, Andy este un băiat tot atât de bun ca şi oricare altul. Cel puţin el munceşte şi nu cheltuieşte tot ce câştigă pe băutură.

— Rămâi mai mult timp acasă? se interesă Molly, schimbând subiectul discuţiei.

Se aşezase lângă el. Fără să vrea atinsese revolverul pe care Frank îl ţinea la brâu. Se înspăimântă.

— Părinţii s-au culcat? mai întreba ea.

— Da. Bătrânul nu s-a simţit bine.

— Dar tu pentru ce ai rămas aici, pe întuneric?

— Mă gândeam…

— La cine?

— La tine. Ce te vei face tu, draga mea? Tata, nu cred, să mai aibă mult de trăit. Eu, dacă voi fi învins, va trebui să părăsesc aceste locuri. Mama vrea să se înapoieze în Illinois… Ai vrea să mergi, împreună cu ea?

— Nu! Aş prefera să plec la Flag. Acolo voi găsi de lucru.

— Ar fi foarte bine, dacă n-ar fi cineva la mijloc.

— Şi pe cine înţelegi tu prin acest «cineva»?

— Pe James Traft.

Molly nu mai şovăi. Îi povesti fratelui tot ce-i spusese Andy. Se feri însă să pomenească numele lui. Pretinse că ea auzise toate acestea.

— Ce vagabonzi! exclamă Frank, când ea isprăvi. În Jocelyn n-am avut niciodată prea mare încredere, dar nu mă aşteptam ca şi Seth să mă trădeze.

Se ridică şi ieşi din portic. Păşea încet, fără să facă vreun zgomot. Şi dispăru în întunericul nopţii.

Molly vru să-l strige, dar se răzgândi. Nu ar fi avut nici un rost să-l urmeze. Se urcă în odăiţa ei şi se culcă. Adormi în curând.

În zorii zilei, îl văzu pe Frank punându-şi pinteni, încingându-şi revolverul, înfăşurându-şi păturile de dormit şi plecând călare.

Acum era hotărâta: îl va lăsă pe Frank să se depărteze cu câteva mile. Apoi va pleca şi ea, iar de la Tobesquel pe un drum lăuntric se va îndrepta spre campamentul lui James Traft spre al preveni de pericolul ce-l pândea..

În nici un caz, ea nu putea greşi drumul. Nu era decât un singur pericol: frate-său ar fi putut s-o descopere. Da daca ar fi reuşit să-l salveze pe James, soarta ei îi va fi foarte indiferentă apoi, mai ales că toţi locuitorii din Cibeque ar fi duşmănit-o de moarte. Va fi socotită drept o trădătoare căci într-adevăr îl vânduse pe frate-său pentru a salva pe bărbatul iubit, care o

luase în derâdere. Seth Haverley şi Hack Jocelyn ar fi urmărit-o pretutindeni! cu ura lor neîmpăcată. Dar mai avea dreptul să se gândească la sine, când «el» era în primejdie?

Molly luă o pătură pe care avea de gând să o întrebuinţeze drept şea şi se furişă în grajd înainte ca mamă sa să se fi sculat. Puse frâul de gâtul calului său şi prinse de el un «lassou».

După micul dejun, se îndreptă spre grajd, încalecă şi porni. Ieşi în şoseaua principală. Descoperi fără greutate urmele armăsarului lui Frank. Se luă după el. Duceau de-a lungul fluviului. Molly era atentă la fiecare cotitură a drumului. Călărea în câmp deschis astfel că vederea ei nu era împiedicată de nici un obstacol. Înainta destul de repede. După ce se abătu câteva mile, priveliştea se schimbă deodată. Stejari şi arţarii dispăruseră, iar în locul lor se vedeau acum brazi şi tufişuri umbroase.

Molly pierduse urma lui Frank. Trebui să se întoarcă o bucată de drum pentru a o regăsi. La o cotitură a şoselei dădu peste urmă. Se opri, descăleca şi cercetă mai îndeaproape urmele. Se opreau însă aici.

Ce însemna aceasta? Frank se îndreptase spre Diamant pe un drum pe care nu-l cunoştea decât el?

Ce avea de făcut? Să se ia după urmele lui?

În timp ce gândea astfel, Molly auzi în apropiere o detunătură urmată de un strigăt ascuţit. Apoi, tropotul unui cal care se apropia.

Fata rămăsese înspăimântată. Se ascunse în desişul din marginea drumului.

CAPITOLUL XIII

Într-o seară, culcat la picioarele unui brad înalt şi aşteptând servirea cinei. James auzi o convorbire între Curly Prentiss şi Uphil Frost.

— Dă-mi pace, spunea Curly, nu mai vreau sa am de a face cu şeful.

— Noi suntem convinşi, răspunse Uphil că tu nu ai fost învins decât din întâmplare. Nu erai în formă în seara aceea.

— Cum aşa?

— Ai băut cam mult. Ştii că alcoolul te moleşeşte. Numai astfel a reuşit el sa te învingă.

O tăcere apăsătoare urmă acestor cuvinte. Deşi ele erau menite să aline mândria rănită a lui Prentiss, totuşi Curly răspunse:

— Şi chiar dacă ar fi fost aşa, trebuie să recunosc ca el a câştigat pe cale foarte cinstită. Şi... crede-mă, dragul meu Up, dacă tu ai de gând să te iei la harţă cu el, te va bate tot atât de zdravăn ca şi pe mine. Ba – şi sunt sigur de aceasta – vei fi înfrânt chiar mai uşor decât am fost eu.

— Probabil, interveni Jack Way. Sâmbăta trecută la bătut chiar şi pe Lonestar. Dar până la urmă, unul din noi trebuie să găsească ac de cojocul lui. Astfel, s-a dus cu faima noastră.

— Ia nu mai vorbi prostii, îl întrerupse Curly. Niciodată n-am fost mai cinstiţi ca acum de când construim gardul. Şeful nostru este un băiat admirabil. Este tot atât de energic ca şi unchiu-său, bătrânul Traft.

— Hack Jocelyn nădăjduieşte şi el că vom porni din nou împotriva şefului. Şi e primul care ar trebuii să afle un astfel de lucru. Este doar cel mai bătrân din banda noastră.

— Ar fi mai bine să nu mai vorbiţi de Hack. Nu este decât un intrigant care caută să se aţâţe împotriva lui James, daci îl duşmăneşte din pricina lui Molly Dunn. În orice caz, foarte curând se va da o luptă serioasă aici. Mă bucur acum.

— Desigur, mârâi Frost, tu năzuieşti că el va termina uşor cu Hack.

— Şi chiar aşa va fi, spuse Curly glas energic.

— Nu şi Bud, adăugă Jack Way, sunteţi doi băieţi tare simpatici. Mai dăunăzi Bud ne-a spus: «Puţin îmi pasă de el. Eu am să fiu tot mereu de partea şefului».

— Pe mine, şeful ma scăpat de la puşcărie, dar asta nu înseamnă încă nimic, pe lângă cele ce a făcut pentru Bud. Şi dacă mă gândesc mai bine, văd că James – în afară poate de Hack Jocelyn – s-a purtat frumos şi-a ajutat pe fiecare din voi.

Ceilalţi râseră, Frost zise atunci:

— Orice s-ar întâmpla, eu mă voi certa foarte curând cu el.

— Şi dacă el te bate şi pe tine, atunci mă iau eu la trântă cu el. Odată, tot trebuie să fie învins.

— Faceţi foarte prost că vă lăsaţi întărâtaţi de Hack Jocelyn. Dar în curând el va avea de-a face cu mine, căci fără intrigile lui, noi toţi am asculta de şeful nostru.

Vorbind din ce în ce mai însufleţiţi, cowboy-i porniră spre campament. James care ascultase cu multă atenţie convorbirea lor, ramase gânditor. De mult timp, nu mai auzise veşti atât de încurajatoare.

Întâmplarea amintită se petrecuse în tabăra de la Fohrrembach, aproape de mijlocul pădurii, la jumătatea drumului dintre Koppe şi Diamant.

Construcţia gardului înainta văzând cu ochiii. Lucrul devenea din ce în ce mai uşor. Însuşi James se obişnuise cu munca. Acum, la sfârşitul zilei, el nu se mai simţea atât de obosit ca înainte. Numai fusese de multe luni la Flagerstown. Totuşi imaginea lui Molly nu-l părăsise nici o clipă.

Întrerupt din visarea lui de gongul bucătarului porni spre tabără. Îşi făcuse un plan, pentru a măgulii mândria lui Uphil şi a lui Way. Vroia să le dea prilejul unei explicaţii.

Cowboy-i începuseră să mănânce de acum. Tăcerea lor nu impresiona pe James, căci oamenii aceştia nu aveau obiceiul să vorbească în timpul mesei.

— Îmi pare rău băieţi, le spuse el batjocoritor că trebuie să întrerup conversaţia voastră. Dar eu nu pot rămâne nemâncat, numai ca voi să puteţi trăncăni în tihnă despre mine.

— De data asta, şefule, interveni Bud Chalfolk, sunteţi nedrept cu noi.

— Numai un singur lucru poate să fie adevărat: Hack pare nevinovat. În schimb ceilalţi.

— Vorbeam despre gard, interveni Frost. Eu şi Jack susţineam că a fost o greşeală că l-am construit aici, de-a lungul pădurii.

— Mâine ajungem iar la câmp deschis. Nu aveţi decât, să

săpaţi voi singuri gropile, câteva zile în şir. Pe semne că lucrul acesta v-a lipsit, nu?

Toată lumea izbucni în râs Jack şi Uphil erau tare mâniaţi şi suduiau furioşi. James era bucuros că-i reuşise planul.

— Mai tăceţi odată, netrebnicilor! strigă el. Nu îngădui, lucrul acesta v-a lipsit, nu?

— Ce-ai spus? Dar unde suntem aici, la mănăstire? Ce? Nu avem voie nici să vorbim măcar.

— Desigur că da. Dar acum lăsaţi-ne să mâncăm în linişte.

Cei doi însă nu vroiau sa se potolească. Atunci James se apropie de ei şi-i lovi peste gură.

— După cină, le spuse eu sunt gata să vă dau revanşa…

Uphil roşi de mânie. Nu răspunse nimic însă. Hack rămase înmărmurit.

Toţi mâncară în tăcere, iar când Hack începu să glumească, Bud îl mustră aspru.

Uphil Frost termină cel dintâi şi începu să se pregătească de luptă.

— Şefule, întrebă Bud batjocoritor, observând pregătirile lui Frost, ar fi bine să-mi spuneţi unde doriţi sa fiţi înmormântat.

Toţi râdeau. Atunci Curly i se adresă lui Uphil:

— Ceai spune de un mic rămăşag?

— Ascultă… mie nu-mi e de joacă.

— Ştiu. Mă prind, zece contra unu, că tu nu-l poţi bate pe James.

— Pe James? Dar cine este acesta?

— Şeful nostru, pârlitule!

Traft îşi scoase haina.

— Dragă Bud, i se adresă el lui Chalfolk, vrei să fi martorul meu? Adu-mi te rog mânuşile.

Mândru de însemnătatea însărcinării primite, Bud se grăbi să îndeplinească porunca şefului. Îi a dus o pereche de mânuşi de lână, groase şi moi. Pe care James obişnuia să le poarte în dimineţile răcoroase.

— Ia să le văd şi eu, zise Uphil bănuitor. La ce ai ne voie de ele?

— Vor servi ca să mai micşoreze puţin greutatea pumnilor mei. Nu vreau să-ţi zdrobesc faţa.

— Da? Dar poate că ai ascuns înăuntru vreo potcoavă sau câteva cuie? În cazul acesta, aş prefera să lupţi numai cu pumnii.

— Grăbeşte-te dragule, zise James râzând. Vreau să terminăm gardul înainte de sosirea iernii.

Uphil se năpusti asupra lui James. Acesta se prefăcu că atacă cu dreapta, dar lovi puternic cu stânga. Oasele lui Frost trosniră şi îşi pierdu răsuflarea.

— Halal să-ţi fie! îi strigă Curly.

— O astfel de lovitură, întăreşte musculatura pieptului, râse Bud.

— Domniilor să ne dăm puţin mai la o parte, adăuga Prentiss, dacă lucrurile merg tot astfel, vor începe să zboare prin aer ţăndări de oase.

Prin atacul său, Uphil urmărise un plan dinainte stabilit. Dar acum nici n-ar fi fost nevoie de încurajările lui Way ca Frost să reia acest plan. Se apropia cu mare băgare de seamă de James. Reuşi chiar să-l lovească de câteva ori. Traft însă, îl nimeri în stomac. Up gemu.

Uphil îşi schimbă complet felul de luptă, lăsându-şi descoperite capul şi faţa pentru a-şi feri stomacul, punctul lui slab. James ar fi putut să-l desfigureze, dar îşi concentră toată puterea asupra acestui punct sensibil. După alte două lovituri, Uphil nici nu mai era în stare să se apere.

Afară de Hack Jocelyn, care fuma o ţigară într-un colţ depărtat, toţi ceilalţi cowboy rămăseseră în apropierea locului de luptă. Fiecare îşi exprima zgomotos părerea despere unul sau celălalt, dintre adversari.

James era sigur de izbânda lui.

— Îţi voi arăta eu ţie, văcarule, îl strigă Traft lui Frost, imitând felul de a vorbi al cowboy-lor. Ce înseamnă să înjuri. N-ai să uiţi niciodată. Şi acum… fii atent, unu. Bum… doi, poc… trei, bang…

Ultima lovitură fu atât de puternică încât Uphil se plecă din mijloc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, reuşi el să îngâne, nimeni nu ar putea suporta o asemenea durere.

— Aşa dar, ţie de ajuns?

— Chiar mai mult decât de ajuns!

— În acest caz, putem înceta lupta. Nădăjduiesc ca de azi înainte te vei cuminţi. Altminteri…

— Nu, şefule, nu, îl întrerupse Frost. Eu vă duşmăneam mai demult, de aceea am înjurat. Dar nu eram deloc supărat. Hai să ne împăcăm.

Şi întinse mâna.

James, era mulţumit, căci cu toată firea lui gâlcevitoare, Uphil era un om de treabă.

— Acum, se adresă Traft lui Way, hai să ne socotim şi noi.

— Nu-mi rămâne altceva de făcut, şopti Jack ca pentru sine.
— Totuşi… dacă vrei să-ţi ceri iertare…
— Nu, nu, răspunse Way, e prea târziu. Trebuie să suport singur consecinţele.
Jack luptă mult mai bine decât Uphil.
Înfrângerea lui fu tot atât de dureroasă ca a camaradului său, dar cel puţin nu stârni râsul oamenilor.
James îl lovi mai întâi în obraz. Sângele îi ţâşni pe nas. Dar Way rămase neclintit. A doua lovitură însă, pe care o primi între coaste, pecetlui succesul desăvârşit al şefului, Jack se prăbuşi la pământ.
James se apropie de el. Way de abia avu putere să îngâne:
— Şefule, eu mă recunosc învins. Dacă tu vrei să te mai baţi totuşi, adresează-te lui Jocelyn.
James se îndreptă spre Hack.
— Ei dragul meu, vrei să-ţi încerci şi tu norocul? Am avea destule motive de luptă…
— Neînţelegerii noastre, domnule Traft, nu i se poate pune capăt atât de uşor. Eu nu lupt cu mănuşi…
Şi duse mâna spre revolver.
Un murmur de revoltă străbătu prin rândul oamenilor. James rămase însă nepăsător şi nu se depărtă de Jocelyn.
În urma acestei întâmplări, duşmănia dintre Hack şi James fu dată la iveală. Numai exista nici o posibilitate de împăcare.
Şeful năzuia că Jocelyn – atunci când îşi va da seama că deznodământul luptei nu-i putea fi decât nefavorabil – va părăsi Diamantul. Bud şi Curly aşteptau cu nerăbdare aceasta. Atât Chalfolk cât şi Prentiss, văzând că Cherry Winters şi Hump Stevens, singurii, care nu deveniseră credincioşi şefului, se îndepărtau tot mai mult de James, îl sfătuiră pe acesta să se descotorosească cât mai repede de Hack.
În Sâmbăta următoare, mai mulţi cowboy-i plecară spre Flagerstown. Hack Jocelyn nu mai fusese văzut din zorii zilei. Dar Bud şi Curly – care-l urmăriseră – susţineau că el te îndreptase spre Sud.
— Cu siguranţă că s-a dus la West Fork, spunea Bud.
— Desigur, întări Curly.
— Mă Prentiss, începuse Chalfolk, ce-ar fi dacă am merge şi noi într-acolo?
— Iată un gând foarte bun, răspunse Curly privind întrebător spre James. Chiar pe drum vom putea observa lucruri foarte interesante.

— Dacă bănuiţi că va fi aşa, duceţi-vă, îi îndemnă James, care-şi stăpânea cu greu dorinţa de a fi împreună cu ei.

Niciodată James nu fusese atât de nerăbdător ca acum. Însfârşit, Bud şi Curly se înapoiară Duminică seară. Dezamăgire! Nu-l văzuseră pe Hack. Nu spuseră nimic nici despre Molly şi nici despre Frank Dunn. De-a lungul şoselei văzuseră mai multe cadavre de vite şi se întrebaseră cu nedumerit cum se explica prezenţa lor acolo. Desigur că nu fuseseră sfâşiate de lupi.

Faptul acesta atrase atenţia lui James. Totuşi el era tare mâhnit. Aşteptase cu totul alte veşti.

În dimineaţa următoare, îl întrebă totuşi pe Bud, despre Molly.

— Desigur că am văzut-o, îi spuse el. Era în sat. Dar nu m-a socotit vrednic nici măcar de o privire. Este tot atât de drăguţă. Sa schimbat totuşi puţin. Şi Curly a observat aceasta.

— Aţi auzit ceva despre Hack?

— Da. Dar veştile nu sunt prea îmbucurătoare. Prentiss este de părere să nu-ţi spunem nimic.

— Şi pentru ce, mă rog?

— Pentru că o să te necăjeşti.

— Dacă este ceva care o să mă mâhnească, cu atât mai mult trebuie să-mi spuneţi şi mie.

— Pe noi, chestia nu ne-a îngrijorat prea mult, răspunse Bud, scărpinându-se în cap. De aceea Curly nu vrea să-ţi spunem nimic.

— Oare Jocelyn îi dă din nou târcoale lui Molly? întrebă James.

— Da, dar pe noi nu ne priveşte aceasta. Mult mai îngrijorător e faptul că Hack s-a împrietenit cu Haverley. Se zvoneşte chiar că Jocelyn vrea să treacă de partea oamenilor din Cibeque.

— Şi chiar dacă ar fi astfel… prea puţin îmi pasă. Încă de mai mult timp, el ne dă a înţelege că vrea să plece de la noi.

— Eu nici nu m-am gândit la aceasta. Dar dacă Hack ne părăseşte, atunci vă voi spune, ceea ce eu şi Prentiss, credem despre el.

Jocelyn se întoarse în tabără de abia Luni seara. Nesocotise disciplina impusă de James. Traft îşi dădu seama că oamenii lui erau curioşi să afle cum va primi el o astfel de abatere. Se apropie de Hack şi-l întrebă:

— Jocelyn, unde ai rămas atâta timp?

— Jos de vale, la drăguţa mea, răspunse cowboyul obraznic.

Nu părea să fie beat, dar era, cu siguranţă, pornit pe ceartă.

— Pentru ce nu te-ai întors ieri seară, aşa cum au făcut Bud şi

Curly, care au fost deasemenea la West Fork?

— Aşa? Au fost şi ei acolo? Eu însă nu m-am putut despărţit atât de curând de iubita mea. Şi dacă vrei să-ţi spun adevărul, iată-l: Molly Dunn a fost foarte drăguţă cu mine.

— Viaţa ta particulară nu mă interesează câtuşi de puţin, îi răspunse liniştit James, dar dacă mai întârzii vreodată fără învoire să ştii că am să te gonesc ca pe un câine, m-ai auzit?

— N-am surzit încă, domnule Traft, spuse Jocelyn pe un ton batjocoritor.

James se îndepărtă. Îşi pregăti patul şi se culcă. Era tare îndurerat Cuvintele lui Hack îl răniseră adânc.

Cowboy-i cinară singuri. Nimeni nu-l luă în seamă pe Jocelyn.

Construcţia gardului, sporea văzând cu ochii.

Timp de trei săptămâni, în fiecare Sâmbătă, Hack pleca spre West Fork. Nici ceilalţi oameni nu se mai duceau la Flagerstown, căci drumul până la oraş era prea lung acum.

Bud şi Curly plecau mereu în urma lui Hack pentru a-l urmări.

Înştiinţarea, pe care James o dăduse pe propria lui răspundere – prin care renunţa la toate vitele transporta dincolo de Sycomore – bucurase mult, nu numai pe locuitori din vale, dar chiar şi pe oamenii lui. Datorită acestei hotărâri, prestigiul lui crescuse foarte mult.

Pe la mijlocul lunei August, se dădu primul atac împotriva gardului. Fusese doborât în apropiere de Rockycanon. Sârma ghimpată fusese tăiată în mai multe locuri, iar stâlpii smulşi. Două zile, fura necesare pentru repararea stricăciunilor.

James fu tare amărât din pricina aceasta. Nu-l mângâia decât gândul că şi oamenii lui, se revoltaseră împotriva acestei netrebnicii.

— Şefule, se rugă Prentiss îngăduiţi-mi să urmăresc aceste semne de potcoavă. Vom afla foarte curând cine a tăiat gardul.

— Şi la ce ne va folosi aceasta?

— Vom putea împiedica ca lucrul să nu se mai repete a doua oară.

— Cum vrei să ajungi la acest rezultat?

— Aceasta va fi treaba ta, după ce noi îi vom fi prins pe vinovaţi.

— Să mai aşteptăm câtva timp, fu de părere James. Cele câteva sute de metri de sârmă şi zilele de muncă în plus, nu au nici o importanţă. Fireşte, dacă atacurile se vor repeta, trebuie să intervenim.

— Va fi aşa precum doreşti dar să nu-ţi închipui că cei din Cibeque vor sta cu mâinile în sân. Cu siguranţă că ei au tăiat de astă dată gardul. Şi Bud este de aceeaşi părere.

— La vârsta ta, interveni Jocelyn, adresându-i-se lui Prentiss, ar trebui să ştii că este foarte primejdios să învinovăţeşti pe cineva, până ce nu ai o dovadă sigură.

— Un singur lucru, pot totuşi dovedi, spuse Curly mâniat.

— Şi care anume?

— Că este o mare mârşăvie din partea ta, să pomeneşti aici despre cei din Cibeque.

— Din păcate, zise Hack, la aceasta nu-ţi pot răspunde înainte de Luni seara. Duminică mă întâlnesc cu drăguţa mea, cu Molly şi daca te-aş omora înainte, nu m-aş mai putea duce la întâlnire.

— Iubirea ta: cu Molly, este o altă minciună sfruntată.

Atitudinea ameninţătoare a lui Jocelyn, îl hotăra pe James sa intervină. Îl lua pe Curly de braţ şi-l conduse în afara taberei.

— Netrebnicul acesta mă mânie grozav, spuse Prentiss, când ei fură singuri. Se laudă mereu că e iubitul lui Molly Dunn. Ar fi posibil ca fata să fi cedat, până în cele din urmă stăruinţelor lui, totuşi mie nu-mi vine a crede un astfel de lucru.

— Aşa dar, nu eşti absolut sigur? întrebă James neliniştit.

— Niciodată nu poţi fi absolut sigur de ceva. Dacă într-adevăr este aşa precum spune el, mai devreme sau mai târziu se va însura cu ea. Fete ca Molly nu se întâlnesc la tot pasul. Şi chiar dacă ar păstra-o toţi cowboy-i ar dori sa se însoare cu ea... Chiar şi Bud.

— Dar tu, Curly?

— Şi eu, bineînţeles... Ce vină are biata fată? Tată-său nu e bun la nimic, mamă-sa e mult prea drăguţă cu orice cowboy, iar frate-său... Numele lui e de ajuns pentru a o face de ruşine.

James nu răspunse nimic. Era întins pe pătura lui şi-şi răsucea nervos o ţigara.

Arşiţa zilei trecuse. Amurgul, posomorât şi greoii, se lăsa asupra taberei. Aerul devenea din ce în ce mai răcoros.

— Curly, zis deodată James, aş vrea să fiu la fel ca tine.

— Şefule, pentru ce vorbeşti astfel, îmi eşti cu mult superior doar, ai dovedit de ce eşti în stare. Toţi oamenii simt de partea ta... în afară de intrigantul cela de Hack Jocelyn, pe care nici nu trebuie să-l iei în seamă.

— Mie nici nu-mi pasă de ceea ce este el, mă doare numai ceea ce pretinde a fi.

James, în durerea lui, simţea nevoie să se spovedească cuiva.

— Vă gândiţi, când spuneţi acestea, la Molly?

— Da, căci, din nenorocire, eu iau lucrurile mai în serios decât tine.

— Doamne, Doamne, cine s-ar fi gândit la aceasta? Mai întâi, Bud, apoi eu, iar acum dumneata. Ce drac de fata?…

— Curly, pe cinstea mea, Molly este o fată foarte cuminte.

— Şi eu cred aceasta, răspunse Prentiss pe deplin convins. Dar cine poate fi absolut sigur?

CAPITOLUL XIV

Însfârşit sosi ziua în care James putu admira de la poalele Diamantului, minunata vale Cibeque. Pete cenuşii întretăiau marea de verdeaţă ce se întindea în faţa lui; erau aşezările omeneşti.

Se zărea şi satul West Fork. Şoseaua şerpuia ca o panglică albă printre casele rare, apoi se pierdea în câmpiile sărăcăcioase. Oare Molly locuia în colibele din marginea satului?

Îşi îndreptă privirile spre Sud şi spre Vest. Pentru prima oară, vedea adevărata înfăţişare a Arizonei, cu munţii şi pădurile, cu câmpiile şi păşunile ei.

Când se întoarse în tabără, James zări ţintuit de trunchiul unui copac un afiş. Conţinea o ameninţare brutală. La mijloc, era o mare pată neagră, gaura unui: glonte de revolver. Cu acest prilej îşi aminti că deunăzi Prentiss îl prevenise să nu mai călărească singur prin pădure.

Între timp, tabăra fusese ridicată şi mutată mai spre sud. James trebuia să se îngrijească ca totul să fie bine orânduit.

A doua zi de dimineaţă el institui un serviciu de pază. Toţi cowboy-i, fură mulţumiţi de hotărârea lui James. Numai Jocelyn îşi bătu joc de o astfel de «idee modernă adusă din Missuri».

Jocelyn fu liniştit în zilele următoare. Sâmbătă după amiază însă pe când se pregătea, să plece spre West Fork, rosti cuvinte atât de insultătoare la adresa lui James, încât chiar şi Jeff, bucătarul mut şi surd, îşi ieşi din fire.

— Pentru numele lui Dumnezeu! strigă el spre uimirea tuturora, eu sunt un om paşnic care iubesc liniştea, de aceea, prefer chiar să tac tot timpul. Dar, vă spun curat, dacă nu-l potoliţi pe acest nemernic, sunt în stare să vă otrăvesc pe toţi.

Oamenii rămaseră înmărmuriţi. Apoi fiecare începu să ţipe cât îl ţinea gura.

— La drac'! surdul ne-a auzit.

— Are dreptate!

— Trăiască bucătarul nostru!

— Şi noi. Care credeam că el nu poate vorbi!

În afară de Jocelyn, nimeni nu părăsi lagărul în Sâmbăta

aceea. Fiecare dormea sau discuta cu un prieten. Dar convorbirile încetau de îndată ce James se apropia. Cu toate că purtarea lor faţă de el se schimbase complet, nu-l priveau însă ca pe unul de ai lor.

Spre seară, Bud Chalfolk îl invită să meargă împreună cu el să pescuiască păstrăvi, ceea ce James făcea întotdeauna cu mare plăcere. La întoarcere – aduceau o pradă bogata – fură salutaţi cu veselie. În aceea seară, Jeff Davis le pregăti o cină vrednică chiar şi de un rege.

A doua zi, imediat după masa de prânz. James şi Bud plecară din nou la pescuit. Curly se rugă să-i fie îngăduit să se alăture lor. El se oferi să prindă lăcustele ce aveau să servească drept momeală. Şi era tare hazliu, să-l vezi pe acest uriaş cu picioare lungi fugind cu pălăria în mână, după săltăreţele insecte.

Se întoarseră în tabără, înainte de apusul soarelui. Erau tare veseli.

James fu surprins văzându-l pe Hack. Costumul lui mototolit lăsa impresia că Jocelyn dormise într-o claie de fân în noaptea ceea, iar fata lui umflată arăta limpede că el nu se dăduse în lături de la băutură.

James aruncă din mâini plasa cu păstrăvi, se apropie de Hack. Îl apuca de umeri şi-l zgâlţâi cu putere.

— Jocelyn, eşti concediat.

— Prea târziu, domnule Traft. Eu am demisionat, ieri.

— Cu atât mai bine! Atunci părăseşte imediat tabăra, încă înainte de cină.

— Cei din West nu au obiceiul de a goni oamenii flămânzi. De altfel, d-ta eşti un biet filfizon.

James ridică pumnul. Îl lovi pe cowboy în obraz.

Hack se prăbuşi. În cădere, răsturnă banca pe care şedea Cherry.

James se năpusti asupra lui Jocelyn. Pumnii lui erau nemiloşi faţă de acest nemernic. Prentiss încercă să-l îndepărteze pe James. Era însă neputincios în faţa mâniei lui.

— Fraţilor, daţi-mi o mână de ajutor! strigă Bud. Şefule, ai să-l omori!

Oamenii reuşiră, până în cele din urmă, să-l despartă; James tremura de furie. Jocelyn, cu faţa plină de sânge şi cu privirile rătăcite, se uita înspăimântat în jurul lui.

— Unul din voi, strigă James gâfâind, să-l ducă afară din tabără. Să-şi ia lucrurile şi calul. Îi voi plăti şi leafa ce i se mai cuvine.

James, sprijinit de Bud, se îndreptă spre locul unde-şi ţinea lucrurile. Căzu greoi peste ele. Îl rugă pe Bud său scoată punga cu bani.

— Ia cât trebuie, îi porunci, el, vreau să-l plătesc până la sfârşitul lunii.

— Eu i-aş da numai cât i se cuvine, îl sfătui Bud.

James îşi potoli cu greu mânia. Reveni în mijlocul oamenilor săi. Jocelyn fusese îndepărtat din tabără, căci Bud şi Prentiss se întorceau tocmai dinspre pădure.

— Bine ca sa terminat, răsuflă Bud uşurat. Slavă Domnului că n-am păţit şi mai rău.

— Dar întâmplarea aceasta poate avea urmări rele pentru şef, spuse Curly gânditor.

— Ştiu, băieţi… ştiu, dar nu m-am putut stăpâni.

— Vă înţelegem, şefule. Îngăduiţi-ne însă un sfat: daca îl zăriţi vreodată pe Jocelyn, trageţi dumneavoastră mai întâi.

Peste câteva zile tabăra fu din nou mutată, lângă orăşelul Tobes. Drumul care ducea într-acolo era foarte prost întreţinut. Astfel toate alimentele şi valurile de sârmă trebuiau aduse pe cai.

Tobes – un nume aproape legendar – fusese un vânător celebru, care-şi ridicase, la umbra pinilor înconjurători, un adăpost de buşteni. Se mai vedeau încă urmele lui.

De jur împrejur, se întindea pădurea sălbatecă, străbătută de pârâul cu acelaş nume şi bogată în vânat de tot felul.

— La toamnă, după ce vom isprăvi lucrul, vom vâna în această pădure, se adresă James lui Bud şi lui Prentiss care-i arătau din în ce mai multă prietenie.

— Nădăjduim, zise Curly că ne veţi lua şi pe noi. Seara, tot veţi avea nevoie de cineva care sa vă aducă lemne sau apă. Şi apoi, eu mă pricep la gătit tot atât de bine ca şi Jeff.

— Desigur că veţi veni amândoi cu mine, răspunse James râzând.

— Mă tem numai de un singur lucru, adăugă Bud gânditor. Atunci când gardul va fi gata să nu trebuiască să ne războim cu cei care vor tăia sârma şi vor fura viţeii!

Oamenii se porniră pe lucru, James – care între timp se adaptase complet mentalităţii vestice – nu se gândea decât la un singur lucru: cu ce drept îngrădea el izvorul Tobes, atât de trebuitor pentru oamenii de acolo. Cu toate acestea vitele nu erau împiedicate să ajungă la izvor, prin partea de vest a

gardului. Ceru sfatul celor doi prieteni ai săi şi-i întrebă care va fi părerea băştinaşilor asupra hotărârii sale.

— Dar ştrengarii aceştia, râse Curly nu beau apă niciodată. Nu sunt obişnuiţi decât cu whisky!

— Pe cinstea mea, şefule, întări Bud. De prisos să vă faceţi griji pentru aceasta. Oricum, tot se vor da lupte sângeroase.

Şase zile mai târziu, veni rândul lui James să facă de uză de-a lungul gardului. Pe când oamenii erau încă la ajun, îşi înhăma calul şi se pregăti să plece.

— Şefule, până unde vreţi să mergeţi? îl întrebă Bud.

— Cred că până la Sycomore.

— Fiţi cu băgare de seamă, îi strigă Curly, oarecum îngrijorat.

Dar James nu luă în seamă spusele lui. Se lăsă furat de gânduri. Deşi era fericit că reuşise să câştige nu numai respectul oamenilor lui, dar chiar şi dragostea lor, totuşi nu se putea împiedica de a nu fi mereu cu mintea la Molly. De multe ori, în nopţile de veghe, gândurile îi zburau la ea: o iubea din tot sufletul, o iubea cinstit. De aceea se hotărî ca, întruna din zilele următoare, să plece la West Fork, să-şi mai încerce odată norocul! Să vadă dacă nu se poate împăca cu ea!

Deodată, el observă că porţiunea de gard dinspre Sycomore fusese doborâtă. Vitele, în mari cârduri, treceau prin desişurile din vest.

Cu arma în mână, James cercetă prin apropriere. Nu găsi însă nici un indiciu care să-l poată duce pe urmei atentatorilor.

Întoarse calul spre a se înapoia în tabără. Era tare mâhnit. Mergea de-a lungul gardului. Acesta mai era tăiat şi într-alt loc, tot în dreptul unei văi. Pe pământ se vedeau urme proaspete de copite. James descăleca şi le cercetă atent. Le urmări pentru a vedea unde trebuia să-i caute pe netrebnicii aceia.

Deodată calul lui se opri. Din spatele unui copac se zărea un om înalt, cu faţa tuciurie, îmbrăcat într-o haină de piele; Traft îl recunoscu uşor.

James rămase înmărmurit. Ţeava lucitoare a unui revolver, era îndreptată spre el. Înainte de a putea face vreo mişcare, simţi o mare durere. Calul său se ridică în două picioare, apoi se prăbuşi la pământ.

CAPITOLUL XV

În cădere. James se lovi cu capul de pământ. Când îşi reveni în simţiri, mai multe picături de apă rece îi şiroiau pe obraz. O mână catifelată atingea uşor fruntea sa.

Deschise cu greu ochii. Era închis sub un frunzar verde, printre care se furişau tremurând razele soarelui.

Capul îi era sprijinit de un trunchi de copac. Lângă el şedea o fată. Când îl văzu mai înviorat, scoase un strigăt de bucurie şi spuse:

— Slavă Domnului că ţi-ai revenit în simţiri.

— Molly Dunn, bâigui el istovit.

Faţa fetei se însenină. Ochii i se umplură de lacrimi. El îi văzu mâinile însângerate.

— Sunt greu rănit? o întrebă el cu voce stinsă.

— Nu ştiu! Mă tem că da.

— Unde m-a nimerit glontele?

— Aici, în piept.

Cu tot ajutorul lui Molly îi fu foarte greu să se ridice. Fata îi pusese la inimă un ştergar ud. Era plin de sânge. Totuşi James îşi dădu seama că glontele. Nu-i atinsese nici inima şi nici plămânul. Plumbul, îi străbătuse corpul, lângă umărul stâng.

— Mai sunt rănit undeva?

— În cădere, te-ai zgâriat la cap.

— Atunci, sunt sigur că voi scăpa cu viaţă.

— Mi-a fost tare frică, murmură ea. Ce să fac acum?

— Ai apă rece?

— Da, am adus de la izvor.

— Ia basmaua şi rupe-o în fâşii. Caută în buzunarul hainei mele. Ai să găseşti o batistă. Rupe-o în două. Împreunează capetele. Acum şterge sângele şi leagă bine rana cu batista.

James era sprijinit de trunchiul copacului.

— Voi încerca să vă duc la oamenii dumneavoastră, îi zise Molly întorcându-se.

Lui i se păru că ea îl priveşte ca pe un străin. Nu mai îndrăznea s-o tutuiască.

— Dacă îmi veţi ajuta, vom putea ajunge acolo.

Sprijinit de Molly, James reuşi, să înainteze câţiva paşi.

Deodată, totul începu să se învârtească în jurul lui. Urechile-i vâjâiau. Se clatină. Ea îl lăsă încetişor la pământ.

O văzu întorcându-se de la râu. Aducea apă în pălăria lui.

— Sunteţi prea istovit, domnule James, îi zise ea dându-i să bea.

— Da, răspunse el, sprijinindu-şi capul de un trunchi.

Trecură câteva minute. Apoi ea îl întrebă:

— Ştiţi cine v-a împuşcat?

El afirmă dând din cap.

— Pentru ce nu v-aţi apărat?

— Eram ca împietrit. Uitasem că aveam şi eu o armă.

Îşi duse mâna la piept. Rana începuse din nou să-l doară. Îşi scoase ceasul din buzunarul de deasupra bandajului. Era: o amintire de familie. Pe capacul lui, deosebi urmele glontelui; astfel proiectilul fusese abătut din traiectoria lui. Îl arată lui Molly.

— Numai datorită lui, mai sunteţi încă în viaţă. Căci Dunn nu îşi greşeşte niciodată ţinta.

— Dar… pentru ce a tras împotriva mea? Din pricina gardului?

— Nu, din cauza mea. I s-a povestit despre întâlnirea noastră din Flag.

— Aşa dar, cunoşteai planul lui? Deci nu te găseai pe aici, din întâmplare?

— Nu, zise ea şoptind.

— Vroiai să mă salvezi.

— Vroiam numai să vă înştiinţez. Nădăjduiam să ajung înaintea, lui Frank. Dar… ce facem acum?

— Nu ştiu! În orice caz, eu nu pot călări. Îmi arde capul.

— Trebuie neapărat să vă arătaţi unui doctor. Puteţi căpăta friguri. Oamenii dumitale au o căruţă?

— În nici un caz, dumneata nu trebuie să te duci în lagărul oamenilor mei.

— Pentru ce nu?

— Pentru că atunci ei vor afla numaidecât că fratele dumitale m-a…

— Mai devreme sau mai târziu, toi vor afla, îl întrerupse ea.

— Probabil! Dar până atunci, mă voi însănătoşi şi voi fi în stare să-i împiedic de la o faptă necugetată. Ce depărtare este până la locuinţa dumitale?

— Aproape cinci mile.

— Atunci pleacă, ca să nu ţi se observe lipsa acasă. Fratele

dumitale nu trebuie să afle că te interesezi de mine. Dacă vrei, poţi veni şi mâine să mă vezi.

Ea se ridică. I se citea pe faţă teama care o avea de Frank.

— Mai am un singur lucru de făcut, zise Molly şi se îndepărtă.

Se întoarse repede. Aducea arma şi bidonul lui James pe care-l umpluse cu apa proaspătă. I le puse lângă el. Apoi se plecă şi aşternu pe jos frunze de pin. Puse peste ele o pătură şi ajută lui James să se întindă pe ea. Îi înghemuii haina sub cap, drept pernă.

— Nădăjduiesc că vă veţi odihni bine. Nu o să va fie frig. Eu plec.

— Dar vii şi mâine?

Fata încuviinţă din cap deşii îşi dădea seama cât de greu îi va fi să se ţină de promisiune.

Deodată se plecă peste el şi îi atinse fruntea cu vârful buzelor. Apoi fugi grăbită.

James privi îngândurat în urma ei. Dar copleşit de oboseala. Adormi în curând.

Când se trezi soarele răsărise de mult. Copacii aruncau umbre prelungi peste covorul de muşchii al pădurii.

James numai simţea dureri atât de mari, dar îi era tare cald şi sete. Se ridică cu greutate şi bău câteva înghiţituri de apă.

Fără îndoială că fusese rănit mult mai grav decât crezuse la început. Ştia că oamenii lui nu vor începe să-l caute decât de abia a doua zi de dimineaţă şi că nu vor ajunge prin aceste locuri decât a treia zi, căci, desigur, îşi vor îndrepta cercetările lor, mai întâi spre nord. Singura lui speranţă era ca Molly să sosească în curând.

— «Dar dacă Molly nu va veni deloc?»

Îndepărtă repede acest gând.

— «Nu, ea va veni cu siguranţa. Dar mai trebuie să aştept până atunci».

…Lumina zilei începu să pălească. Amurgul se lăsa încet. Stele luminoase apăruseră pe boltă. Zgomote ciudate ajungeau până la el. Din când în când sorbea: câte o înghiţitură de apă, ceea ce-i provoca mari dureri. Adormi.

Cântec voios de păsărele îl deşteptară.

Când deschise ochii, soarele strălucea, la orizont. Privi în jurul lui. La început nici nu-şi dădu seama că nu se află în tabăra lui, ci în mijlocul pădurii. Durerea de cap îi trecuse complet. Se simţea mult mai bine.

James se gândea ca în acelaş moment se trezeau şi cei din

tabăra. Se vor speria când vor observa lipsa lui. Curly şi Blid vor organiza căutarea şefului lor, pe care toţi îl preţuiau acum. Mai devreme sau mai târziu, se vor abate şi pe aici şi-l vor găsi. Dar chiar dacă nu se va întâmpla astfel, peste câteva zile va fi el singur în stare să meargă până la tabără.

Desigur că în foarte scurt timp, toată lumea va afla de întâmplarea lui. De fapt ar trebui să fie recunoscător lui Dunn, căci datorită lui va fi socotit drept un erou. Totuşi, el nu-l va trăda pe fratele lui Molly, iar aceasta numai de hatârul ei. James plănuise ce să povestească oamenilor.

Deodată auzi tropotul unui cal ce se apropia.

Încercă să se salte pentru a-l zări pe călăreţ.

Dar o puternică durere în mână îi aminti că era încă prea devreme pentru a face asemenea mişcări bruşte. Asculta cu atenţie. Tropotul calului se auzea din ce în ce mai limpede. Calul nu era potcovit şi nici nu părea să poarte o greutate prea mare.

— «Fără îndoială, aceasta e Molly, murmură el cu vocea stinsă.

I se păru o veşnicie până ce ajunse la el. Avea părul despletit. Scânteia în bătaia razelor de soare. În mână ducea o legătură.

— Cum te mai simţi? îl întrebă ea.

— Foarte bine. Iar acum, de când eşti tu aici, admirabil.

Molly se aşeză pe pământ lângă James. Părea buimăcită. Fără îndoială că nu dormise toată noaptea.

James observă că Molly purta la mâna stângă un bandaj plin de sânge. O întrebă îngrijorat dacă nu cumva se rănise.

— Nu, asta este numai pentru a o înşela pe maică-mea. Îmi trebuia un pretext pentru a mă putea duce în sat. I-am spus şi domnului Sommer că m-am tăiat şi că mi-e frică de o infecţie. Mi-a dat atunci o alifie foarte bună şi un bandaj. Ţi-am adus săpun şi prosop. De asemeni şi ceva de mâncare.

— Eşti o fată minunată, Molly!

Ea pleca ochi sfioasă.

— Mă duc să aduc apă.

Luă bidonul şi pălăria lui şi se îndepărtă.

James privi încântat în urma ei. Ea se întoarse cu apa şi se aşeză lângă el. Îi desfăcu cureaua de piele, care-i strângea bandajul. Îşi trecu mâna peste fruntea lui şi-i măsură pulsul.

— Slavă Domnului că nu ai temperatură! exclamă ea voioasă. Aşa, acum stai liniştit. Nu te mişca. Nu vei simţi nici o durere.

Îi desfăcu bandajul şi-l pansa din nou.

— Din câte îmi dau seama, zise ea când isprăvi, rănile se vor

vindeca toarte repede. Totuşi ar fi bine sa vestesc pe oamenii tăi. Te ai putea duce mai repede la Flag să te araţi unui doctor.

— Nimeni nu mă va îngriji mai bine, decât tine. Dar ce… iar vrei să pleci? zise el, văzând că Molly se ridicase.

— Momentan nu pot face nimic pentru tine.

— Dimpotrivă! Să-mi răspunzi sincer la o întrebare:

Îl privi mirată. Cuvintele lui îi părură ciudate.

— Molly, vrei să fii nevasta mea?

— Mi se pare, domnule Traft, spuse ea roşind, că suferi de friguri sau v-aţi pierdut minţile?

— Te iubesc nespus de mult, draga mea. Vreau să ne căsătorim.

— Şi tocmai cu mine? Cu Molly Dunn?

— Da! Tocmai cu tine.

Neîncrezătoare, ea îl ţinti cu privirile.

— Cu neputinţă! Ce va spune lumea, domnule Traft?

— În primul rând, cred că ar fi timpul să-mi spui pe nume. Şi apoi, mie nu-mi pasă de ce va spune lumea. Pe mine nu mă interesează decât răspunsul tău.

— Sunt fericită, dragă James, că ţii la mine. Sunt mândră că mă ceri în căsătorie. Dar eu nu voi putea deveni niciodată nevasta ta.

— Iubeşti pe altcineva?

— Nu, nu te iubesc decât pe tine. Dar nu uita că eu sunt o Dunn. Sora celui care trăgând împotriva ta, a trecut în rândul criminalilor.

— Dar nimeni nu trebuie să afle de această întâmplare. Eu nu-l voi trăda pe Frank. Şi apoi poate că el se va schimba când…

— Dar afară de Frank mai sunt şi ceilalţi din familia mea.

— Ce naivă eşti? Eu nu mă însor eu familia ta, ci eu tine.

— Nu! E imposibil.

James fu cuprins de o îndoială chinuitoare. Oare cuvintele lăudăroase ale lui Hack. Jocelyn fuseseră adevărate? Molly nu-l văzuse de luni de zile. Poate că între timp se lăsase ademenită de promisiunile lui Hack. Atunci, orice stăruinţă ar fi fost de prisos. Vroi să cunoască tot adevărul. De aceea o întrebă dacă ea îl iubea pe Jocelyn.

Molly îl privi mirată.

— Hack ma urmărea pretutindeni. Îmi aţinea calea şi-mi vorbea despre dragostea lui. Dar eu nu m-aş mărita niciodată cu el. Chiar dacă nu aş iubi pe altul!

— Draga mea, murmură James cuprinzând-o de mijloc.

În acea clipă, se auziră paşi prin apropiere.

CAPITOLUL XVI

Molly dete un ţipăt ascuţit. Apoi se puse între James şi frate-său care stătea cu revolverul întins.

— Aşa dar aici erai? se răsti Frank.

— Da! L-am văzut prăbuşit în sânge după ce ai fugit, răspunse fata cu mult curaj.

— Deci. Vroiai să te întâlneşti cu el?

— Nu. Treceam din întâmplare pe aici.

— Nu te cred! Ştiu de mai mult timp că există ceva între voi doi.

— Dunn, strigă James, Molly nu minte. Nu avea de unde să ştie că eu voi veni până aici în urmărirea celor care încearcă să doboare gardul pe care-l construiesc.

— Mă aşteptam ca tu să întăreşti minciuna ei. Dar cum de mai eşti în viaţă?

— Ceasornicul meu a schimbat direcţia glontelui.

— Din fericire, mai am câteva gloanţe.

Şi Frank îndreptă revolverul spre James. Dar Molly îl feri pe cel în pericol.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu ai dreptul să-l ucizi!

— Vei vedea îndată, dacă am sau nu dreptul. Dă-te la o parte!

Vru s-o lovească pe Molly cu piciorul dar fata se dete în lături cu îndemânare. Cizma lui atinse şoldul lui James. Mârşăvia faptei sale, păru să-i trezească pe Traft din toropeala care-l cuprinse…

— Molly, te rog îndepărtează-te, spuse el liniştit. Tu, tot nu-i poţi schimba gândurile. Mai e în stare să te omoare şi pe tine.

Dunn izbucni în râs. Dar Molly rămase neclintită.

— Vrei să te iei la luptă cu un om rănit? striga ea fratelui său. Ai pierdut şi ultimul pic de mândrie? Sau ai devenit un hoţ de codru şi un laş? Dacă ai şti cât de nedrept eşti cu el?!

— Mă aşteptam să-i iei apărarea.

— Da. Îl voi apăra cu toată puterea. Iar înainte de a-l ucide pe el, va trebui să mă omori pe mine.

— Ca şi când moartea ta ar putea şterge ruşinea pe care ne-ai făcut-o?

— Frank nu vezi că-l iubesc? Îl iubesc mai mult decât orice pe

lume.

— Din fericire îmi dau încă seama pe ce lume trăiesc.

Şi Frank o apucă pe Molly de braţ, vrând să o dea la o parte cu forţa. Dar ea se prinse de James.

Molly se lupta cu Frank şi vroia să-i ia revolverul pe care acesta îl ţinea în mâna dreaptă. Profitând de un moment de neatenţie din partea lui Dunn, James îl izbi cu piciorul în braţ. Frank scăpă revolverul din mână.

— Tăcere! Vine cineva, strigă în acest moment Dunn.

Şi se piti în mijlocul unui tufiş.

Dar Molly care între timp ridicase arma, îndreptase ţeava ei spre frate-său. James se apropie de ea şi şopti la ureche:

— Nici chiar pentru a mă salva pe mâne, nu-ţi este îngăduit să-ţi ucizi fratele.

Ruşinată, ea lăsă să-i scape revolverul. James îl ridică.

Dunn părea să-şi dea seama de situaţia în care se afla. Totuşi era sigur că Traft nu va folosi revolverul dacă nu e atacat.

Înainte de a putea lua vreo hotărâre, auzi o voce în spatele lui:

— Sus mâinile!

Dunn ridică braţele deasupra capului. Curly Prentiss – căci el era – îl ameninţa cu revolverul.

— Ei, Bud, strigă el, ia vino încoa!

Dinspre tufiş se zări o a doua ţeava de revolver. Apoi apăru şi Bud Chalfolk James, care recunoscuse glasul lui Curly, ascunse repede revolverul sub pătură.

— Iată-l şi pe şeful nostru, alături de Dunn şi de soră-sa.

— Ce sa întâmplat? întrebă Prentiss privind ameninţător spre Frank.

— Nimic rău, răspunse James. Mă bucur ca aţi venit. Daţi jos armele.

— Şefule, zise Bud, eşti galben la faţa. Te-ai şi rănit. Cămaşa dumitale e plină de sânge. Desigur că ţi sa întâmplat ceva.

— Vă voi povesti totul. Dar mai întâi coborâţi armele voastre. Nu pot suferi ca un revolver să fie îndreptat asupra cuiva.

Ascultători, Bud şi Prentiss se supuseră. Cu toate acestea, Frank nu îndrăznea să-şi lase jos braţele.

James începu să povestească. Le istorisi aproape tot adevărul. Dar se feri să le spună că Dunn ar fi făptuitorul.

— Când Molly a venit aici, termină el, frate-său a urmărit-o. Ne-a surprins împreună şi a mustrat-o pe soră-sa pentru purtarea ei. Mă crede un pierde-vară şi se teme să nu cumva să am gânduri necinstite faţă de Molly.

— Dunn, se răsti Curly, eşti cel mai mare netrebnic pe care l-am cunoscut vreodată. Mai întâi cum îndrăzneşti să tulburi liniştea unui om rănit? Şi apoi cum de cutezi să ai o părere atât de proastă despre şeful nostru? Nici unul din oameni de la Diamant nu ar fi în stare să-şi bată joc de o fată tânără, cu atât mai puţin un Traft. Cum poţi crede că el ar avea gânduri ascunse faţă de Molly, o fiinţă atât de fermecătoare, pe care nici nu meriţi drept soră?

Bud dădea semne de nerăbdare. Aşteptă să termine Curly. Apoi se adresă el lui Frank:

— James Traft, conducătorul nostru şi Molly Dunn, începu el, pe ton solemn, sunt deasupra oricărei bănuieli. Dar cineva îndrăzneşte să se îndoiască de acest lucru, va avea de a face cu mine. Aşa! Acum lasă jos mâinile! Te sfătuiesc ca pe viitor să te ţii mai departe de gardul nostru.

Frank îl privi întrebător pe James. Acesta dădu din cap. Dunn se întoarse şi dispăru în tufiş.

…Curly se apropie de James şi-i strânse mâna cu prietenie.

— Să mai îndrăznească cineva să te m-ai vorbească de rău – zise el ameninţător, mai ales acum. După ce ai primit botezul focului! Nădăjduiesc că rana nu este prea gravă.

— Din fericire, nu. Dacă mă sprijiniţi puţin să încalec, mă voi putea reîntoarce cu voi.

— Foarte bine! Molly va îngrijit tot timpul? Ce noroc au unii oameni! Bună ziua, domnişoară Molly! Ce mai faceţi?

— Mulţumesc, destul de bine, răspunse fata surâzând. Sunt mulţumită că lucrurile s-au sfârşit astfel.

Bud la rândul lui se apropie de ea. Părea puţin tulburat.

— Nu vom uita niciodată, domnişoară, că l-aţi salvat pe şeful nostru. De acum înainte toţi oamenii din Diamant, vă vor asculta fără şovăire. Cu toţii am fi fericiţi să ne însurăm cu dumneata…

— Da şi pentru că nu se pot însura toţi deodată cu tine, se va însura numai, şeful, râse James. Şi pentru a hotărî aceasta, băieţi, lăsaţi-ne puţin singuri.

Cowboy-i îl priviră uimiţi, dar se îndepărtară.

— Nu vreţi să vă luaţi rămas bun de la Molly? strigă James în urma lor.

Curly se apropie de tânăra fată.

— Eu aştept ceva de la dumneata, domnişoară Molly. Ştii ce aştept… Bună-ziua şi mult noroc!

— La revedere, Molly, strigă Bud. Dacă te măriţi cu şeful nostru, îţi iert chiar şi faptul că m-ai refuzat pe mine.

Se îndepărtară grăbiţi.

— Ce oameni tăcuţi şi totuşi ce băieţi minunaţi! zise Molly surâzând.

— De aceea tu nu trebuie să-i dezamăgeşti. Ai auzit ce spera din partea ta!

— Totuşi nu pot crede că lucrul acesta se va adeveri vreodată.

— Dar ai spus fratelui tău că mă iubeşti. Sau ai minţit?

— Nu, nu, dar e cu neputinţa.

— Nu vreau să te silesc, draga mea. Eşti încă sub impresia celor întâmplate. Du-te acasă şi gândeştete în linişte. Eu ma simt legat de tine. Când voi fi complet restabilit, ne vom întâlni, într-o zi la West Folk.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Tu nu trebuie să te arăţi acolo. Ţi-ai pune viaţa în primejdie!

— Acum, când fratele tău ştie că eu am gânduri serioase faţă de tine, nu mai, am pentru ce să ma tem de el.

Ea roşi. Se plecă spre el şi-l sărută. Apoi se îndepărtă fugind.

…Când Curly şi Bud se reîntoarseră aducând calul lui James, îl găsiră culcat şi ţinând ochii închişi. Se gândea ce va spune unchiu-său când i-o va prezenta pe Molly drept logodnica lui.

— «Desigur, bătrânul nu-mi va refuza binecuvântarea. Unchiul ştie să judece o femeie tocmai pentru ca el a rămas neînsurat».

Bud şi James priviră cercetător spre James, dar nu îndrăzniră să-i pună vreo întrebare. Împachetară lucrurile lui, dar uitară de borcănaşul de alifie şi de ştergarul pe care Molly le adusese de dimineaţă. James le atrase atenţia asupra acestor obiecte. Cei doi cowboy schimbară o privire plină de înţeles. Bud începu să fredoneze o veche melodie din Texas, în care se vorbea de obiceiul îndrăgostiţilor, de a păstra orice lucru – cât de neînsemnat ar fi el – dăruit de iubită.

— Netrebnicilor! strigă James fără răutate, totuşi supărat pe cei doi cowboy, care nici nu se gândeau să-i ajute să se ridice. Sprijinindu-se de unul din stâlpii gardului, care mai rămăsese în picioare, reuşii cu multă greutate să încalece. Dar îşi dădu repede seamă ca prietenii lui, atât de căliţi în greutăţile vieţii nu-şi puteau închipui că tocmai şeful lor ar avea nevoie de ajutor.

Bud călărea în frunte, pe când Curly se ţinea pe lângă James.

— Şefule, spuse el deodată, eşti sigur că cel care a tras în dumneata n-a fost Dunn.

— Cum de te poţi gândi măcar la un astfel de lucru?

— Adineauri, când Frank a plecat atât de grăbit, am avut impresia că aştepta să fie împuşcat pe la spate. De altfel… eram

cât pe aici să-l dobor cu un glonte.

— Ar fi fost o mare greşeală, dragul meu Curly, căci Dunn nu a avut nici un amestec în toată afacerea aceasta.

James izbuti sa se ţină pe cal. Totuşi, la cel mai mic urcuş al şoselei, trebuia să se agaţe de curelele şelei. Fiecare zdruncinătură a calului îi producea, mari dureri. Când ajunse în tabără, ceilalţi oameni îl primiră cu strigăte de bucurie.

CAPITOLUL XVII

Timp de doua săptămâni, Molly nici nu-şi dădu bine seama de cele întâmplate.

De altfel părinţii ei nici nu observaseră că ea lipsise atât de mult timp de acasă. Iar aceasta numai datorită lui Frank, căci el sosise înaintea ei şi astfel o împiedicase pe mamă-sa să se gândească la ea.

Frank o urmărea mereu cu privirea pe Molly dar nu vorbea niciodată cu ea şi nici nu-i răspundea când ea îi întreba ceva.

Părea mereu cufundat în gânduri. Din când în când, se ducea la câmp, dar nu uita niciodată sa şi ia arma eu el. De mai multe ori, Molly îl zărise prin fereastră, rezemat în sapă şi privind ţintă spre pădure.

— Dar ce e cu Frank? întrebă mamă-sa într-o zi. În fiecare noapte, îl aud plimbându-se neliniştit prin pridvor.

— Probabil că e îndrăgostit, răspunse Molly. Când iubesc, oamenii devin atât de ciudaţi...

— De unde ştii tu asta?

Molly ridică din umeri şi ieşi cântând.

Cu toate acestea nu era deloc veselă, ba dimpotrivă, era chiar tare mâhnită.

Nu mai muncea acum cu aceiaşi voioşie ca înainte, fapt pentru care se certa cu mamă sa.

Într-o Duminică dimineaţă, Andy Stoneham veni la ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, pentru ce eşti atât de palidă, se miră el. Nu cumva eşti bolnavă?

Ea bâigui câteva cuvinte neînţelese.

După prânz veni tânărul Peech, care părea foarte grăbit. Îi spuse că a adus un pachet pe care, prevăzător, îl lăsase afară lângă gard. Apoi, plecă grăbit fără a mai da o altă explicaţie.

Când se apropie de gard, zări un pachet învelit în pânză şi legat cu sfoară, întocmai cu acelea pe care le văzuse la Flag.

— «Oare ce să fie în acest pachet?» se întrebă Molly.

Un dar din partea tânărului Peech? Nu, căci atunci acesta ar fi rămas să vadă ce impresie face asupra ei, atenţia lui. Era oare un semn din partea «lui». Sau numai o glumă proastă?

Molly duse pachetul în odaia ei. Îl desfăcu cu grijă. Conţinea trei pachete mai mici şi mai multe cărţi dintre care una părea mai veche. În primul pachet, găsi o sucupă cu bomboane, în ăl doilea, o basma şi însfârşit la al treilea o cutie în care se aflau toate cele trebuincioase cusutului.

— «Desigur că toate acestea sunt de la James», murmura ea, căutând zadarnic o scrisoare.

Dezamăgita, deschise prima carte. Era o gramatică engleză. Pe prima filă citi; James Traft, liceul din Welsviler 1 Sept. 1888.

— Ei, dar ce, tocmai o carte de şcoală îmi trimite?

Vroia prin acest dar să-i arate că din cauza neştiinţei ei, îi pare rău de propunerea pe care i o făcuse? Molly îşi dădu repede seama că el nu ar fi fost în stare s-o jignească. Nu, el dorea numai ca ea să-şi completeze învăţătura, pentru ca mai târziu, când va fi a lui.. Nu îndrăzni să-şi termine gândul.

Fericită, Molly puse cartea sub pernă. Apoi îşi legă basmaua în jurul gatului, îşi luă un roman şi sucupa de bomboane şi se duse la geam să citească. Din când în când se uita spre pădure şi exclama:

— «Mă mir că nu mi a trimis nici o scrisoare».

Toată săptămâna, aşteptă cu nerăbdare. Duminica următoare fu însă tare mâhnită: tânărul Peech nu veni. Dar îşi zise că nu are nici un motiv să fie tristă; până la ea, Peech trebuia să călătorească două zile. Putea oare să pretindă ca tânărul să-şi piardă patru zile numai pentru a-i aduce ei veşti de la «el»? Desigur că nu! Poate că va veni Duminica următoare. Era singura ei nădejde…

Veni şi septembrie. Ferdele se colorau în cafeniu, iar copacii îşi pierdeau culoarea lor verde. Toamna sosise. Era anotimpul pe care Molly îl îndrăgea cel mai mult.

Frank începuse să se ducă mai des prin sat. Prinsese gust de băutură. Totuşi el se îngrijea mai departe de recoltă. Ducea animalele la păscut şi îngrijea de gardul proprietăţii. Ba chiar începuse să taie lemne şi sa le aşeze grămadă. Molly află că el aştepta vizita şerifului din Flagerstown, ba chiar a unuia din oamenii de la Diamant. Dar nu venii nimeni. Iar la West Fork se aflase de păţania lui James Traft. Anume că fusese împuşcat de unul ce se declarase împotriva gardului.

Frank aducea din oraş însă altfel de veşti: gardul de sârma nu depăşise izvorul Tobes, căci oamenii erau ocupaţi cu repararea stricăciunilor. Prin vai se vedeau numeroase turme de vite. Nu îndrăzneai însă să repeţi, numele celor ce le conduceau, nici

celui mai bun prieten. Banii începuseră să se arate din belşug la West Fork, în timp ce încăierările – din fericire fără urmări grave – deveneau din ce în ce mai dese. Într-o seară, pe când venea spre Molly, cineva trăsese în nevinovatul Andy, care rămase mort pe loc.

Însfârşit, în Duminica următoare, tânărul Peech veni iar la Molly. De data aceasta părea şi mai misterios. Era mândru, căci deţinea unul din secretele fetei.

O chinuia cu aluziile lui, pe care dacă ar fi vrut, ar fi putut să le trădeze mamei sau bănuitorului său frate.

Molly fu foarte mulţumită când el se ridică să plece. Îl conduse pe Peech până la grajd.

— În colţul acela, am ascuns un pachet pentru tine Daca vrei să-mi dai o scrisoare voi trece pe aici la întoarcere.

Uşa prăvăliei lui Enoch Sommer era larg deschisă, iar în faţa cârciumei lui Mace, care se afla peste drum, stăteau multe căruţe şi cai înşeuaţi.

Sommer şi vânzătorii lui aveau mult de lucru. Doamna Dunn trebui să aştepte câtva timp până să fie servită.

Molly rămase prag. Privea mulţimea. Deodată tresări. Zări un călăreţ care nu putea fi altul decât James Traft.

Orice discuţie încetă pe dată. Toţi priveau curioşi pe noul venit, pe care cei mai mulţi păreau a-l cunoaşte.

— Bună ziua domnilor, zise apropiindu-se de mulţime. Sunt James Traft şi-l caut pe Frank Dunn.

Molly se reţinu cu greu să nu scoată un ţipăt. Primul ei gând fu să se ducă la James şi să împiedice nenorocirea care se întrezărea. Aceasta ar fi însemnat însă să se trădeze. Nici nu avea speranţa să reuşească întru ceva. De aceea renunţă la hotărârea ei.

Şi apoi, observase că Traft nu avea nici un fel de armă la el. Fratele ei n-ar fi tras în nici un caz împotriva lui Frank era prea mândru pentru a se lupta cu un om dezarmat.

— Da, domnule Traft, strigă cineva din mulţime. Frank Dunn trebuia să fie în cârciuma de peste drum.

James mulţumi şi întinse o monedă de argint unui băieţaş:

— Du-te până acolo şi spune-i lui Frank Dunn că James Traft este aici şi că vrea să vorbească cu el.

Puştiul porni repede spre cârciumă. James se duse şi-şi legă calul de un stâlp.

— Sunt tare curios să văd dacă Frank va veni? zise tânărul în spatele căruia se ascundea Molly.

— Poţi să fii sigur că da, îi răspunse cineva. Iar domnul acesta nu va fi prea bucuros… te asigur.

Frank ieşi din cârciumă şi se îndreptă spre James.

— Dumneata ai trimes pe acest copil după mine? întrebă el cu glas provocator.

— Da, răspunse James.

— Şi ce trebuie să înţeleg din aceasta?

— În tot cazul, să nu o iei ca o insultă. Voiam să discut mai multe lucruri cu dumneata. Mă bucur că ai venit împreună cu toţi prietenii dumitale. Şi James arată spre oameni care urmau pe Dunn şi care rămaseră în pragul cârciumii.

— Ce doreşti? întrebă nerăbdător Frank, care nu prea înţelegea rostul cuvintelor lui James.

— În primul rând ţin să-ţi exprim părerea mea de rău pentru bănuiala care a apăsat asupra dumitale: oamenii în mei erau convinşi că banda dumitale dărâmă mereu gardul nostru. Dar acum, fiindcă suntem siguri că nu este astfel, aici în mijlocul mulţimii îţi cer iertare, în numele meu şi al oamenilor mei.

— Nu e nevoie să-mi ceri iertare, răspunde Frank râzând. E însă foarte adevărat: eu nu am nimic de a face cu gardul dumitale.

— Mai voiam să te întreb ceva: ai susţinut faţă de Seth Haverley şi Hark Jocelyn că am jignit-o şi insultat-o pe sora dumitale. Crezi că e adevărat?

— Desigur! răspunse Frank uimit.

— Greşeşti, domnule Dunn continuă James, ridicând glasul. Recunosc că sunt tare îndrăgostit de sora dumitale şi că poate, câteodată, mi-au pierdut cumpătul. Dar cerând-o de două ori în căsătorie, am dovedit, sper, că nu vroiam deloc s-o insult.

— Dacă într-adevăr lucrurile stau astfel… răspunse Dunn ruşinat.

— Molly m-a refuzat însă. Dar eu nu voi pierde curajul s-o cer în căsătorie pentru a treia oară. Mai ales că după cele ce-mi scrie ea. Nu primeşte să fie soţia mea, numai pentru că e sora răufamatului Frank Dunn.

Tânăra fată îl văzu pe frate-său tresărind ca sub o lovitură de bici.

— Dacă într-adevăr, continuă James, eşti omul despre care am auzit atâtea lucruri urâte trebuie să-mi promiţi aici faţă de toată lumea că, tocmai de dragul sorei dumitale, vei renunţa la viaţa de până acum şi vei deveni un om cinstit.

Privirile lui Frank se întunecară.

— Ai de gând să mă dojeneşti aici? scrâşni el ducând mana spre brâu.

— Eşti chiar atât de laş încât să tragi asupra unui om dezarmat? strigă James. Dă la o parte arma şi ne vom bate cinstit. Iar dacă nu te voi putea învinge astfel, voi împrumuta un revolver de la cineva şi ne vom lupta aşa precum vrei dumneata.

Furios, Dunn încredinţa unui prieten revolverul său şi se năpusti asupra lui James. Dar acesta se dădu într-o parte, iar Frank se împiedică şi căzu cu zgomot la pământ Se ridică numaidecât, dar James îl lovi cu atâta putere încât Dunn, nimerind tocmai în bara de care erau legaţi cai, o frânse în doua. Animalele începură să fugă speriate, iar mulţimea ţipa bucuroasă, căci locuitorilor din Cibeque le plăceau mult acest soi de lupte.

Clienţii prăvăliei şi cei ai cârciumei ieşiră afară. Molly fu târâta de curentul mulţimii şi trebui să se urce pe o bancă pentru a privi lupta.

Se temea de soarta lui James căci ştia pe Frank era mai voinic.

Mulţimea înaintă Frank era împins cât mai departe de zidul cârciumei. Ba el fu chiar doborât la pământ, ceea ce păru atât de caraghios încât toată lumea începu să râdă. Se ridică numaidecât, dar peste o clipă fu din nou trântit.

Mulţimea începu să se înfierbânte. Oare acest străin avea să-l învingă pe compatriotul lor? Se auzeau strigăte de îmbărbătare pentru Dunn şi voci ameninţătoare la adresa lui Traft.

Dar James nu se lăsa influenţat. Îl lovea mereu pe Dunn. De mai multe ori, acesta fu doborât la pământ, totuşi, deşi sângera şi era plin de răni. Reuşise să se ridice, în cele din urmă, un pumn mai zdravăn, îl sili să stea întins la pământ timp de câteva minute.

— Atenţie! Dunn îl va «trage pe roată», spuse tânărul din faţa lui Molly.

— Ar fi şi timpul să facă ceva, răspunse vecinul său, căci de nu ar fi pierdut.

Molly fusese martora multor lupte. Căci în Cibeque orice petrecere se termina printr-o încăierare. Auzise despre acest vicleşug al «tragerii pe roată».

Ciudat! Ea nu mai era deloc îngrijorată. Era convinsă ca James va ştie să se împotrivească oricărui atac al fratelui ei, chiar şi celor mai viclene.

Frank se ridicase şi încerca să-l împingă pe Traft la perete, ceea ce-i reuşi, căci James nu se putea feri altfel de loviturile lui

furioase.

Deodată Dunn se aruncă la pământ, se întinse pe spate şi sprijinit în coate ridică picioarele cât mai sus cu putinţă. Purta la cizme nişte pinteni puternici cu rotiţe zimţate, pe care vroia să le folosească drept arme de atac..

— Aşa! Trage-l pe roată, Dunn. Nu te lăsa! strigă cineva din mulţime.

Prima lovitură a pintenilor lui Frank nimeri în perete, a doua însă sfâşie mâneca stângă, a cămăşii lui James, ba chiar zimţii pătrunseră în carnea lui, iar a treia îl răni pe Traft la bărbie.

Îngrozită, Molly strigă spre fratele ei să înceteze lupte.

Chiar dacă nu ar fi reuşit să-l omoare pe James, l-ar fi putut desfigura pentru toată viaţa. Dar strigătul ei rămase neauzit.

Sări de pe bancă şi încercă să străbată rândurile mulţimii. Numai vedea nimic, dar auzea ţipete şi aclamaţii sălbatice. Reuşi să răzbată până în rândurile din faţă.

Între timp, James cuprinse ambele picioare ale lui Frank, astfel încât acesta nu mai putea lovi cu ele. Îl ridică în sus şi-l arunca peste umărul său, spre perete, cu atâta violenţă, încât Dunn rămase în nesimţire.

Molly se dete înapoi, căci James, aşteptând ca adversarul să-şi revie în simţire. Îşi dezlega basmaua de la gât pentru a-şi obloji rana de la braţ şi se îndreptă în direcţia în care se afla tânăra fată.

— De fapt, se adresă James mulţimii, eu nu am venit aici pentru a mă lua la trântă cu el, ci cu totul pentru alt motiv. Când şi-o reveni să-i spuneţi că dacă are de gând să se poarte frumos, se poate angaja la Diamant oricând pofteşte.

James îşi făcu loc prin mulţime şi disparu. Iar Molly fugi grăbită spre casă fără a se mai gândi că mamă-sa o aşteaptă în prăvălie.

CAPITOLUL XVIII

Retrăgându-se în camera ei. Molly se gândi că nu ar avea nici un motiv să trăiască atât de retrasă de lume. Oare James Traft nu s-a bătut pentru ea? Oare acum ar mai îndrăzni cineva s-o vorbească de rău? Nu mărturisise el în public dragostea lui pentru ea? Nu spusese ca o ceruse în căsătorie, dar că ea l-a refuzat de două ori pană acum? Nu a afirmat oare că. El va încerca şi a treia, oară?

Şi cât de nobil se purtase faşă de fratele ei care-l jignise? Ar fi fost natural să se răzbune împotriva lui Frank, mai ales după vicleanul atac al acestuia. Şi totuşi el îi oferise o slujbă în cea mai de vază grupă din toată regiunea.

Molly îşi cunoştea concetăţenii. Felul de a se purta a lui James se asemăna cu acela de a fi al oamenilor din Vest. De acum înainte, nimeni nu-l va mai socoti pe Traft drept un venetic. Dimpotrivă! El va deveni idolul tuturor, aşa după cum devenise şi al ei.

Reîntoarcerea mamei o smulse din starea ei de visare..

— Molly, eşti sus? răsună tăios vocea doamnei Dunn.

— Da, mamă.

— Vino numaidecât jos!

Molly se îndreptă spre scară. Dar măsură ce cobora îşi încetinea pasul căci la capătul scării mama ei o aştepta, cu mâinile în şolduri. Părea tare supărată. Îi arunca priviri furioase şi deloc binevoitoare.

— Pentru ce ai fugit, în loc să mă aştepţi? o întrebă ea.

— S-au… S-au luptat, îngână ea. Mi-a fost tare frică…

— Ai auzit ce a spus Traft?

— Da! Eram în apropiere.

— Este adevărat? Te-a cerut în căsătorie? Tot satul nu vorbeşte decât despre asta. Cel puţin zece-douăzeci oameni mi-au spus până acum acelaş lucru.

Molly încuviinţă din cap.

— Da mamă, acesta este tristul adevăr.

— Cum aşa? Trist? Deci, tu l-ai refuzat?

— De la sine înţeles!

— Ai făcut aceasta, deşi eşti îndrăgostită de el? De când te-ai întors de la Flag nu mai eşti de recunoscut. Şi un chior ar fi văzut că eşti îndrăgostită. Pentru ce ai procedat astfel?

— Pentru că eu nu sunt decât Molly din Cibeque.

La auzul acestor cuvinte, supărarea doamnei Dunn se dezlănţui. Furia ei nu mai cunoştea margini.

— Dar tu nu eşti deloc mândră de familia ta, o mustră mamă sa. Uiţi că eşti nepoata lui Rose Hillyard din Virginia. În vinele tale curge un sânge mai nobil decât cel al Traftilor. Trebuie să te căsătoreşti cu el!...

Sosirea câtorva tineri, care-l aduseseră pe Frank acasă, potoli tumultul de cuvinte al doamnei Dunn.

Frank era foarte palid. Se simţea tare slăbit. Totuşi, sprijinit de doi prieteni, reuşi să ajungă acasă.

Doamna Dunn şi Molly rămaseră în tindă. Frank intră în casă şi căzu ca un buştean pe pat. Molly se apropie de învins. El îi vorbi şovăitor:

— Te rog, ai grijă de mine. Nu pot face nimic singur. Molly se grăbi să aducă un lighean cu apă, mai multe prosoape şi un săpun. Îi scoase cizmele şi-l spălă de sânge. Lucrul nu era deloc uşor, căci orice mişcare părea care provoacă noi dureri. Apoi îi bandajă rănile.

— Îţi mulţumesc, Molly, spuse Frank. Ai fost în timpul luptei acolo?

— Da. Am văzut totul.

— Atunci te-ai bucurat că m-a învins, nu? o întrebă el mâhnit.

— Nu, nu, dimpotrivă... Dar nu ar fi trebuit să întrebuinţezi vicleşuguri...

— În luptă, orice mijloc este permis. Dar spune-mi, într-adevăr ţi-a propus să te căsătoreşti cu el?

— Da. Şi încă de două ori.

— Iar tu l-ai refuzat numai din pricina mea?

Molly încuviinţă din cap.

— Pentru că ai o reputaţie atât de proastă, şopti ea ca pentru sine.

— Molly să ştii că sunt şi oameni mai răi decât mine. Chiar dacă mânuiesc uşor revolverul, să fi sigură că n-am tras niciodată împotriva unui om care nu se putea apăra. Atunci când ne-am luptat în pădure, Traft avea revolver. E am lăsat pe el să tragă primul glonte.

— Îl vei mai provoca?

— Desigur!

Molly tăcu câtva timp, apoi întrebă sfioasa:

— Nu există oare nici o posibilitate de împăcare?

— Totuşi… dacă tu primeşti să fi soţia lui, îl voi cruţa! Ţi-o jur!

— Bine Frank. Dacă el îşi va repeta cererea, voi primi să fiu nevasta lui.

— Dragă surioară, nu trebuie să te îngrijeşti de aceasta. După câte ştiu eu despre el, va veni chiar azi aici… fireşte pe înnoptate.

— L-ai rănit atât de rău cu pintenii tăi!…

— Nu i-am făcut decât doar câteva zgârieturi… Dar nu poţi să-mi dai ceva de băut?

După ce Molly îi aduse lui Frank o băutură rece se urca sus în camera ei. Simţea nevoia sa fie singura. Sa se poată gândi în linişte la «el».

Era sigură că frate-său îşi va respecta cuvântul dat, i se părea cu neputinţă ca ea să devie soţia lui Traft. Ce va spune unchiul fel bogat? Dar părinţii lui James? Nu va veni o zi când el vă suferi din pricina acestei căsătorii?

Se frământă astfel între disperare şi speranţă mai multe ceasuri. Apoi coborî spre a ajuta mamei să pregătească cina.

Frank nu putea să mănânce nimic. Ea însăşi mu luă decât câteva înghiţituri şi aceasta numai spre a înlătura o nouă ceartă cu mamă-sa.

După cină, ieşi din casă, nu pentru a se întâlni cu James – ea nici nu spera să se adeverească spusele lui Frank – ci pentru că-i era neplăcută singurătatea camerei.

Adia un vânt răcoros. În depărtare stânca Diamant se înălţa trufaşă spre cerul limpede.

Deodată auzi fluierat. Tresări. Un om stătea rezemat de zăbrelele ţarcului. Privi într-acolo. Da, era James, fără să-şi dea seama, se apropie de el. James începu să-i vorbească. Dar Molly era prea tulburată pentru a înţelege cuvintele lui. James îi cuprinse mâna stângă. Molly simţi ceva rece: îi pusese un inel în deget.

Mai multe chipuri întunecate se iviră dinspre tufiş:

— Sus mâinile! se auzi o voce aspră.

James simţi ţeava unui revolver în spate. Molly recunoscu pe Seth şi pe Sam Haverley. Un al treilea bărbat o apucă de braţ: Hack Jocelyn.

— Daca scoţi o vorba, se răsti el la Molly, Traft va fi numaidecât împuşcat.

— Înainte, Traft! porunci Seth.

— Ce însemnează toate acestea? Ce doriţi de la mine? întrebă James.

— Înainte! Altfel…

— Între timp mă voi o ocupa eu de fată, zise Hack.

— Ei drăcie! tuna Seth. Ţi-am mai spus că numai eu comand. Vino cu noi. Vom vedea apoi ce avem de făcut.

— Dar eu vreau să rămân cu fata, răspunse Hack, îţi mai dau şi jumătate din partea mea, din banii ce-i vei lua pentru răscumpărarea lui Traft.

— Ce, nu eşti în toate minţile? Vrei neapărat să-l asmuţi pe Dunn împotriva noastră? Despre partea mea, poţi face ce vrei, eu te sfătuiesc însă să te grăbeşti să vii după noi.

Cei doi Haverley porniră cu Traft. În curând, dispărură în desişul pădurii, Molly care nu îndrăznea să se mişte auzi din depărtare nechezatul unui cal.

— Cu voia sau fără voia ta, tu trebuie să fi a mea, îi spuse Hack. De nu, Traft va fi împuşcat.

— Unde-l duc?

— Undeva la poalele Diamantului. Ce idee cât se poate de proastă. Se vede că nu-l cunosc pe Curly Prentiss. Vor măi întâi să stoarcă bani de la bătrânul Traft, apoi îl vor spânzura de un stâlp al gardului. Nu există decât o singură posibilitate de a-l scăpa. Să vii cu mine!

— Şi cum ar putea fi salvat?

— Eu mă oblig să îngrijesc de aceasta. Îi voi da drumul. Chiar dacă ar trebui să folosesc forţă.

— Îmi juri aceasta?

— Da.

— Frank te va omorî dacă nu te ţii de cuvânt.

— Ei se vă feri să facă vreun rău cumnatului Şi apoi, după ce voi încasa partea mea, voi plecă din Mim Aşa dar. Trebuie să te iau cu de-a sila.

— Nu-i nevoie! Vin cu tine! Dar ia-ţi mâinile!

Se înfundară spre interiorul pădurii.

CAPITOLUL XIX

De cealaltă parte a pădurii aşteptau trei oameni călări, James recunoscu propriul său cal. Hotărât lucru: răpitori lui erau oameni foarte chibzuiţi.

— Ce vreţi să faceţi cu mine? se adresă el conducătorului grupului, care discuta şoptind cu ceilalţi oameni.

— Te vom duce într-un loc sigur. Apoi vom trimită un sol la unchiu-tău... Când vom obţine banii de răscumpărare, vei fi liber.

— Îi voi cere eu singur unchiului meu sa vă dea bani. Pun însă două condiţii.

— Şi care anume?

— În primul rând. Să nu cereţi o suma exagerată şi apoi să nu daţi nici un ban lui Hack. Jocelyn a fost întotdeauna o fire curioasă, întotdeauna i-a plăcut să joace la două nunţi.. Mâi întâi ne-a trădat pe noi, nu va şovăi să facă şi cu voi acelaş lucru.

— Vezi, Seth, ţi-am spus eu... strigă unul din cowboy.

— Şi mie îmi pare rău că m-am întovărăşit cu el, răspunse Haverley.

— Iar moartea lui Andy Stoneham, pe care la ucis, tot el, o va pune tot pe socoteala noastră, spuse Seth.

— L-a omorât pe Andy? întrebă Seth.

— Desigur!

— Ce avea împotrivă lui?

— Susţinea cu Stoneham ne-ar fi spionat şi ne-ar fi trădat la Molly Dunn.

— Dar ce, atât de mult o iubeşte pe fată, că era gelos chiar şi pe Andy? Atunci, mai bine să nu mai aşteptam. Body, adu calul lui Traft.

James fu silit sa încalece.

Tăcuţi, porniră la pas. Curând cotiră spre o potecă îngusta.

James era frământat de gânduri negre. Era îngrijorat de soarta iubitei lui şi înduioşat de asasinarea lui Andy, mai ales că, puţin înainte de moartea lui, Stoneham îl prevenise să se ferească de Jocelyn.

Când poteca se lărgi, călăreţii porniră în galop. Se opriră la adăpostul unor pini uriaşi, într-o vale adâncă. Nimeni nu rostea

vreun cuvânt.

Porniră din nou la drum. În curând, poteca se îngustă şi deveni atât de prăpăstioasă. Încât cowboy-i erau siliţi să călărească în linie şerpuită şi numai unul în urma celuilalt.

James ştia că se află în dreptul colinelor din faţa Diamantului.

«Curly Prentiss, îşi zise James, ştie că am plecat la West Fork. Dacă până mâine nu mă voi întoarce în lagăr, toţi oamenii vor începe să mă caute. Dar Molly? Va reuşi ea oare să-l îndepărteze pe Jocelyn? Nici ea însă nu era în pericol de moarte căci. Nici măcar cei din Vest nu ar fi îndrăznit să ridice mâna asupra unei femei».

Mergeau de acum de mai multe ceasuri. James încercă să stabilească, după poziţia stelelor. Încotro se îndreptau. Călăreau spre Est. Deodată cotiră spre Vest. De bună seama că răpitorii lui James se fereau de pământul moale. Ei nu conduceau caii decât prin iarbă. Aceasta pentru a nu lăsa semne de copite. De aceea James nu-şi putu da seama, cât de departe de West Fork se aflau.

Se făcuse ziua. Ajunseră într-un luminiş străbătut de un pârâu. Pe malurile căruia se întindeau nemărginite păşuni. La marginea pădurii, James zări o colibă de buşteni. Un fum des se ridica pe coş.

Un om cu arma în mână ieşi de acolo. Haverley făcu un semn cu mâna. Se zări un al doilea om care-i salută voios pe noii sosiţi.

— Iată-ne ajunşi, i se adresă Seth lui James. Nu aş putea spune că în cursul drumului, ai fost prea cicălitor?

— Dar cum de v-aţi aşteptat la una ca asta?

— Jocelyn mi te-a descris cu totul altfel decât eşti într-adevăr. Poate că nu o fi exact că te-a bătut de mai multe ori?!

— Cum? Păcat că nu aţi văzut cum l-am «ciufulit» ieri pe Dunn puşcaşul. Atunci aţi fi ştiut ce să credeţi din spusele lui Hack. Şi nu a fost decât o lupta foarte mică.

— Ba da, noi am văzut-o. Îngăduiţi-mi o întrebare, domnule Traft: dacă spui că ieri nu a fost decât o «luptă mică», atunci ce numeşti dumneata o «luptă mare»?

— În ziua în care Dunn se va socoti cu Hack va fi o «luptă mare». Drept să vă spun, nu aş vrea să fiu în pielea lui Jocelyn.

— Îmi sunteţi foarte simpatic, domnule Traft. Îmi pare rău de cearta pe care am avut-o la Limestone.

— Şi mie! Întotdeauna am avut impresia că dumneata trebui să fi un om tare deştept.

Între timp descălecară. Legară uşor picioarele cailor şi le

deteră drumul.

James cercetă cu atenţie pe cei ce se aflau lângă el. Toţi erau foarte tineri. Şi nu păreau deloc a fi nişte bandiţi. Dimpotrivă îţi făceau o impresie foarte bună. Erau nişte cowboy cinstiţi, care fuseseră pe semne pedepsiţi odinioară pentru cine ştie ce fapt mărunt, prea aspru. De atunci, apucaseră pe un drum greşit.

Sam Haverley era tot atât de blond ca şi frate-său, dar nu avea obrazul îngust ca al lui şi nici privirile atât de inteligente. Hart Merrival părea un tip comun. Nici o caracteristică nu-l deosebea de alţi oameni de teapa lui. Body Flick era scund de statură. Avea maxilare mari. Era foarte neîndemânatec. Făcea impresia unui om prost. James nu cunoştea numele celorlalţi doi oameni. Unul din ei un bărbat înalt, cu ochii spălăciţi şi cu părul încâlcit, se adresă lui Seth:

— Unde l-ai lăsat pe noul nostru conducător?

— Matty, dacă nu vrei să mă supăr, răspunse Seth, lasă glumele proaste. Jocelyn vine în urma noastră.

Îi povesti apoi cum se despărţise Hack de restul grupului. Matty îl întrerupse de mai multe ori.

— Domnilor, strigă cowboyul care rămăsese în colibă, dacă vă este foame, poftiţi înăuntru. Altfel mănânc eu singur totul.

Haverley îl lăsă pe James înainte.

Li se servi micul dejun.

În urmă Seth se adresă lui James:

— Domnule Traft, îmi promiţi pe cuvântul dumitale de onoare că nu vei încerca să fugi? Altfel, aş fi nevoit să te încătuşez.

— Nu-ţi pot promite aceasta. Dumneata ai face o asemenea făgăduială dacă ai fi în locul meu?

— Da, dar cu gândul să nu-mi respect promisiunea. Dar… să lăsăm aceasta. Aici eşti liber, dar dacă încerci să fugi, vom trage. Cred că ne-am înţeles, nu?

— Desigur! Îţi mulţumesc pentru amabilitatea dumitale. Molly avea dreptate când îmi spunea că eşti un om de treabă, pe care l-au stricat numai prietenii răi.

Bineînţeles că James minţise. Niciodată Molly nu-i spusese un astfel de lucru. Dar el vroia să-l impresioneze pe Seth.

— Chiar aşa a spus Molly Dunn? întrebă măgulit Seth.

— Şi când te gândeşti, adăugă Matty furios, că Jocelyn este acum împreună cu această fată fermecătoare.

— Ne-a mai vârât şi într-o mare încurcătură, spuse Merrival, căci tot asupra noastră va arunca şi păcatul morţii lui Stoneham.

— Ce? strigă Matty înspăimântat. La ucis pe bunul Andy?

— Da, domnilor, interveni James, nu veţi avea prea mare bucurie din partea lui Hack. Cel puţin aşa cred eu după experienţele pe care le-am avut cu el. Pe când se număra încă printre oamenii mei.

— Nu ne-aţi putea spune şi nouă câteva amănunte? întrebă Seth.

— Ba da, dar mai întâi vreau să ştiu dacă primiţi propunerea mea.

— Traft, i se adresă Haverley lui Matty, vrea să ceară singur de la unchiu-său banii de răscumpărare. Ne pune însă două condiţii: suma cerută să nu fie prea mare, iar Jocelyn să nu primească o leţcaie din ea.

— Foarte bine, răspunse Matty voios. Acesta era şi gândul meu. Hack va fi foarte mânios, căci, el vroia să fixeze singur suma şi să scrie bătrânului Traft.

Un gând îndrăzneţ străfulgeră mintea lui James.

— Haverley, spuse el, însărcinează-mă pe mine cu încasarea sumei.

Toţi rămaseră uimiţi. Dar mai înainte ca Haverley să poată răspunde, se auzi un şuierat ascuţit. Era semnalul bucătarului. Toţi se repeziră înspre uşă. Numai James se mişca anevoie.

— Jocelyn, soseşte calare, vesti bucătarul. În spatele lui se mai află cineva.

Seth Haverley se uită depărtare: Molly şi Hack se apropiau de colibă.

Hack se opri în faţa grupului şi privi cercetător.

— Am greşit drumul, spuse el şi nu m-am putut orienta din nou, decât atunci când s-a luminat.

Seth înaintă un pas.

— Cum de ai îndrăznit să o sileşti şi pe Molly sa vină cu tine?

— Nici prin gând nu mi-ar fi trecut să o silesc. A venit de bună voie. Întreab-o. Nu-i aşa Molly? adăogă el întorcându-se spre fata.

— Da, răspunse ea liniştită.

— În orice caz, aceasta e cea mai mare îndrăzneală din partea ta. Eu ţi-am interzis sa mai vii cu fata aici, îl mustră Seth.

Dar Jocelyn nici nu se sinchisea de mustrările lui Seth, ci se adresă tinerei fete:

— Molly, te rog descăleca. Iar în timp ce Fletch, bucătarul nostru, îţi va pregăti ceva de mâncare, eu ma voi îngriji de un culcuş pentru tine.

Luă un topor şi păşi spre desişul de brazi din apropiere.

Molly coborî de pe cal, se aşeză pe un scaun şi ceru puţină apă de băut.

Matty se grăbi s-o servească. Molly era doar din acelaş sat cu el.

James, care până atunci nu-şi luase ochii de la Molly, îşi întoarse din întâmplare capul şi-şi dădu seama, din privirile sfredelitoare ale lui Jocelyn, că se află în pericol de moarte.

Hack care fusese în stare să ucidă pe un nevinovat ca Andy, nu va pregeta o clipă să îndepărteze pe un rival periculos.

Seth se întoarse din pădure. Adusese mai multe crengi de brad, iar acum construia, într-un colţ mai îndepărtat al colibei, un culcuş pentru Molly. Aşternu o pătură pe deasupra crengilor şi apoi se apropie de fată:

— După ce vei mânca, te poţi culca acolo. Nu te va stingheri nimeni.

Ea folosi acest prilej pentru ai face semne lui James. Îşi duse mâna stângă spre buze şi sărută inelul pe care i-l dase el.

Seth Haverley observase toate aceste mişcări Fără îndoială că ghicise sensul lor, dar nu spuse nimic.

Molly se ridică şi se îndreptă spre culcuşul pregătit, înainte de a intra în cabană, mai schimbă o privire fugară cu James.

Puţin după aceea, isprăvi şi Jocelyn să mănânce. Se ridică şi-şi potrivi cingătoarea revolverului. Privea provocator în jurul său. Se simţea foarte stăpân pe situaţia lui, nici unul din oamenii aceia neîndrăznind sa se măsoare cu el.

— Dar ce ai, Seth, întrebă Hack, de pari atât de schimbat? Dar domnul Traft s-a folosit de lipsa mea pentru a urzi intrigi împotriva-mi? Dacă e aşa, lasă-l singur cu oamenii tăi şi vino puţin afară să punem lucrurile la punct.

— Vreau ca toţi să asculte cele ce avem noi de discutat, răspunse Seth.

Jocelyn ridica din umeri. Îşi răsuci o ţigară şi aprinzând-o se rezemă de grinda ce susţinea tavanul.

— Cum de ai fost în stare să-l ucizi pe Andy? spuse Seth cu glas energic.

Trebuia să fie foarte aspru faţă de Hack, căci îşi dădea seama că dacă ar mai fi suportat felul lui impertinent de a fi, autoritatea sa ar fi scăzut.

— Aceasta ma priveşte numai pe mine!

— Ba deloc, dragul meu. Ne-ai pus pe toţi în mare pericol. Iar acum, răpindu-i sora, l-ai asmuţit şi pe Dunn-puşcaşul împotriva noastră.

— Mai întâi, aşa precum ţi-am spus, nu am răpit-o, iar apoi James l-a bătut atât de zdravăn pe Frank, încât acesta nu se va putea lupta cel puţin opt zile.

— Aşa crezi tu? Aceasta înseamnă că nu-l cunoşti pe Dunn. Mă prind că Frank este de acum pe urmele noastre.

Jocelyn arătă înspre nourii care veneau din direcţia sud-vest.

— Peste câteva ceasuri, zise el, va ploua torenţial. Orice pericol va fi îndepărtat atunci. Şi acum vino Haverley. Ne pierdem prea mult timp cu vorbăria!

Îl luă pe Seth de braţ şi-l duse cu el. James observa cum împotrivirile lui Haverley deveneau din ce în ce mai lipsite de vlagă. Până la urmă, probabil că se înţeleseseră, deoarece se înapoiară amândoi înspre colibă.

— Camarazi, zise Haverley, către oamenii săi, trebuie să acceptăm situaţia aşa cum este. Jocelyn s-a obligat să o trimită pe fată de aici şi să o ţină ascunsă în cealaltă colibă, de lângă izvor. Dacă într-adevăr Dunn va veni aici, Jocelyn va fi prevenit printr-o împuşcătură şi o va putea îndepărta. Iar la bătrânel Traft îl trimetem pe Body, căci el are calul cel mai repede. Poimâine, cel mai târziu, vom avea banii. Sunteţi de acord?

— Da! răspunseră cu toţi.

CAPITOLUL XX

Jocelyn scoase din buzunarul şelei un pachet, o sticluţă cu cerneală şi o sticlă de whisky, pe jumătate goală. Bău o înghiţitură şi-şi puse sticla în buzunarul hainei.

— Dar ştiu că vei face o scrisoare minunată, dacă te îmbeţi înainte de a scrie, spuse Seth Haverley în batjocură.

Jocelyn îşi şterse gura cu dosul mânecii şi se ridică în picioare:

— Dragul meu Haverley, tu eşti un băiat foarte deştept, dar tot nu te poţi asemui cu mine. Eu am intenţia să-l rog pe Traft să scrie chiar el unchiului său.

— Eu m-am gândit încă demult la acest lucru. În afară de aceasta, James singur s-a rugat să-i fie îngăduit să scrie singur această epistolă. Mi-a promis că va explica totul bătrânului Traft. Dar mi-a pus două condiţii: să nu cer o sumă prea mare şi să nu fi dau ţie nici un ban.

— Aşa dar, zise Hack, privindu-l răutăcios pe James, nobilul domn Traft nu vrea să-mi dea nimic. Aduceţi afară o ladă ca să şadă mai bine.

Ceilalţi aduseră afară repede o lada, toc, hârtie şi sticluţa cu cerneală.

— Cinstite domn, spuse el, îndreptându-se spre prizonier, vei avea acum prilejul să-ţi valorifici dobândite la scoală.

Dar când James vru să se apropie de ladă, Seth Haverley îi făcu semn să mai aştepte.

— Jocelyn înainte ca scrisoarea să fie scrisă, trebuie să-mi promiţi că renunţi la planul de a-l înşela pe bătrânul Traft. Dacă i se întâmpla ceva nepotului său…

— Netrebnicule, vrei să-mi vorbeşti mai încet? îl întrerupse Hack. Dacă o trezeşti pe Molly!...

Continuară să vorbească în şoaptă, dar James auzi destul pentru a ghici ce-şi spuneau: indiferent daca va obţine sau nu banii de răscumpărare, Jocelyn tot îl va ucide, chiar dacă Haverley s-ar fi împotrivit.

Trebuia aşadar să intervină grabnic, dacă voia să o salveze pe Molly si pe sine însuşi. Poate va reuşi să şterpelească revolverul vreunui bandit!

Se furişă spre fundul cabanei unde doi oameni stăteau de vorbă. Uimit el observă că Molly trăgea cu urechea, Probabil că şi ea auzise cuvintele lui Seth.

— Ei, ăia de acolo, strigă deodată Hack, băgaţi de seamă, James vrea să facă – pare-mi-se – o vizită fetei.

Dar nimeni nu se sinchisi de strigătul lui. Atunci, Jocelyn aruncă lassoul şi-l înfăşură în jurul pieptului şi soldurilor lui Traft. Acesta nu îndrăznea să se năpustească asupra lui Hack, căci banditul l-ar fi împuşcat pe loc.

— Aşa băiatule, zise Hack, trăgându-l pe James spre el. Şi acum pune te rog mâinile la spate… Lassoul nu-mi aparţine, îl pot tăia aşadar, fară nici un regret.

Îl legă de mâini si de picioare, astfel încât Traft căzu la pământ.

Jocelyn scoase sticla de whisky şi sorbi o înghiţitură. De abia acum îşi dădu seama că în poziţia în care se află James nu putea scrie.

— Fie şi aşa! exclama el după scurta chibzuială. Mă voi ocupa eu însămi de acest lucru.

Se aşeză în faţa lăzii şi începu să zgârâie hârtia cu peniţa. Se trudea din greu. Desigur că nu mai luase de mulţi ani toc în mână.

Reuşi totuşi să termine scrisoarea. Era mândru de isprava lui.

— Ia dă-mi-o mie, zise Seth, încercând să apuce scrisoarea.

— Tu, tot nu poţi citi scrisul meu, spuse el pitind scrisoarea în plic.

— Cu siguranţă că ai cerut mai bine de zece mii de dolari, strigă Haverley, scos din fire.

— Fi pe pace. Bătrânul va plăti. Căci altfel nu va salva viaţa nepotului său.

Fără să se mai sinchisească de Haverley se îndrepta spre Body Flich şi întinzându-i scrisoarea îi spuse:

— Acum, zboară ca vântul.

Flick se ridica.

— Eu nu vreau să am nici un amestec în această afacere, spuse el pe un ton aspru.

— Tu nu eşti expus nici unui pericol, îl asigură Jocelyn. Ştii ce ţi se va întâmpla dacă fugi cu banii… de prisos să-ţi mai spun.

Flick luă scrisoarea şi o aruncă lui Hack în obraz.

— Nu mă las prins în cursă de tine şi cu atât mai puţin insultat.

Interveniră Seth şi Matty. Izbutiră să-l facă pe Flick să se răzgândească.

— Bine, zise el, de hatârul vostru voi duce epistola. Dar să ştiţi că această afacere nu se va termina cu bine.

Luă scrisoarea şi o şea din cui şi ieşi afară.

Între timp Jocelyn golise sticla de whisky. Se gândea tocmai şa o arunce, dar se răzgândi. Găsi pentru ea o altă întrebuinţare. Se apropie de James şi-i puse sticla pe cap.

— Ei, strigă el scoţând revolverul, cine vrea să pună rămăşag cu mine?

Dar nu primi nici un răspuns, dar Seth Haverley care vroia să se împotrivească acestei nelegiuiri, nu îndrăznea să intervie. Atât de mare era influenţa lui Jocelyn.

Hack se depărta cu zece paşi de James. Se întoarse cu faţa spre el şi ridica arma. Traft privea ţintă spre ţeava revolverului. Deodată se auzi o detunăturile. Cioburi de sticlă căzură pe umerii lui James.

— Am nimerit-o tocmai în gât, triumfă Jocelyn. Ei Seth, ce spui. Poate că nici aceasta nu a fost o lovitură măiastră, nu?

— A fost cea mai mare nerozie a ta, răspunse Haverley. Ai comis o mare greşeală căci împuşcătura a putut fi auzita la o depărtare de mai multe mile.

Cu toate acestea, Jocelyn se apropie şi mai mult de James şi ţinti din nou revolverul spre el.

Se auziră, paşi în urma lui. Molly se năpusti asupra lui Hack şi reduşi să ridice arma. Revolverul se descărca în aer.

— Dar ştii că eşti îndemânatecă, fetiţo! strigă Jocelyn. S-ar fi putut uşor să te nimerească un glonte.

— Azvârle revolverul, porunci Molly.

Hack o măsură din priviri.

— Încă nu am ajuns atât de prost, încât să fiu nevoit să ascult de ordinele tale! zbieră el.

— Zvârle revolverul! repetă fata.

— De nu…

— De nu, ce vei face , râse Jocelyn batjocoritor

— În orice caz, ceva ce vei regreta foarte mult, răspunse curajoasă Molly.

Seth Haverley, frate-său şi alţi trei cowboy care aşteptaseră să vadă desfăşurarea lucrurilor, se hotărâră să intervină. Seth se apropie de Molly şi încercă s-o liniştească.

— Du-te la culcare îi spuse el. Jocelyn a glumit. El nu se gândeşte să-i facă vreun rău lui James.

— Nici măcar tu singur nu crezi ceea ce spui. Daca nu aţi fi atât de laşi.

— Încetează odată! strigă Hack fetei. Eşti tare drăguţă când eşti furioasă, dar dacă nu-ţi închizi gura, va trebui să ţi-o închid eu.

— Tu nu vei îndrăzni să mă atingi.

— Mă tem că nu ştii cine sunt eu! Dar… ce inel porţi? o întrebă Hack mânios.

— Asta nu e treaba ta! zise ea ducând mâna la spate.

— Mi se pare că îi cam plac băieţii, strigă Jocelyn gelos. De la cine ai inelul acesta? Pentru ce îl ascunzi?

— N-am nici un motiv să-l ascund, spuse Molly întinzând mâna. E inelul meu de logodnă!

— Ce? Dar cu cine eşti logodita?

— Cu James Traft.

— Cum, eşti logodită cu caraghiosul acesta? Şi de când, mă rog?

— Chiar din ziua Balului de la Flag.

Jignit în mândria lui, Jocelyn ţinti revolverul asupra lui James. Dar Molly se puse în faţa lui.

— Înainte de al ucide pe el, va trebui să mă omori pe mine, zise ea.

Seth Haverley se întoarse spre Jocelyn care avea o plăcere drăcească din acest joc cu moartea.

— Fii mai prevăzător, omule, zise el şovăitor.

— Seth, strigă Molly, orice stăruinţă este de prisos. Nu poţi ajunge la nici un rezultat cu ucigaşul acesta. Încă pe când se afla la Diamant, a tăiat gardul şi a încercat să arunce bănuiala asupra voastră. Acum vă trădează şi pe voi, după cum odinioară l-a trădat pe James, căci el vrea să oprească pentru sine toată suma de răscumpărare. Mie mi-a jurat pe drum că dacă voi veni cu el, îl va salva pe James care – pretindea el – era, ameninţat de voi. M-a ţinut o noapte întreagă legată. Da abia am putut scăpa de el…

— Tacă-ţi gura, zbieră Jocelyn.

Şi trase cu revolverul. La auzul detunăturii, fata scoase un ţipăt de groază. Cioburi de sticlă căzură pe umerii lui James.

— Nu-i aşa că ţintesc bine? o întrebă Jocelyn. Glontele a trecut chiar pe sub braţul tău. Dar acum cară-te de aici.

Jocelyn trase din nou. Dar Molly îl lovi peste mână. Glontele se înfipse în pământ chiar în faţa lui James. Acesta fu împroşcat cu nisip.

Molly încătuşa mână lui Jocelyn şi-l muşcă la un deget.

— Dă-mi drumul! strigă el zbătându-se.

O trânti pe fată la pământ. Dar strânsoarea ei nu slăbi deloc. Din deget începuse să-i curgă sânge.

…Pentru a treia oară Hack îl ochi pe James. Şi pentru a treia oară glontele nu-şi nimeri ţinta. De astă dată trecu pe lângă urechea lui James şi se înfipse în stâlp.

…Acum Hack lupta ca să scape de Molly. Haverley şi ceilalţi oameni se îndepărtară în grabă pentru a nu fi nimeriţi de un glonte.

Jocelyn o apucă pe Molly de păr. Strânsoarea fetei slăbi. Deodată se auzi un glas răsunător:

— Hei, cowboy!

Jocelyn se întoarse. În faţa lui stătea Frank Dunn, care se furişase până acolo fără a fi observat.

Hack îndreptă arma spre el. Dur Dunn ochi înaintea lui. Şi ţinti bine. Jocelyn căzu cu faţa la pământ.

CAPITOLUL XXI

Frank se apropie de James şi de Molly, care se ghemuise la picioarele prizonierului.

— Nu-i aşa că nu am sosit prea devreme? întrebă el râzând.

— Tocmai în ultimul moment, răspunse Traft înduioşat.

— Este mort? întrebă Molly.

— Cu siguranţă! răspunse Dunn. În afară de cazul în care ar purta un ceas de argint în buzunarul de la piept…

— Frank, taie cătuşele de la mâinile lui James, zise Molly.

Dunn privea scrutător spre fundul colibei.

Îi aruncă un cuţit şi fata începu să taie curelele cu care James era legat. Frank, cu revolverul în mânia strigă:

— Ieşiţi afară!

Primii oare ascultară de porunca lui fură Seth şi Matty.

— Jocelyn te-a trădat! spuse Haverley.

— Cine a mai rămas acolo? strigă Dunn neluând în seamă cuvintele lui Seth.

Ieşiră pe rând Sam şi Hart Merrival, precum şi bucătarul.

— Unde e Body?

— A fost trimis cu o scrisoare la bătrânul Traft.

— Aşa? Atunci voi toţi v-aţi ascuns şi aţi lăsat pe o fată singura sa împiedice uciderea unui dezarmat? Pentru ce aţi făcut astfel?

Nici unul nu răspunse. Frank se întoarse spre James care se ridicase:

— Cred, domnule Traft, că cel puţin azi lui Molly i-a folosit un frate ca mine, nu?

— Pe mine nu m-a stingherit nici odată faptul că este sora ta. Şi chiar dacă nu mi-ai fi salvat viaţa, eu nu aş fi avut nimic împotrivă ca tu să devii cumnatul meu.

— Atunci suntem înţeleşi, spuse Frank pe un ton aspru. Acum, du-o pe Molly la pârâu să se spele şi ea de sânge.

James o luă pe fată în braţe şi o duse lângă pârâu. Acolo, o puse po iarbă.

— Nu mă lăsa singură, se rugă ea, când văzu că el vrea să se îndepărteze.

— Vroiam numai să aduc puţină apă.

— Du-te repede.

Când James se întoarse auzi mai multe voci dinspre colibă. Un om ce ţinea o şea în mână ieşea din coliba şi se îndrepta spre calul său.

— Este Matty, zise James, un om foarte cumsecade.

— Mă bucur că Frank îi lasă viaţa, zise Molly. Dar, iată că mai iese unul Fletch bucătarul se grăbea să imite exemplul lui Matty.

În acest timp Hart Merrival care şi el era liber, înconjura coliba căutând o crăpătură printre pereţii de lemn prin care să poată zări înăuntru.

Deodată se auziră nişte detunături. Molly ţipă îngrozită. Vuietul gloanţelor spinteca văzduhul. Un fum gros ieşea din cocioabă. Apoi, totul fu cuprins de o tăcere de moarte.

Hart Merrival şovăind pătrunse în colibă.

— Molly, aşteaptă-mă un moment, zise James. Vreau să văd ce s-a întâmplat.

Şi plecă în fugă.

Cu toată desimea fumului, Traft îl văzu pe Merrival îngenunchind în faţa lui Dunn.

James se apropie de Hart.

— Mai trăieşte?

Merrival se întoarse spre el.

— Dumneata eşti? Da, mai trăieşte. Ajută-mă să-l scot afară.

Frank fu culcat la umbra unui copac. James îi sprijini capul pe o grămadă de frunze.

— Unde este Molly? întrebă Frank cu glasul stins.

— Lângă pârâu, răspunse James. Mă duc să o aduc.

Dar fata văzuse când cei doi îl scoseseră din coliba, pe frate-său. Ieşi în întâmpinarea lui Traft.

— A întrebat de tine, îi spuse James.

Molly se apropie de Frank şi îngenunchea lângă el.

— Suferi mult, dragul meu? îl întrebă ea.

— Poate că acesta va fi sfârşitul. Lumea nu pierde prea mult prin moartea mea. Nu aveţi puţin whisky?

— Da, da, zise James, care-şi aminti că Jocelyn ascunsese în buzunarul şelei o sticlă plină.

O aduse repede. Rănitul bău lacom.

— Molly, să nu uiţi ceea ce mi-ai promis, zise el.

— Am îndeplinit de acum promisiunea pe care ţi-am făcut-o. Ne-am logodit ieri seară, răspunse fata privind spre James.

Frank răsuflă adânc.

— Mulţumescu-ţi Doamne, acum pot muri liniştit.

— Nu trebuie şi nici n-ai dreptul să mori, răspunse îngrozită Molly. Merrival unde a fost nimerit?

— Peste tot, răspunse Hart, ridicând din umeri.

— Deoarece el nu scuipă sânge, răspunse Molly cu o rază de speranţă în ochi, înseamnă că plămânii nu i-au fost atinşi. Zgârietură de la cap nu este deloc periculoasă. Braţul stâng e atins. Şi prin umărul drept a trecut un glonte. Rana de la pântec este desigur cea mai gravă. Să nu-l lăsăm să piardă prea mult sânge. Trebuie să-l pansăm.

Hart, Molly şi James îşi dădeau toată osteneala să-l salveze pe Frank. Cu toate acestea cei doi bărbaţi pierduseră orice speranţă. Descoperiseră încă o rană la şold.

După ce spălară şi legară toate rănile, James i se adresă lui Merrival:

— Mai putem face ceva pentru el?

— Nimic! Cel mult o rugăciune.

— Încă nu sunt atât de aproape de moarte, răspunse Dunn. Aud sosind nişte cai.

Toţi ascultară cu atenţie. Nu auziră însă nimic. James clătină compătimitor din cap.

— Puteţi fi siguri, întări Frank, se apropie mai mulţi călăreţi.

Merrival scrută zarea.

— Întocmai! strigă el. Se văd mai mulţi cowboy. Eu am să dispar.

— Nu-i nevoie, spuse James, sunt oamenii mei.

— Doamne Dumnezeule, pe Matty şi pe Fletch i-au prins de acum.

Curly Prentiss venea în fruntea grupului.

Bud Lonestar şi Jackson Way care luaseră între ei pe cei doi prizonieri, îl urmau la oarecare distanţă.

Curly se opri în faţa lui James. Îşi scoase pălăria.

— Bună ziua, şefule! Bună dimineaţa, domnişoară Molly.

— Veniţi puţin cam prea târziu, zise James. Am făcut eu tot ceea ce a trebuit. Puteţi da drumul lui Matty şi lui Fletch.

Curly privi spre coliba.

— Ai fost minunat, măi Dunn. Din nefericire ai fost şi tu «atins»…

— Sam Haverley m-a împuşcat pe la spate, în timp ce eu, mă luptam cu frate-său.

Între timp sosiră şi ceilalţi călăreţi.

— Mă bucur, şefule, că v-am găsit sănătos, strigă Bud Chalfolk. Bună ziua, Molly! Ia povestiţi-ne şi nouă ce s-a

întâmplat pe aici?

James istorisi pe scurt cele petrecute. Stărui mult asupra modului eroic în care Molly îl apărase împotriva lui Hack.

— Ştiam că Molly e cea mai bună fată din toată Arizona, strigă Bud.

— Şefule, strică Curly, sunteţi singurul om pe care nu-l gelozesc pentru Molly.

Şi se apleacă lângă Dunn.

— În cazul lui, trebuie intervenit repede. Şefule, îngăduie-mi să dau eu ordinele necesare.

James aprobă din cap.

— Jack, porunci Curly, vei pleca imediat la Flag şi vei aduce un doctor. Bud şi Holliday, voi duceţi-vă în tabără şi aduceţi bagajele şefului şi tot ceea ce poate uşura şederea domnişoarei Molly aici, căci vor mai trece câteva zile până când frate-său va putea umbla. Şefule, ce să facem cu cei doi prizonieri? Ar fi poate mai bine să-i ţinem aici până se reîntoarce Body cu banii. Astfel îl poate prinde pe drum şi… zău, e păcat de atâţia bani.

— Bine să rămână aici. Noi doi îi vom păzi cu rândul.

— Nu vă vom da prea mult de lucru, domnule Traft, zise Matty. Credeţi-ne, suntem foarte bucuroşi că lucrurile s-au isprăvit astfel.

CAPITOLUL XXII

Frank zăcea întins pe pământ. Era galben ca un mort. Molly şi James stăteau pe lângă el. Ar fi putut muri dintr-un moment într-altul. Totuşi, ceasurile se scurgea liniştit şi el respira normal.

Soarele asfinţise. Nouri cenuşii fugeau pe cer. Curly şi James se căzneau să construiască un acoperiş de pânză gudronată, care să-l ferească pe Dunn de ploaie. Alături de ei aşternură un culcuş de frunze de pin pentru Molly.

În colibă găsiră provizii de alimente, suficiente pentru toţi. Pe măsură ce timpul trecea, vântul vâjâia din ce în ce ma puternic. Focul ce ardea în faţa colibei arunca umbre de fantomă asupra cortului improvizat. Morţii, acoperiţi de paturi fură puşi în fundul colibei.

Curly stătea de veghe în prag. Prizonierii dormeau.

Molly se rezemase de peretele cocioabei. Privea îngrijorată spre frate-său, care respira din ce în ce mai greoi.

James se plimba neliniştit. Rămase treaz toată noaptea. Întreţinea focul. Din când în când se pleca peste trupul lui Frank şi-i asculta bătăile inimei.

Spre dimineaţă timpul se răcori. James îşi scoase haina şi o puse pe umerii lui Molly.

Se lumină. Frank mai trăia încă, Curly se apropiatele ei.

— Bună dimineaţa! Ce face bolnavul nostru? A murit?

James negă din cap.

Curly îngenunchiă lângă Dunn şi privi faţa lui galbenă ca ceara.

— Eu nu sunt doctor, spuse el dar am văzut mulţi oameni murind. Sunt sigur că în cazul nostru ceea ce a fost mai grav a trecut.

— Într-adevăr? Eşti convins de aceasta? întrebă Molly plina de noi speranţe.

— Fireşte, nu pot jura. Dar m-aşi prinde că e aşa precum spun eu.

În urma rugăminţilor lui James. Molly se culcă. Adormi profund. Nici nu auzi când se reîntoarseră oamenii din Diamant.

— Dunn mai trăieşte încă. Căci faţa lui nu e acoperita, zise

Bud descălecând.

— Bună ziua băieţi! întâmpină James oamenii. Dar unde au rămas Hump şi Uphil?

— Nu erau în tabără. Cherry socoteşte că au fost reţinuţi la Derrickberg. Unde sau dus în inspecţie. Le-am lăsat vorbă să vină şi ei aici. L-am adus cu noi şi pe Jeff bucătarul Acesta, în caz că trebuie să rămânem mai mult timp aici.

— Atunci, construiţi-vă o tabără, porunci James. Vă rog să ridicaţi şi un cort mai mic pentru Molly. Înainte de toate însă îngropaţi morţii.

După-amiază ploaia încetă, Molly mai dormea încă. Starea lui Frank nu se schimbase.

Însfârşit sosi şi Jackson Way cu medicul.

Doctorul Shields era un om scund de stat. Cunoştea pe cei mai mulţi dintre oameni de la Diamant. Îşi luă trusa cu medicamente şi un bandaj şi adresă lui James:

— Unde este rănitul? Pregătiţi-mi apă caldă!

James nu o trezi pe Molly.

Doctorul măsură pulsul lui Dunn şi-i ascultă bătăile inimei. Apoi îi scoase hainele şi-i desfăcu bagajele. Când văzu rana de la pântece clătină gânditor din cap. Fu totuşi mulţumit constatând că glontele ieşise din trup. Cu ajutorul lui James curăţa toate rănile şi le pansa cu grijă.

Frank deschise ochii. Tot timpul îşi dăduse seama ce se petrece cu el.

— Ar fi fost mai bine doctore să te faci medic de cai. Îngrijirile dumitale mi-au produs mai multă durere, decât toate împuşcăturile la un loc. Ei, voi muri sau nu?

— Nu cred, răspunse medicul. Altfel te-ar fi omorât de mult rana de la burtă.

— Din toate rănile numai cea de la şold mă doare… Celelalte… parcă nici n-ar exista. Aveţi puţin whisky?

Doctorul Shields îi dădu să bea.

Se trezi şi Molly. Privi îngrozită în jurul ei.

— Acesta e doctorul Shields din Flag, se adresă James, fetei. L-a examinat pe Frank şi e de părere că…

— … nu voi muri, completă Dunn, încercând să se ridice.

— Stai te rog liniştit şi nu vorbi, spuse doctorul.

Apoi se întoarse spre James:

— Orice profeţie este foarte periculoasă, zise el. Probabil însă că rănitul are dreptate. Nici gloanţele măcar nu fac rău acestor cowboy. Dacă Dunn trăieşte până mâine dimineaţă atunci scapă,

cu viaţă. Până atunci voi rămâne aici.

După cină, medicul sfătui pe Molly şi pe James să se culce.

— Păreţi foarte osteniţi, zise el. Voi veghea tot timpul şi vă voi trezi imediat, dacă starea pacientului se înrăutăţeşte.

Asiguraţi de această promisiune, James şi Molly îi ascultară.

Traft dormi liniştit toată noaptea. A doua zi dimineaţă, pe când îşi trăgea cizmele îl auzi pe Curly întrebându-l pe doctor:

— Cum m-ai merge rănitul nostru?

— Se pare că voi, cowboy-i, sunteţi plămădiţi din alt aluat ca noi. Dunn mi-a cerut tocmai acum o ţigară.

Bucuros, James se apropie de medic, care-şi încălzea mâinile la foc.

— Dunn a scăpat, îl vesti Shields. După micul dejun îl voi examina din nou şi vă voi spune ce tratament are de urmat. Eu trebuie să plec căci m-aşteaptă ceilalţi bolnavi. Dacă vreţi, daţi-mi pe unul din oamenii dumneavoastră, să mă conducă până la şosea. De acolo ştiu eu drumul.

Molly, asistă şi ea la examinarea fratelui său.

— Domnişoara, puteţi fi fără grijă. Fratele dumneavoastră a scăpat. Nu-i va rămâne nici un semn de la rănile sale. Să nu-i daţi decât apă şi, din când în când câteva înghiţituri de whisky. Dacă i se urcă temperatura, trimiteţi după mine. Rănile au început să se închidă, astfel că orice complicaţie e imposibilă. Poimâine îi puteţi da o supă uşoară. Peste câteva zile va fi în stare să suporte transportul. Îl veţi duce pe o targa până în marginea şoselei. Iar de acolo cu căruţa la Flag. Îl voi interna în spital şi-l voi îngriji chiar eu.

Medicul plecă numaidecât după aceia. Cherry avea să-l însoţească până la Flagerstown şi avea să aducă de acolo o căruţă potrivită pentru transportul rănitului.

Toată lumea era mulţumită. Numai prizonierii erau neliniştiţi că Body Flick întârzia. Sosi abia a doua zi de dimineaţă. Fu uimit de schimbarea situaţiei.

Body predase banii lui James. Prizonierii liberi acum. Plecară imediat. Flick îşi luă obligaţia să treacă prin West Fork pentru a-i linişti pe Dunni asupra sorţii copiilor lor.

Molly avea să-l întovărăşească pe frate-său la Flag. Îşi va închiria o cameră acolo. Faptul că ea va îngriji de Frank, potoli orice clevetiri. Şi apoi şi lui James îi venea mai uşor să o prezinte acolo, unchiului său.

Tânărul Traft se gândea adeseori la felul în care bătrânul va

primi vestea logodnei lui.

Momentan însă îl neliniştea mai mult întârzierea lui Hump şi a lui Uphil.

În patra zi, starea rănitului fu atât de bună, încât Curly şi James se gândiră de plecare, Cherry trebuia să sosească în primele ore ale după-amiezii. Targa fusese de mult făcută.

După masă James luă o puşcă şi pătrunse în pădure, nu pentru a vâna. ci pentru a-i căuta pe cei doi întârziaţi. Dar nu descoperi nicăieri vreo urmă de a lor.

Când se apropie de colibă auzi un zgomot de voci şi hohote de râs. Amândoi cowboy-i sosiseră?

Grăbi pasul. Dar când să cotească, rămase înmărmurit: pe un buştean de copac şedea unchiu-său care cuprinsese mâna lui Molly într-a sa.

— Unchiule Jim! strigă James. Cum de ai ajuns aici?

— Bună ziua, fiule, îi răspunse bătrânul. Tocmai am venit împreună cu Cherry şi cu Ring Locke.

Apoi arătând spre Molly:

— După cum vezi ne-am împrietenit de acum.

Molly surâse.

— Atunci eşti de acord cu alegerea mea, nu? întrebă James.

— Desigur! Eu singur sunt îndrăgostit de ea de acum Dacă aşi fi cu treizeci de ani mai tânăr, ţi-aşi fura-o.

Molly se îndepărtă. Se duse la frate-său.

Bătrânul Traft strânse mâna nepotului său.

— Ai făcut o alegere minunată, tinere! Este femeia potrivită pentru unul din Vest, căci tu ai devenit un adevărat «om din Vest». Acum aşează-te lângă mine. Doctorul Shields şi oamenii tăi mi-au spus totul. Am vorbit şi cu Frank. Dar nenorocire, ceea ce am să-ţi comunic este măi puţin îmbucurător.

— Dar ce sa întâmplat unchiule, îl întrerupse James.

— Hump Stevens zace la Peech ciuruit de gloanţe. Nu sa mai putut târî până la Flag. În schimb Up, înainte de aşi pansa rănile a venit la mine şi mi-a spus totul.

— Cowboy-i mei sunt nişte oameni minunaţi! exclamă James. Dar cine i-a rănit pe bieţii băieţi?

— S-au luptat cu «Banda Satârului». I-au surprins când vroiau să doboare gardul. Hump a ucis pe unul din bandiţi, dar ei erau prea mulţi.

— Aşa dar, mai am încă duşmani Şi eu care credeam că voi avea linişte după nimicirea bandei din Cibeque.

— Ei băiete, vei mai avea mult de furcă până la terminarea

gardului.

— După ce voi conduce pe Molly şi pe frate-său la Flag, voi începe imediat lucrul.

— Va trebui să mai aştepţi până la primăvara următoare, căci Diamantul este de acum acoperit de zăpadă.

— Da? Iar eu nădăjduiam să termin gardul încă înainte de sosirea iernii.

— Ring Locke si cu mine ne-am dat seama că nu-l vei putea isprăvii aşa de repede. Dar nu face nimic. Molly te aşteaptă până la toamnă. Iată ce vreau să fac, după ce îl vom duce pe Frank la spital, o voi lua pe Molly şi pe părinţi ei la ferma mea, Fata va avea grijă de gospodărie.

— Eşti un om admirabil, unchiule.

— Nimeni pană acum nu mi-a spus acest lucru… Iar tu şi oameni tăi, veţi petrece iarna la «Creasta galbenă».

— Ce-i aceia?

— O fermă pe care am trebuit s-o preiau de la Blodgett în schimbul unei datorii. Vei găsi acolo câteva mii de vite… Păşunile sunt atât de bune, încât pot fi folosite şi iarna. Poţi veni în fiecare Sâmbătă şi Duminică s-o vezi pe Molly.

— James zâmbi. Se înspăimântase la gândul că va fi departe de logodnica lui.

— Vei avea grijă de «Creasta galbenă». Deasemeni m-am gândit că ar fi bine să-l angajezi şi pe Frank printre oamenii tăi.

— Unchiule eu i-am produs demult aceasta.

— Vezi dar că ne înţelegem foarte bine. Tânărul pare foarte destoinic. Şi pentru a nu avea impresia că depinde de tine – e şi el tare mândru – îi vei propune să luaţi în tovărăşie ferma ceea. Atunci va primi.

James îl îmbrăţişa pe bătrânul crescător de vite.

— Eşti un om minunat! exclamă el.

Şi fugi spre Molly care îngenunchease lângă frate-său.

Frank arăta mult mai bine. Privirile lui nu mai erau rătăcite.

— Spune Frank, începu James, ştii unde e «Creasta Galbenă»?

— Desigur. Dar ce s-a întâmplat cu ea?

James îi povesti propunerea unchiului său. Şi fiindcă Dunn tăcea, se grăbi să-i spună că dacă acceptă învoiala, îi face lui personal un mare bine, căci la primăvară se vor da desigur lupte cu «Banda Satârului».

Molly aştepta neliniştită răspunsul fratelui său.

— Cumnate, zise acesta, întinzând mâna, eşti un om foarte de treabă. Te poţi bizui pe mine.

Fericită, Molly îl îmbrăţişa pe James.

Prentiss şi doi camarazi aduseră targa. Curly oferi braţul lui Molly.

— Doamnă şef, zise el, îngăduiţi-mi să vă petrec până la calul dumneavoastră.

SFÂRŞIT

CUPRINS

Tipărit la 10 Martie 1943 în
INTREPRINDERILE
„EMINESCU S. A"
Str. Ing. Anghel Saligny, 2
— BUCUREŞTI —

Romanul «LUPTA PENTRU FERMĂ» (Kampf um die Farm) a fost tipărit pe baza autorizaţiei Serviciului Cenzurei Militare Nr. 3001 din 15/II/943.